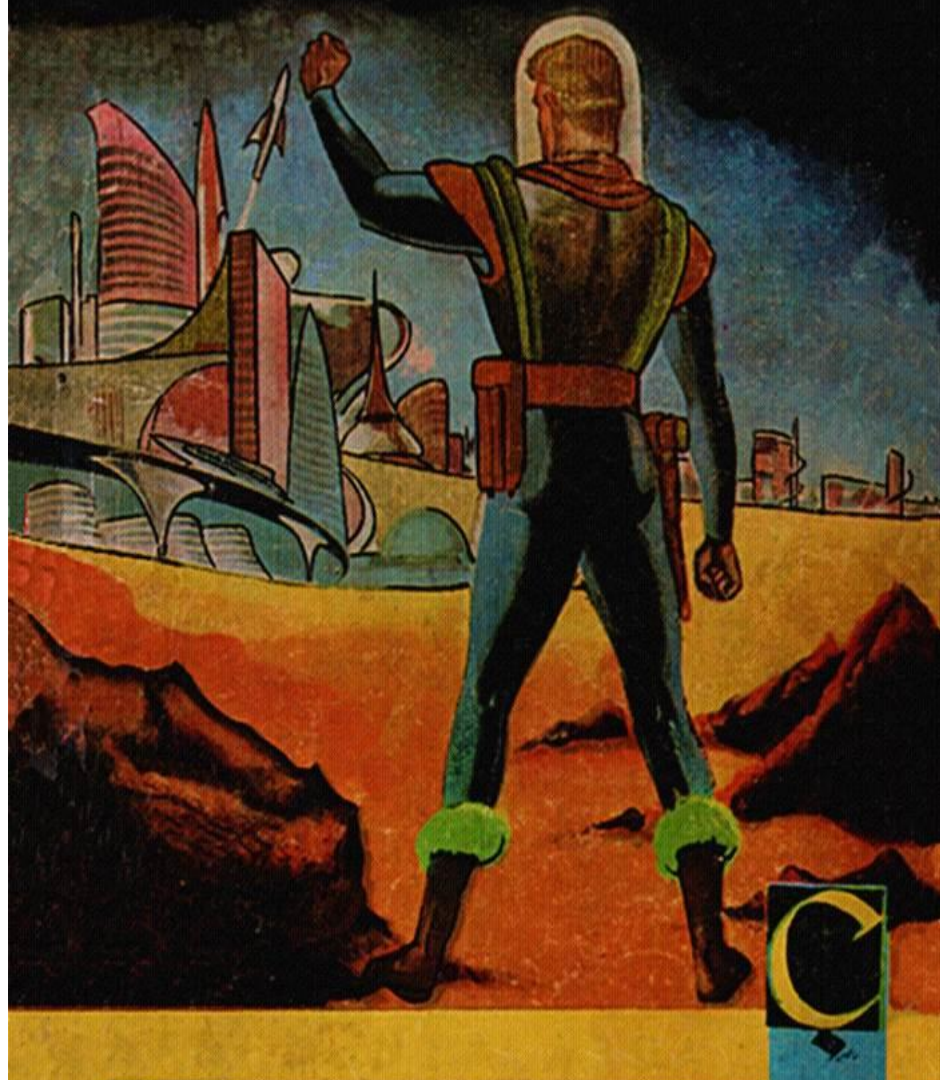
Kâinat Fatihi

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar
Sayı: 4
21 Aralık 1954

ŞEHİR MATBAASI
Ankara Caddesi 48 — İstanbul

Y E N İ D Ü N Y A L A R D A : 4

KÂİNAT FATİHİ

The Current of Space

ISAAC ASIMOV

Çeviren:
NECATİ KANATSIZ

ÇAĞLAYAN YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

BAŞLANGIÇ

Bir sene önce

Artık kararını vermişti,

Rahat, temiz hava gemisini ve esrarengiz boşluğu terk edeli haftalar geçmişti. Seyyareler Arası Boşluk Analiz Bürosuna raporunu verip hemen boşluğa dönmek istemişti, hâlbuki uzun zamandır ellerinden kurtulamamıştı. Çayını son damlasına kadar bir yudumda içtikten sonra masada oturan diğer adama:

– Beni daha fazla tutamazlar, hemen gitmeliyim, dedi.

Diğer adam da kararını vermişti. İlk mektuplarına hâlâ

bir cevap gelmemişti. Bu adamı da elinden çıkarmak hâlâ işine gelmiyordu. Cebindeki ufak siyah âletle oynayarak cevap verdi:

– Vaziyet çok nazik, acele karar vermeğe gelmez.

–Bir seyyarenin imha edilmesi mevzuubahis. Zühre halkına vaziyeti ilân etmeni istiyorum.

– Fakat bu imkânsız. Kargaşalığa sebebiyet veririz,

– Başında bunu yapacağına söz vermiştin.

– Evet, ama sonra kararımı değiştirmem icap etti.

– Boşluk Analiz Bürosunun adamı hâlâ gelmedi.

— Biliyorum. Krizi önlemek için hazırlık yapıyorlar. Bir, iki güne kadar gelirler.

–Yine mi bir iki gün! Daha hesaplarıma bile bakmadılar, Anlaşılan kimse sözlerime inanmıyor. Size tekrar söylüyorum; Merih tahrip olacak!

– Fakat ben sana inanıyorum,

– Hayır, inanmıyorsun. Sen bir analizci değilsin ki hesaplarımın neyi gösterdiğini anlayasın.

– Fazla heyecanlanıyorsun.

– Evet, şaşırdın mı? Yoksa benim deli olduğumu mu zannediyorsun?

Diğer adam vermiş olduğu karan hatırladı:

– Galiba biraz rahatsızsın. Ben sana yardım edeceğim.

– Hayır, yardımını istemiyorum. Ben gidiyorum. İstersen beni öldür, fakat buna cesaret edemezsin, zira bir seyyarenin insanlarının hayatı benim elimde,

– Beni dinle, seni öldürecek değilim, zira buna lüzum yok.

– Yani beni bağlayıp zorla burada tutmayı mı düşünüyorsun? Biliyorsun ki devamlı olarak her hafta raporumu göndermezsem büro beni aramağa başlıyacaktır.

– Büro seni benim yanımda, emniyette zannediyor.

– Öyle mi? Acaba benim bu seyyarede olduğumdan haberleri var mı? Sen yalancının birisin.

Diğer adam ayağa kalktı, Artık zamanı gelmişti. Cebinden siyah âleti çıkarttı ve:

– Bunu senin iyiliğin için yapmak mecburiyetindeyim, dedi.

– Sayko - Prob!! Hayır, hayır, bana bunu yapamazsın, derken ayakları tutmaz oldu ve yere çöktü.

Evet, sayko - Prob! Sen vaziyetin nezaketini anlayamamışsın. Hiç olmazsa sayko - prob ile senin beynini uyuşturursam hiçbirşey hatırlamaz ve bu dertlerden kurtulmuş olursun.

Artık diğerinin hiç sesi çıkmıyordu. İlâç yavaş yavaş beynini uyuşturuyordu, bağırmak, birşeyler yapmak istiyor fakat ne şeşi çıkıyor ne de bir yerini kımıldatabiliyordu. Diğer adamın sözlerini zor işitiyordu.

– Canını acıtmaz. Bir saate kadar hiçbir şeyin kalmıyacak ve söylediklerine kendin bile güleceksin.

I
BULUNAN ADAM

Rik çatalını bırakıp ayağa fırladı. Her tarafı öyle titriyordu ki ayakta durabilmek için bembeyaz duvara yaslanmak mecburiyetinde kaldı.

– Hatırladım!

Etrafındakiler mânâsız bakışlarla Rik'i süzdüler. Hepsi traşlı, soluk yüzlü kimselerdi. Salonda hafif bir mırıltı başlamıştı.

– Hatırladım diyorum. Vazifemin ne olduğunu hatırladım.

– Sus be! Otur yerine diye bağırdılar.

Rik mânâsız nazarlarla etrafı gözden geçirdi. Sanki bakıyor fakat görmüyordu. Yavaşça yerine oturdu. Çatalının arkasındaki numaraya baktı. Artık bu numarayı - kendi numarasını - ezbere biliyordu. Fabrikada çalışan diğer işçilerin de hepsinin kayıt numarası ve isimleri vardı; fakat Rik'in ismi yoktu. Rik, aptal mânasına geliyordu ve takma bir isimdi.

Fabrikaya geleli beri ilk defa maziden bir parça hatırlamıştı. Belki kafasını biraz yorarsa zamanla daha hatırlaya-

caktı. Artık açlığını da unutmuştu. Çatalı tabağa koydu ve yüzünü avuçlarının içine alıp düşünmeğe başladı. Tam yemek vaktinin bittiğini bildiren zil çalarken kendini daha fazla tutamadı ve ağlamağa başladı.

Akşam fabrikadan çıkarken Lona Març yanma yaklaştı. Durup kıza baktı. Saçları kahverengi ile sarı arasında bir renkte idi ve ortadan ayrılmış, bukleleri manyetolu firketelerle tutturulmuştu Ucuz, pamuklu bir entari giymişti. Zaten bura ahalisinin bundan iyisini giymeğe vaziyeti müsait, değildi Lona:

Yemekte olanları anlattılar, dedi.

– Merak edilecek birşey yok, Lona.

– Birşey hatırladığını söylemişsin, doğru mu? Rik?

Lona da onu Rik diye çağırırdı zira başka ismi yoktu.

Asıl adını hatırlamıyordu. Çok uğraşmıştı. Bir gün Lona bir telefon katoluğunu bulmuş ve bütün isimleri Rik'e okumuştu; fakat bunun da Rik'e asıl adını hatırlatmakta bir faydası almamıştı.

– Fabrikayı bırakmak mecburiyetindeyim, Lona.

– Doğru birşey yapmış olmazsın.

– Kendi hakkımda malûmat toplamalıyım.

– Bunun imkânı var mı zannediyorsun?

Rik başını öbür tarafa çevirdi. Fabrikadaki işi Lona bulmuştu. Rik'i ilk buldukları zamandan beri yürümesini, yemek yemesini, konuşmasını herşeyi Lona öğretmişti. Onun için Lona'nın hislerinde samimi olduğundan emindi, Lona sayesinde yeniden hayata kavuşmuştu.

– Lona, maziyi hatırlamalıyım.

– Yine baş ağrıları mı geliyor?

Hayır, bu sefer hakikaten birşey hatırladım. Evvelce vazifemin ne olduğu aklıma geldi.

Lona'ya söylemesinin doğru olup olmayacağından emin değildi. Başını diğer tarafa, gözün alabildiği kadar uzanan tarlalara, çevirdi. Tarlaları seyrederken içi ferahlıyor, biraz kendine gelir gibi oluyordu. Daha ilk zamanlar bile konuşmasını, yemek yemesini bilmediği günler, bu tarlaların kırmızı ve sarı karışık renkleri ona tuhaf bir zevk ve ferahlık kaynağı olmuştu.

Mari diamanyetik motorsikletle Rik'i alır ve yerden otuz santim yüksekte tarlaların arasından geçen yollarda dolaşırlar, sonra dağ başında durup kört tarlalarından esen ve çiçeklerin kokusunu getiren rüzgârla ciğerlerini doldururlardı O günleri hatırlamak Rik'i heyecanlandırmıştı:

Lona haydı tarlalara gidelim

– Fakat vakit oldukça geç.

– Lütfen, Lona, hemen şehrin dışına kadar yürüyelim daha iyi.

Yarım saat sonra ana yolu terkedip daha ufak ve sapa bir yola geçtiler, İkisinde de tuhaf bir sessizlik vardı. Bu sessizlik Lona'yı korkutuyordu. Ya Rik onu terkederse? Kısa boylu, zayıfça bir adamdı ve hâlâ ufak bir çocuk gibiydi. Fakat herhalde aklıdakiler silinmeden evvel mühim ve yüksek tahsilli birisi olsa gerekti.

Lona ancak okuyup yazacak ve fabrikadaki makineleri kullanacak kadar tahsil görmüştü, fakat başkalarının çok tahsilli olabileceklerini takdir ediyordu. Meselâ Köy Âmiri gayet tahsilli bir adamdı. Sonra arada bir efendiler ziyarete gelirlerdi. Hepsinin tahsilli oldukları gözlerinden belliydi, İşte Rik te zaman geçtikçe onlar gibi konuşmağa başlıyordu.

Rik'in daha fazla hatırlayıp buraları terketmesinden korkuyordu. Ne de olsa kendisi basit bir köylü kızıydı. Daha hiç evlenmemişti, hiç te evlenmeğe niyeti yoktu. Oldukça boylu boslu olduğu için onu iri Lona diye çağırırlar ve alay ederlerdi.

Mahallenin çocukları Lona'yı gördükçe koşuşup:

- Lona kendine bir sevgili buldu.
- Lona'nın deli bir sevgilisi var.
- Lona'nın sevgilisi kafadan kontak, diye bağırırlardı.

Sonraları. Rik ilk adımlarını atmayı öğrendiği zamanlar. evin önüne çıkınca çocuklar etrafında halka olup alaya başlarlar ancak hırsından deliye dönen Lona'nın dışarıya fırlaması üzerine Rik'ten uzaklaşırlardı.

Genç adamlar bile bazan Lona'dan. korkarlardı. Rik'i fabrikaya ilk getirdiği gün aleyhinde söylenen terbiyesizce bazı lâkırdılar üzerine kısım şefini bir yumrukta yerle bir etmişti. Neticede bir haftalık maaşı ceza olarak kesilmiş ve Köy Âmirinin araya girmesiyle daha ağır bir ceza görmekten kurtulmuştu.

Artık Rik'in daha fazla hatırlamasını istemiyordu Evet

Rık'e verilecek hiçbirşeyi yoktu, fakat tekrar yalnız başına kalması ihtimali aklına geldikçe çıldıracağını zannediyordu.

- Hakikaten hatırladığına emin misin, Rik?
- Evet.

Tam tarlaların ortasında durmuşlardı. Tatlı kokularla dolu hafif bir rüzgâr Lona'nın saçlarını dalgalandırıyordu.

—Hatırladıklarımın doğru olduğuna eminim, Lona. Meselâ, bana konuşmayı sen öğretmedin. Kelimeleri kendim hatırladım, değil mi?

- Evet.

– Her zaman yeni birşeyler hatırlıyorum. İşte şimdi de burada bulunmazdan evveline ait birşey hatırlıyorum.

Herhalde Rik başka bir dünyadan gelmişti. Zira hiç hatırlayamadığı bir kelimeyi Lona ona zorla öğretebilmişti. Kört, Merih'in hayatı, suyu, ekmeği, herşeyi ve herşeyi olan kört...

– Ne hatırlıyorsun?

– Sana saçma gelir belki. Evvelce vazifemin ne olduğunu hatırladım.

– Neymiş o?

– Hiçbir şeyi analize etmek.

Lona sertçe Rik’in gözlerinin içine baktı;

– Yine başın mı ağrıyor, Rik? Haftalardır birşeyin yoktu.

– Merak etme, kendimi oldukça iyi hissediyorum,

– «Analize» etmenin mânası ne?

– Parçalara ayırıp tetkik etmek gibi birşey.

– Fakat Rik, hiçbirşeyi analize etmek ne demek? O ne biçim iş öyle?

– Korkarım bunu sana izah edemiyeceğim, zira daha fazla birşey hatırlayamıyorum. Yalnız vazifemin gayet mühim olduğunu hissediyorum. Herhalde ben bir câni değilim.

Lona durakladı. Rik’e bir câni olduğunu söylememesi icap ederdi, fakat sırf onu kendine daha fazla bağlayabilmek maksadiyle böyle bir yalan uydurmuştu.

Rik’in ilk konuşabildiği gün ne yapacağını şaşırmıştı

Köy Amirine söylemeden ilk izinli gününde Rik'i şehirde bir doktora götürmüştü.

Doktor bir sürü âletler kullanmış ve yarım saatlik bir muayeneden sonra istirahat salonunda heyecanla beklemekte olan Lona’nın yanma gelmişti:

– Sen bu adamla ne zaman tanıştın?

Lona bir kısmını atlayarak doktora hakikati anlatmıştı.

– O halde bu adam hakkında hiçbir malûmatın yok,

– Mazisi hakkında birşey bilmiyorum.

– Bu adama sayko - prob yapılmış. Bu ne demektir biliyor musun?

– Doktor, bu delilere tatbik edilen birşey değil mi?

– Delilere ve cânilere. Sayko - prob sayesinde beyinlerindeki çalmak, öldürmek fikirleri alınır. Anlıyor musun?

– Fakat Rik ne kimsenin canını acıttı, ne de birşey çaldı.

– Adı Rik mi? Onun mazide ne yaptığını nasıl biliyorsun? Sayko - prob'u yapan zalimce hareket etmiş. Şokun tesiriyle herşeyi unutmuş. Unuttuklarının bir kısmını zaman la hatırlayacak fakat bir kısmını hiçbir zaman hatırlayamıyacak. Daima gözaltında bulundurulması kendi menfaatinedir.

– Ben ona çok iyi bakıyorum, doktor bey.

– Ben de seni düşünüyorum, kızım. Belki ileride senin canını yakacak bir harekette bulunabilir.

O sırada bir hastabakıcı ile beraber içeri Rik girdi. Rik eli alnında etrafına bakınırken Lona'yı görünce gözleri sevinçle doldu:

– Lona...

Lona koşup Rik'e sarıldı ve sonra doktora dönerek:

– O, ne olursa olsun, benim canımı yakacak birşey yapmaz, doktor, dedi.

– Tabiî, bunu haber vermek mecburiyetindeyim. Bu vaziyette nasıl kaçabilmiş hâlâ aklım almıyor.

– Yani onu benden uzaklaştıracaklar mı?

– Galiba.

– Doktorcuğum, lütfen buna bana yapmayın.

– Kızım ben vazifemi ifa etmek mecburiyetindeyim. Elimden birşey gelmez. Kanuna karşı gelemem.

Lona geri, köye deli gibi gelmişti. Yolda Rik'e sanki o anda elinden zorla alacaklarmış gibi, sıkı sıkı sarılmıştı.

Bir hafta sonra dâhilî hiper - televizyon haber bülteninde transit - kuvvet şualarından birinin kısa devre yapması neticesi iki elektrikli otomobilin çarpışmasından ölen bir doktorun ismini okuyan Lona hemen eve koşup Rik'i götürdüğü doktorun ismi yazılı kâğıdı buldu, isimler aynı idi.

İyi bir adam olan doktorun böyle bir kazada ölmesine üzülmüştü. Maamafih sevinci teessürünü bastırdı.

Daha sonraları Rik'in anlama kabiliyeti daha fazla artınca köyden ayrılmasına mâni olmak maksadiyle - doktorun söylediklerini anlamıştı.

Rik'in sarsmasiyle kendine geldi:

– Anlıyor musun? Eğer vaktiyle mühim bir vazife başında idiysem bir câni olamam ben.

– Öyle olsa bile yanlış bir iş yapmış olamaz mısın? Efendiler bile bazan adam öldürüyorlar.

– Ben eminim. Fakat diğerlerinin de emin olabilmesi için mazimi öğrenmem lâzım. Başka çıkar yolu yok. Fabrikayı ve köyü terkedip biraz araştırma yapmalıyım.

– Fakat Rik, bu çok tehlikeli birşey. Zaten hiçbirşey analize etmenin ne gibi bir ehemmiyeti olabilir?

– Başka birşey daha hatırlıyorum.

O neymiş?

– Sana söylemek istemiyorum.

– Birine söylemelisin. Belki yine unutursun,

– Doğru. Kimseye söylemiyeceğine söz ver.

– Söz veriyorum.

Rik etrafına bakındı. Her taraf cennet gibi güzeldi. Lona vaktiyle «Yukarı Şehirde» «Bütün seyyarelerin en güzeli Merih'tir» diye elektrikli bir afiş gördüğünden bahsetmişti Nekadar da doğruydu

– Çok feci birşey bu. Bugün öğleden sonra hatırladım.

– Evet?

– Merihteki insanların hepsi çok yakın bir zamanda ölecekler.

II

KÖY ÂMİRİ

Milen Terens kütüphanede bir kitap ararken kapıda birinin bulunduğunu gösteren yeşil bir ışık yandı. Eliyle saçlarını sıvazlarken bağırdı:

– Bir dakika, lütfen.

Duvarda bir yere dokutmaca bir kapak rafları kapadı ve kütüphane görünmez oldu.

Eğer böyle bir kütüphanesi olduğu bilinse başına dert açılırdı. Efendiler bu gibi şeylere müsaade etmezlerdi. Merihlilerin fazla okumuş olmaları işlerine gelmezdi. Tekrar bağırdı:

– Şimdi geliyorum.

Kapıya doğru yürürken ceketinin fermuarını yukarı doğru çekti. Elbiseleri bile Efendilerininkini andırıyordu. Bazen Merih'te doğduğunu unuttuğu bile oluyordu. Kapıyı açtı:

– Sen misin, Lona? İçeri gel. Otur şöyle. Gecenin bu saatinde dışarı çıkmanın yasak olduğunu bilmiyor musun? İnşallah polisler görmemiştir.

– Zannetmem, efendim.

– İnşallah. Biliyorsun ki senin zaten aleyhine bazı kayıtlar da var.

– Evet, efendim. Benim için şimdiye kadar yapmış olduklarınıza nekadar teşekkür etsem azdır,

– Birşey içmek ister misin?

– Lona bir sandalyenin ucuna ilişti ve:

– Teşekkür ederim efendim, zahmet etmeyin.

– Derdin ne, Lona? Yine Rik mi?

– Evet.

– Fabrikada başına dert açacak birşey mi yaptı?

– Hayır, efendim.

– Başağrıları mı tuttu yine?

– Hayır, efendim.

– Eh, Lona herhalde derdini tahmin edinceye kadar bekliyecek değilsin. Eğer yardımımı istiyorsan anlatta dinliyelim.

– Nasıl anlatayım bilmem ki? Deli saçması gibi birşey.

– Ne olursa olsun, anlat bakalım.

– Şehirdeki doktorun söylediklerini size anlatmaya geldiğim günü hatırlıyor musunuz?

– Evet, Lona ve sana bir daha benim fikrimi sormadan böyle birşey yapmamanı da söylemiştim, değil mi?

– Tabiî efendim, ben bunu yalnız o günkü sözünüzü hatırlatmak için söyledim. O gün Rik için elinizden gelen yardımı yapacağınıza söz vermiştiniz.

– Sözümde de duracağımdan emin olabilirsin. Polisler Rik'i mi arıyor?

– Hayır. Aramaları için bir sebep var mı?

– Zannetmem. Lona sen şu baklayı ağzından çıkart ta derdini anlat.

– Beni terkedeceğini söylüyor. Buna mâni olmanızı rî- ca edeceğim.

– Niçin seni terketmek istiyormuş?

– Bazı şeyler hatırladığını söylüyor.

– Terens merakla eğildi ve Lona'ya biraz daha yaklaşarak:

– Bazı şeyler mi hatırlıyor? diye sordu. Ne gibi şeyler:

Terens Rik'in ilk bulunduğu günü hatırladı. Köyün dışında, su kanalizasyonunun yanında bulmuşlardı. Hemen kendisini çağırmışlardı.

O civarda oyun oynayan çocuklar Rik'i bulmuşlardı. Aşağı yukarı çırılçıplak denecek bir vaziyetteydi ve ağlıyordu. Terens hemen çocuklardan birini köye koşturmuş ve köyün doktoru Cenkuş'u çağırtmıştı. Doktor, Terens'in yardimiyle Rik'i bir motora alıp köye getirmişti. Rik'i iyice yıkadıktan sonra günlerdir saçlarında ve vücudundaki kıllarda toplanan kiri temizleyinceye kadar her tarafını traş etmişlerdi. Doktor iyice muayeneden sonra Terens'e dönmüş ve:

– Sapasağlam bir adam. Acaba bulduğunuz yere nereden gelmiş? Siz ne dersiniz?

– Suali sanki cevabını almayı ümid etmiyormuşçasma sormuştu. Öyle ya, yıllardır alıştıkları köy âmiri değişince yenisine alışmaları oldukça zor oluyordu. Terens bu gibi hallere pek ehemmiyet veren kimselerden olmadığı için sanki hiçbirşey yokmuş gibi:

– Korkarım, bir tahminde bulunamıyacağım.

– Biliyor musun, yürümesini bile beceremiyor. Sanki bir bebek gibi. Birinin onu götürüp bulduğunuz yere koyması icap eder.

– Böyle netice verecek bir hastalık mevcut mu?

– Zannetmem. Bu adamı hiç evvelce görmüşlüğünüz var mı?

– Bir aydır buradayım, fakat yüzünü ilk defa görüyorum.

Cenkus derin bir «ah!» çekti ve mendilini çıkarttı.

– Evet. Eski köy âmirimiz çok iyi bir adamdı. Bizimle hep yakından alâkadar olurdu. Ben altmış senedir bu köydeyim, bu adamı ilk defa görüyorum. Başka bir köyden olsa gerek. Polislere ne söylesek acaba?

Polisler gelmişlerdi. Çocuklar ailelerine, aileler birbirlerine olanları anlatmış, haber yıldırım hızıyla etrafa yayılmıştı. Neticede polis te vakayı işitmişti.

İki polis yanlarında fabrikanın âmiri ile beraber gelmişlerdi. Polislerden biri fabrika âmirine sordu:

- Bu adamın hüviyetini tesbit etmek ne kadar sürer? Kim bu adam?

- Bu adamı ilk defa görüyorum, efendim. Bu köyden değil

– Üzerinde kâğıt filân buldunuz mu?

– Hayır, efendim. Zaten «üstünde elbise diye birşey yoktu ki. Bir bez parçasiyle sarılı vaziyette bulduk.

– Nesi var bu adamın?

– Benim anladığıma göre yeni doğmuş bir çocuk gibi Ne konuşabiliyor, ne de yürüyebiliyor.

– Neyse, bu işi halledin. Bizim öyle saçmalarla kaybedecek vaktimiz yok. Bir çaresini bulun artık.

Polisler böyle dedikten sonra çekip gitmişlerdi.

Yüzü çilli, kızıl saçlı, pos bıyıklı bir adam olan fabrika âmiri geride kalmıştı. Sert bir sesle:

– Buraya sakın, dedi. Bu işi nasıl halledeceğiz? İşçiler bu mevzuun dedikodusunu yapmaktan çalışmayı bıraktılar

Doktor Cenkus:

– Şehir hastahanesine gönderelim, diye bir teklifte bulundu. Benim yapabileceğim birşey yok.

– Şehire mi? Masrafı kim ödeyecek? O bu köyün ada mı değil ki?

– Orası doğru.

– O halde? Kime ait olduğunu bulun; masrafları da onlar ödesin.

– Kime ait olduğunu nasıl bulacağız?

– Eğer icap ederse ortadan yok ederiz, olur biter

– Terens atıldı:

– Buraya bak! Ortadan yok ederiz demekle neyi kastediyorsun?

– Öldürürsek ona iyilik etmiş oluruz.

– Yaşayanbir insanı öldürmeğe hakkınız yoktur

– O halde ne yapacağımızı sen söyle bakalım.

– Köyden biri vasilik yapamaz mı?

– Kimse buna yanaşmaz. Sen ister misin?

– Benim işim başımdan aşkın,

– Diğerlerinin de işi başından aşkın,

– Biraz makul olalım. Eğer sen bu işi halledersen, ileride başına bir iş açıldığı vakit efendilere senin lehinde rapor veririm Aksi takdirde benden hiçbir zaman bir yardım bekleme.

Fabrika âmiri bir an düşündü. Köy âmiri geleli daha ancak bir ay olmuş, daha şimdiden herkese kafa tutmağa başlamıştı. Fakat efendilerin adamı olduğu için karşı gelmek lehine olmıyacaktı.

- Fakat kim vâsi olmak ister? Ben yapamam, Üç çocuğum var ve karımın rahatsızlığı sizce de malûm.

- Ben böyle bir teklifte bulunmadım ki.

Terens pencereden dışarıya baktı. Polisler gidince meraklı bir halk kütlesi evin önünü doldurmuştu. Kalabalığın arasında, son zamanlarda sık sık gördüğü, iri yarı kız gö-

züne ilişti. Kuvvetli, çalışkan, annesi ve babası öleli seneler olmuş kimsesiz, oldukça zeki bir kızdı bu.

- Şu kız için ne dersiniz? diye sordu.

Fabrika âmiri kızı görür görmez hemen parladı;

– Allah belâsını versin, işi bırakıp buralarda ne dolaşıyor?

– Adı ne?

– Lona Març,

– Hatırladım içeri çağır.

O andan itibaren Terens hem Lona'ya hem de Rik'e âdeta babalık etmeğe başlamıştı. Rik'in fabrikaya girebilmesi ne yardım etmiş darda oldukları vakit yiyecek vesaire temin etmişti.

Lona'nın dertli zamanında buraya gelmesinden tabiî hirşev olamazdı. Sorduğu sualin cevabını bekliyordu.

Lona mütereddit bir şekilde:

– Seyyaremizdeki bütün insanların öleceğini söyledi, dedi.

Bunun nasıl olacağını da söyledi mi?

– Bilmiyormuş. Aynı zamanda evvelce mühim bir işi olduğunu hatırladığını da söyledi ama pek aklım ermedi.

– Neymiş o?

– Hiçbirşey analize edermiş. Ne demek istediğini siz anlıyor musunuz?

– Belki, Lona.

– Fakat efendim hiçbirşey ile ne yapılabilir ki?

– Lona, bütün seyyarelerin, yıldızların içinde bulundukları boşluk daha ziyade hiçbirşey değil mi?

Lona anlamamıştı, fakat söyleneni kabul etmek zorundaydı. Köy âmiri tahsilli bir adamdı. O anda Rik'in köy

âmirinden daha tahsilli, akıllı olması ihtimali aklına gelince koltukları kabardı.

Terens elini uzattı ve…

– Gel, dedi.

– Nereye gidiyoruz?

– Rik nerede?

– Evde, uyuyor.

– Güzel, oraya gidiyoruz. Polisler seni gecenin bu saatinde caddede yalnız yakalarlarsa başına dert açarlar.

Köy caddeleri geceleri hep bomboştu. Lona hiçbir vakit bukadar geç vakit dışarı çıkmamıştı. Kendi ayak seslerinden bile korkuyor, her an bir köşe başından bir polisin belirmesini bekliyordu. Terens:

– Korkma, dedi. Yanında ben varım.

Lona'nın kulübesi de diğerleri gibi karanlıktı. Gürültü etmemeğe çalışarak içeri girdiler. Terens de böyle bir kulübede doğmuş, büyümüştü. Evet, şimdi dört odalı ve her türlü konforu haiz bir evi vardı, fakat yine de bu kulübeye girerken sanki kendi evine giriyormuş gibi bir his duydu. Kulübe tek bir odadan ibaretti. Bir yatak, bir konsol, iki sandalye, köşede bir eşya dolabı, hepsi okadar.

Yemek hep fabrikada yendiği için mutfağa lüzum yoktu.

Terens elindeki fenerin yardımiyle ortalığı gözden geçirdi. Odanın bir köşesi bir tahta perde ile ayrılmıştı. Bunu Terens Lona'ya vermişti. Tahta perdenin arkasından Rik'in nefesinin sesi geliyordu.

– Rik'i uyandır, Lona.

Lona tahta perdeye vurarak:

Rik! Rik, canım! dedi

Rik korku ile yerinden sıçradı.

– Benim; Lona.

– Ne var, niçin beni uyandırdın?

Terens yatağın ucuna oturdu:

– Rik, ben Terens. Lona bazı şeyler hatırladığını söylüyor.

– Evet, efendim,

Rik iyice kendine gelmişti. Köy âmiri en fazla sevdiği ve saydığı adamdı.

– Bunu Lona'ya söyleyelidenberi başka hatırladıkların oldu mu?

– Hayır efendim.

– Peki, o halde, Rik. Artık uyuyabilirsin.

Lona köy âmirini evden dışarı kadar takip etti.

- Beni terkedecek mi, efendim?

- Lona, sen olgun bir kadınsın ve makul olmasını bilirsin. Benimle beraber kısa bir müddet için buradan ayrılması lâzım. Fakat onu geri sana getireceğim.

– Sonra?

– Sonrasını bilmem. Şunu bil ki, Rik'in mazisini öğrenmemiz hepimiz için hayırlı olacaktır.

– Yani Rik'in dediği doğru mu? Merih'teki insanların hepsi ölecek mi?

– Bunu kimseye söyleme, Lona. Eğer polisler duyarsa Rik'i alır götürürler, bir daha da geri getirmezler. Bana inan.

Terens dönüp evine doğru yürümeğe başladı. Ellerinin titremekte olduğunun farkında bile değildi. Uyku tutmayınca Zühre'den getirdiği başlığı taktı. Bu başlık sayesinde uyumak istediği müddeti ayarlayabiliyor ve bir düğme vasıtasıyla bütün dünya ile alâkasını kesebiliyordu. Ballığı beş saatlik bir müddet için ayarlayıp düğmeyi çevirdi.

III

KÜTÜPHANECİ

Şehir hudutlarında diamanyatik motosikleti bir garaja bıraktılar. Şehirde motosiklet gayet az miktarda bulunduğu için nazarı dikkati çekmemek lâzımdı.

Terens dümeni kilitleyip mühürledi. Rik yeni, yekpare bir elbise giyinmişti, fakat hiç te rahat değildi. Yukarı şehiri tutan muazzam kirişlerin birinin altından geçerek yollarına devam ettiler,

Merih'teki şehirlerin hepsinin ismi vardı. Yalnız bunun yoktu. «Şehir» adıyla tanınan bir şehirdi bu. İçinde ve etrafında yaşayan köylüler seyyarenin bahtiyar adamları olarak addedilirdi. Şehirde ne istersen bulmak mümkündü. Fakat halkının morali oldukça bozuktu. Zira Yukarı Şehirin gölge- sinde yaşamak mecburiyetindeydiler.

İsminden de anlaşılacağı gibi, Yukarı Şehir yukarıda inşa edilmişti. Yirmi bin adet, çelik profil demirleri ile takviyeli, betonarme kolonların üzerinde olup tabanı alttaki şehrin üzerinde tamamiyle düz olmak üzere seksen kilometre karelik bir sahayı kaplamaktaydı.

Aşağıdaki şehirde, gölgede, yerliler. Yukarı Şehirde güneşin altında, efendiler yaşamaktaydılar. Yukarı Şehir halkının yüzde doksanını Zühreliler, efendiler teşkil etmekteydi.

Terens ne tarafa gideceğini biliyordu. Rik yetişmek için âdeta koşuyordu.

Terens Rik'e döndü ve:

— Kendine çeki düzen ver, dedi. Yukarı gidiyoruz.

Muazzam bir duvarın önünde durmuşlardı. Bu aşağı ile yukarının irtibatını sağlayan kocaman asansörlerden birinin kapağı idi. Bu irtibat çok lüzumlu idi Zira her şeyin imalâtı aşağıda sarfiyatı da yukarıda olurdu. Plâstik mamulâtı iyi yemekler vesaire, ancak Yukarı Şehirde oturanların harcı idi.

Terens Rik'in yüzündeki korku ifadesine hayret etti. Her

ne kadar kendi kalbi de fazla atmağa başladıysa da bu korkudan ziyade merak ve heyecan neticesiydi. Köy âmiri olduğu için Yukarı Şehire girebilmek selâhiyetini haizdi. Fakat bütün efendilerden, Zührelilerin hepsinden nefret ediyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra asansörün düğmesine bastı. Evet, Zührelilerden nefret ediyordu; fakat kendine hâkim olmalıydı ve öğrendiklerini, bilhassa şimdi hatırında tutmalıydı.

Asansörün gürültüsü işitiliyordu. Az sonra önlerindeki muazzam duvar yavaş yavaş aşağıya indi.

Asansörün operatörü hakaret dolu bir sesle:

– Topu topu iki kişi misiniz? diye sordu. Herhalde saat ikide çıkacak gurubu bekleyebilirdiniz. Böyle iki kişinin keyfi için yukarı çıkmam hiç doğru değil. İş karneleriniz nerede?

– Ben köy âmiriyim. Elbisemden anlamadın mı?

– Elbise bence birşey ifade etmez. Belki de bir yerde buldun. Kartını görelim hele.

Terens hiç ses çıkarmadan kayıt numarasını, iş karnesini. vergi makbuzlarını ve köy âmiri vesikasını havi kâğıtları gösterdi.

– Belki bu kâğıtları da bir yerde buldun. Herneyse o beni alâkadar etmez. Onu diğerleri düşünsün. Yanındaki kim?

– Ondan ben mesulüm. Benimle gelebilir, inanmıyorsan bir polis çağırıp soralım.

Bu Terens'in arzu edebileceği en son şey olduğu halde blöf mahiyetinde böyle demişti.

— Anladık! Anladık! Kızmanın lüzümu yok.

Duvar kapandı ve asansör yavaş yavaş yukarı çıkmağa başladı. Aşağı Şehirin Caddesi ile Yukarı Şehirin cadde seviyesi arasındaki mesafe on metre idi. Fakat bu iki mesafe sanki iki dünya arasında bir köprü idi. Zühre'deki şehirlerde olduğu gibi burada da binalar mozaikle kaplıydı ve yüz metre kadar uzaktan bakıldığında her zaviyede başka bir renkte görünüyordu

— Yürü, Rik.

Rik hayretten faltaşı gibi açılmış gözlerle etrafı seyrediyordu. Herşey taştan ve muazzamdı. Binaların bu büyük- lükte olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Bir an için durakladı; bu muhteşem inşaatlar pek yabancı da gelmiyordu ya,,.

Bir yer otomobili son süratle geçti,

Rik:

– Efendiler mi? diye fısıldadı.

– Genç çocuklar. Çok delidir bunlar.

O sırada iki kişilik bir otomobil yanlarında durdu. Bu son model, hava kontrolü olan bir araba idi. Yerden beş santim yukarda, kenarları havayı yarmak için yukarıya

doğru kıvrılmış sanki uçuyordu. Bu şehrin polis kuvvetlerine mahsus bir otomobildi.

Bütün polisler iri yarı, ablak suratlı» uzun düz ve siyah saçlı, esmer insanlardı. Yerliler polisleri birbirinden ayırd etmekte oldukça zorluk çekerlerdi. Polislerden biri direksiyondaydı. Diğeri yere atladı ve:

– Kâğıtlarınız, dedi. Terens'in evrakı gözden geçirildikten sonra:

– Ne işi için buraya geldiniz?

– Kütüphaneye gitmek istiyorum, efendim. Buna hakkım vardır.

– Yanındaki kim?

– Asistanım.

– O köy âmiri haklarını haiz değildir.

– Benim mesuliyetimdedir.

– Sen bilirsin. Köy âmirlerine bazı haklar tanınmıştır. Fakat hak hudutlarını aşmağa kalkma, başına dert açarsın.

– Evet, polis efendi, biliyorum. Lütfen kütüphanenin yolunu bize tarif eder misiniz?'

Polis elinde tutmakta olduğu Zührelilere mahsus alev tabancasıyla kütüphanenin istikametini gösterip gerekli izahatı verdi. Bina bulundukları yerden de gözüküyordu. Binanın kırmızımtrak rengi yaklaştıkça eflâtuna döndü.

Rik hırçın bir sesle;

– Çok çirkin, dedi.

Terens hayretle Rik'e baktı. Kendisi de Yukarı Şehir'i oldukça çirkin ve âdî bulurdu. Fakat kimse böyle bir şeyi açıktan açığa ona söylemeğe cesaret edemezdi. Sonra Yukarı Şehir'in Zühre'deki şehirlere benzemiyen tarafları da vardı. Ztihre'de herkes aristokrat değildi. Zengin kadar fakir de mevcuttu.

Kütüphane binası lüzumundan büyük birşeydi.

Keza, hol soğuk, sessiz ve boştu. Yegâne masanın arkasında kütüphaneci oturuyordu.

Terens çabukça:

– Ben köy âmiriyim ve yanımdaki adam benim mesuliyetimdedir, deyip kâğıtlarını çıkardı ve gösterdi.

Kütüphaneci bayan kâğıtları dikkatle gözden geçirdikten sonra bir yandan gümüş bir ufak plâka çıkarttı ve uzattı. Terens sağ elinin başparmağını bu plâkanın üstüne bastı. Bayan merdivenleri işaret ederek:

– İkinci katta, iki yüz kırk numaralı oda, dedi.

– Teşekkür ederiz.

Yukarı çıkarlarken Rik:

– Bilmiyorum. Çok heyecanlıyım.

– Evvelce hiçbir kütüphanede bulunmuş muydun?

– Hatırlamıyorum.

İki yüz kırk iki numaralı odanın kapısının önünde durdular. Kapı kendiliğinden yavaşça açıldı ve onlar içeri girince tekrar kapandı. Oda iki metre boyunda ve iki metre eninde birşey olup hiç penceresi yoktu. Tavandan, nereden geldiği belli olmıyan bir ışık hüzmesi süzülüyordu ve tazyikli hava tertibatiyle odanın havası daimî olarak değiştiriliyordu. Odada boydan boya uzanan bir masa ve uzun bir sıradan başka eşya namına birşey yoktu.

Masanın üstünde buzlu cam ile örtülü üç adet «okuyucu» ve bunların kontrol düğmeleri vardı.

Terens sıraya oturdu ve elini okuyuculardan birinin üstüne koyarak Rik'e sordu:

Bu nedir, biliyor musun?

» Kitap mı?

– Hayır. Okuyucudur. Nasıl çalıştırıldığını tahmin edebilir misin?

– Zannetmem, efendim.

– Emin misin? İyi düşün.

– Hatırlayamıyorum.

– Bak, ben sana göstereyim. Şu «Katalog» işaretli üzerinde alfabenin harfleri bulunan düğmeyi görüyorsun, değil mi? Farzedelim biz Ansiklopediyi istiyoruz. Düğmeyi A harfine getirip aşağı bas.

Terens böyle deyip düğmeye basınca buzlu camın üzerinde' yazılar belirdi: tavandaki ışık karardı; duvarda üç kapak açıldı ve her birinde kuvvetli birer ışık yandı.

Terens masanın üstündeki ufak bir kolu çekince duvardaki kapaklar tekrar kapandı.

– İşte şimdi A harfi listesini şu düğmeyi çevirmek suretiyle gözden geçirebiliriz.

Anide Rik atıldı:

– İstediğin kitabın numaralarını ve isminin harflerini şu düğmelere basınca buzlu camda gözükür.

– Ne biliyorsun? Hatırladığın birşeyler mi var?

– Belki. Fakat o şekilde yapılacağına eminim.

— Belki de akıllıca bir tahminde bulunuyorsun.

Terens böyle dedikten sonra düğmelerde bazı numara ve harflere basınca buzlu camda «Zühre Ansiklopedisi, Kısım 59» diye bir yazı belirdi.

Rik, kafanı karıştırmamak için aklımdan geçenleri sana söylemiyeceğim. Yalnız bu kitabı karıştır ve sana yabancı gelmiyen mevzular görünce bana haber ver. Anladın mı?

– Evet.

– Haydi bakalım. Yalnız aceleye lüzum yok.

On dakika geçmişti ki Rik yerinden fırladı. Terens yazıyı okuyunca memnun bir tavırla:

– Hatırlıyor musun? Bu bir tahmin değil mi?

– Hatırlıyorum, efendim. Birden aklıma geldi

Bu «Boşlukların Analizi» hakkında bir yazı idi,

– Bunun neden bahsettiğini biliyorum. Göreceksiniz. Bakın bu kısım daima vardır, dedi ve okumağa başladı,

«Boşluk analizcisinin hayatı işinden dolayı çok enteresan, fakat arzu edilmeyen birşeydir. Bir insanın olgunluk çağının büyük bir kısmını yıldızlar arasındaki korkunç boşluklarda geçirmesi her normal insanın yapmıyacağı ve yapamıyacagı birşeydir. Belki de Boşluk - Analiz - Enstitüsü ana mevzuunu esas tutarak «Biz Hiçbirşeyin Analizini Yaparız» cümlesini benimsemişlerdi...»

Rik haykırmaktan kendini alamadı. Terens sordu;

– Okuduğuzu anlıyor musun?

– Evet, ben de onlardan biriyim! Ben de «Hiçbirşeyi» analize ediyordum!

– Yani sen de bir «Boşluk Analizcisi» miydin?

– Evet. Ah, başım ağrıyor.

— Hatırlaman mı sebep oluyor?

– Herhalde. Daha fazla hatırlamalıyım. Tehlike var! Tahmin edemiyeeeğiniz kadar korkunç bir tehlike mevcut! Ne yapacağımı bilmiyorum,

—Kütüphane emrine âmade, Rik. Kataloğu karıştır ve bak bakalım hatırlamana yardım edecek başka mevzular var mı?

Rik heyecanla okuyucuya döndü. Her tarafı titriyordu.

— Mark'ın «Boşluk Analizleri» ne ne dersin?

– Sana bağlı, Rik.

Rik katalog numarasını düğmede çevirince buzlu camda "Aradığınız kitap için lütfen kütüphaneye başvurunuz" yazısı belirdi.

Terens düğmeyi çevirip yazıyı sildi ve:

– Rik, başka bir kitabı denesen daha iyi olacak galiba dedi.

Az sonra Enning'in «Boşluğun Kompozisyonu» kitabını buldu ve numarayı çevirip te yine aynı yazı belirince Terens kendini tutamayıp sunturlu bîr küfür savurdu:

– Ne oluyor, efendîm?

– Birşey yok. Heyecanlanma, Rik. Anlamadığım...

O sırada, okuyucunun yanındaki ufak bir hoparlörden kütüphanecinin sesi işitildi:

– İki yüz kırk iki numaralı oda. iki yüz kırk iki numaralı odada kimse var mı?

– Ne istiyorsunuz?

– İstediğiniz kitabın adı nedir?

– İstediğimiz bir kitap yok. Teşekkür ederiz. Okuyucuyu tecrübe ediyorduk.

Ufak bir sükûttan sonra kütüphaneci devam etti:

– Burada Mark'ın «Boşluk Analiz Âletleri» ve Enning'in «Boşluğun Kompozisyonu» kitaplarını atadığınız gözükü-yor. Doğru mu?

– Rastgele katalog numaralarına basıyorduk.

– Bu kitapları niçin aradığınızı sorabilir miyim?

– Anlamıyor musunuz, o kitapları istemiyoruz.

Hoparlördeki ses devam etti:

– Aşağıya gelirseniz bu kitapları size temin ederim» Onlar yedek listesindedir ve alabilmeniz için ayrı bir kâğıt doldurmanız lâzım.

Terens elini Rik'e doğru uzattı ve:

– Yürü, gidelim.
– Belki kanuna aykırı bir harekette bulunduk.
– Saçmalama, Rik. Haydi, çıkalım buradan.
– Kitaplara bakmıyalım mı?
– Başka bir zaman...

Aşağıya indiklerinde kütüphaneci okumakta olduğu kitabı bıraktı ve:

– Lütfen bir dakika, dedi.

Terens ve Rik durmadan geçmek istediler fakat karşılarına heyûla gibi bir polis dikilip te:

– Nereye öyle deyince oldukları yerde kaldılar.

Kütüphaneci nefes nefese arkalarından yetişmişti:

– İki yüz kırk iki numaralı odadakiler sizdiniz değıl mi?

Bizi niçin durduruyorsunuz?

– İki kitap aramıyor muydunuz? Bizde var ve verebiliriz.

– Artık geç oldu. Başka bir zaman. O kitapları istemiyoruz artık, anlamıyor musunuz? Yarın tekrar geliriz.

– Kütüphanemiz her zaman için müşterilerini memnun etmeğe uğraşır. Kitaplarınızı iki dakikada size getiririm.

Kız böyle diyerek ufak bir kapıya yaklaştı ve. açıp arkasında kayboldu. Terens polise döndü ve:

– Polis efendi, eğer müsaade eder...

Polis elindeki kırbacı ileri doğru uzattı ve Terens'in sözünü yarıda keserek:

– Buraya bak, edebinle şuraya otur da hanım aradığınız kitapları getirinceye kadar bekle.

Terens terden sırsıklam olmuştu. İşin bu şekle döküleceğini hiç tahmin etmemişti Her hareketi plânlı ve hesaplı

olmasına rağmen yine de bu vaziyete düşmüştü. Belâsını arayan bulurmuş derler! Doğru dürüst köy âmirliğini yapsaydı da buralarda sanki Zühreli imiş gibi dolaşmasa olmaz mıydı?

Bir an için polise hücum etmeyi düşündü, fakat buna lüzum kalmadı.

Polisin arkasında âni bir hareket oldu. Polis daha dönmeğe vakit bulamadan beynine sopayı yedi. Gık bile deyemeden olduğu yere çöktü, Rik sevinçle haykırdı:

– Lona! Seni Allah mı gönderdi, Lona?

IV
İSYAN EDEN

Terens hemen kendine geldi;

— Çabuk uzaklaşalım buradan!

Polisin vücudunu kütüphanenin muazzam kolonlarından birinin arkasına saklamağı düşündü, fakat kaybedilecek vakit yoktu

Öğle güneşi ortalığı iyice ısıtmıştı

Lona heyecanla:

Haydi, koşalım, dedi.

Terens kızı kolundan yakaladı:

Heyecanlanma ve sâkin sakin yürü, Rik'in koluna gir. Nazarı dikkati celbetmiyelim.

Birkaç adım daha attılar. Sanki tutkal üstünde yürüyorlardı. Acaba arkalarından takip eden mi vardı? Niçin herkes onlara bakıyordu? Terens geri bakmağa bile cesaret edemiyordu.

– Çabuk buraya girin.

Girdikleri yerin kapısının üstünde «Cankurtaran, Giriş» tabelâsı vardı.

Bir yan kapıdan uzun ve süt gibi beyaz duvarları olan bir koridoru geçtiler. İleride beyaz üniformalı bir kadın onlara bakıyordu. Kaşlarını çatarak yaklaşmağa başlayınca Terens hemen yandaki dar bir koridora saptı. Beyaz

üniformalı birçok insanlara daha rastladılar. Hepsi merakla onları süzüyordu. Öyle ya, günün bu saatinde bu Merih'lilerin burada ne işi olabilirdi? Acaba ne yapmak gerekiyordu? Herhalde, neticede, biri onları durduracaktı.

Az ileride «Aşağı Şehire Gider» diye bir tabela ve o katta duran asansörü görünce sevincinden nerede ise takla atacağı geldi. Hemen asansöre girdiler.

Şehir'in binaları üç cinsti. Yalnız aşağı şehirde bulunup en fazla Yukarı Şehir'in tabanına kadar yükselen binalar – iş evleri, fabrikalar-; Yalnız Yukarı Şehir'de bulunan binalar -Zührevilerin evleri, tiyatrolar, spor binaları,-: Hem aşağı, hem de Yukarı Şehir'de giriş, çıkış yerleri bulunan bina1ar- polis karakolları, hastahaneler.

Dolayısıyle asıl büyük irtibat asansörünü kullanmadan da bir hastahane asansörü vasıtasiyle Yukarı Şehir'den Aşağı Şehire inmek imkânları mevcuttu. Bir Merihli için bu yolu kullanmak tam manâsı ile gayri kanunî idi; fakat işledikleri suçun yanında bu devenin yanında pire gibi kalıyordu.

Aşağı katta asansörden çıktılar Burada, duvarlardaki süt beyaz renk kalmıyordu. Bekleme odası yorgun erkek ve kadınlarla dolu idi. Tek bir kadın gelenlerin dertlerini dinlemeğe uğraşıyordu.

– Senin şikâyetin nedir?... Ne zamandır bu ağrılar geliyor?... Hastahaneye evvelce de gelmiş miydin?... Bak, böyle basit şeyler için vaktimizi alamazsın... Otur şuraya, doktor muayene edip ilâcını verecek...

Terens, Rik, Lona şüpheyi çekmeden kalabalığın arasından geçmeğe uğraşıyorlar ve Lona, fısıltı ile izahat veriyordu,

Gelmeliydim, efendim, Rik'i o kadar merak ettim ki. Onu geri getirmeyeceğinizi zannettim ve...

– Yukarı Şehir'e nasıl çıktın?

– Sizi takip ettim ve sizi yukarı çıkartan asansör inince sizinle beraber olduğumu söyledim.

İtiraz etmedi mi?

Biraz canını acıttım galiba.

Yaman kızsın vesselâm.

- Başka çare yoktu. Sonra polisin size bu büyük binayı işaret ettiğini gördüm. Onlar uzaklaşıncaya kadar bekledim. Fakat kütüphaneden içeri girmeğe cesaret edemedim. Ne yapacağımı bilmediğim için kolonların arkasında saklanıp beklemeğe başladım ve sizin çıktığınızı ve polis tarafından durdurulduğunuzu görünce...

Hey! Siz üçünüz! Hastabakıcının sert sesi kulaklarını tırmaladı. Size diyorum. Buraya gelin. Muayene edilmeden çıkamazsınız. Hastalık bahane edip işten mi kaçmağa uğraşıyordunuz yoksa? Gelin buraya diyorum!

Fakat onlar çoktan kapıdan dışarı fırlamış ve Aşağı şehir'in gölgeleri arasında kaybolmuşlardı. Hernekadar Rik ve Lona kurtulduk zannile bir «Oh!» çektilerse de Terens dertlerinin daha yeni başlamakta olduğunu biliyordu. Büyük suç işlemişlerdi ve hiçbir yerde emniyette olamayacaklardı

Terens bunları düşünürken Rik'in sesi duyuldu:

Şuraya bakın!

Terens'in boğazı düğümlenir gibi oldu

Bu Merihlileri fazla korkutan sahnelerden biri idî. Yukarı Şehir'e açılan büyük deliklerin birinden kocaman bir kuş gibi silâhlı bir polis otomobili belirmişti.

Köylüler bağırarak dağıldılar. Korkmak için bir sebep olmasa bile insiyatifleri onları dağılmaya teşvik etmişti. Otomobilin yolu üzerinde olan, bir adam yavaş bir hareketle kenara çekildi. Sakin sakin etrafına bakındı. Orta boylu, fakat gayet geniş omuzlu biriydi. Yırtık gömleğinden dışarı sarkan kolları nerede ise normal bir adamın beli kalınlığında idi.

Terens ne yapacaklarını tasarlamağa uğraşıyordu. Koşsalar, nereye gideceklerdi? Dursalar ne yapabilirlerdi? Belki de polisler başka bir iş için gelmişlerdi; fakat bunu düşünmek kendi kendini aldatmak gibi birşey olurdu.

Orta boylu adam yanlarından geçerken bir an durur gibi oldu ve:

– Çamaşırcının ilerisinde solda ikinci dükkân Kohorof'un fırınıdır, diye fısıldadı ve yoluna devam etti,

Terens heyecanla:

– Yürüyelim, dedi.

Koşarken her tarafından ter damlıyordu. Arkalarından polislerin sert emirleri işitiliyordu. Dönüp baktı. Altı kadar polis otomobilden dışarıya çıkmışlardı. Polislerin zorluk çekmiyecekleri muhakkaktı zira Terens'in üstündeki köy âmiri elbisesi aradıklarının o olduğunu hemen belli edecekti.

İki polis aynı istikamette koşmağa başlamışlardı. Fakat her ikisi birden önlerine çıkan orta boylu adamla çarpıştılar. Arada mesafe fazla olmadığı için Terens orta boylu adamın bağırmasını ve polislerin küfürlerini işitmişti. Köşeyi döndüler.

«Kohorof'un Fırını» tabelası olan kapıdan içeri daldılar.

Radar fırınlarının önünde elleri unlu yaşlı bir adam başını kaldırdı ve gelenlere baktı. O daha sual sormadan Terens:

– Geniş omuzlu adam diye izaha uğraşırken dışarıdan:

– Polisleri Polisler! haykırmaları işitilince yaşlı adam hemen;

– Bu tarafa! Çabuk! diye, fırın kapaklarımda» birini gösterdi.

– Buraya mı?

– Evet! Merak etme o yalancı bir fırındır.

Önce Rik, arkasından Lona ve en arkadan da Terens fırının içine girdiler. «Çıt» diye bir ses çıktı ve fırının dış kısmından bir kapak açıldı.

Oradan soluk bir ışıkla aydınlanmış ufak bir koridora geçtiler.

Odanın havası fena idi. Fırından gelen pasta v.s kokusu da açlıklarını bir kat daha arttırıyordu. Lona Rik'e bakıp tatlı tatlı gülüyordu. Rik'in gözlerinde ise hiçbir ifade yoktu. Lona köy âmiri'ne döndü ve:

– Efendim, size...

– Lona sus! Lütfen.

Gizli kapaktan bir «Çıt» sesi gelince Terens hemen yumruklarını sıkıp dövüşe hazır bir vaziyet aldı. Gelen geniş omuzlu adamdı. Terens'i o vaziyette görünce gülümsedi:

– Ne o, benimle kavga mı edeceksin yoksa?

Adamın sırtındaki gömleği iyice parçalanmıştı ve sağ yanağında derince bir yara vardı.

– Artık sizi aramıyorlar. Eğer karnınız açsa bir iki lokma birşeyler buluruz. Ne dersiniz.

Şehir'de gece olmuştu. Yukarı Şehirin ışığı göklere kilometrelerce uzanıyordu; fakat Aşağı Şehir karanlıklara

gömülü idi. Fırında gayri kanunî olarak yanan ışığın dışarıya sızmaması için perdeler sıkıca kapatılmıştı.

Yemeği yiyince Rik kendini daha iyi hissetmeğe başlamıştı.

Geniş omuzlu adamın suratındaki yaraya baktı ve:

— Size dayak mı attılar? diye sordu.

— Onun gibi birşey. Zararı yok. Benim için bu olağan birşeydir. Onlar birbirini kovalarken eskaza çarpıştık; bunda benim günahım ne? Tabii, ne de olsa, yine dayağı attılar. Benim adım Mat Kohorof Bazen bana yalnız «Fırıncı» diye de hitap ederler. Sizler kimsiniz?

Terens omuz silkerek:

— Söylememiz sart mı? diye sordu.

— Anlıyorum. Fakat herhalde bana emniyet edebilirsiniz. Sizi polislerden ben kurtardım, değil mi?

— Evet, ve bunun için size minnettarız. Fakat bizi kovaladıklarını nasıl tahmin ettiniz? Etrafta koşuşan daha bir sürü insan vardı.

—Fakat hiçbirinin yüzünde sizinki gibi dehşet ifadesi yoktu.

— Bizim için hayatınızı tehlikeye atmanızın sebebini anlamıyorum. Ne olursa olsun, çok teşekkürler. Yalnız teşekkür etmek birşey ifade etmez fakat minnettarlığımızı göstermek için şu anda yapabileceğim başka birşey yok.

— Hiçbirşey yapmanıza lüzum yok. Ben her fırsatta bunu yaparım. Polisten nefret ettiğim için onlardan kaçan her insana yardım etmek isterim.

Lona heyecanla atıldı:

— Başınız derde girmiyor mu?

— Tabii. Görmüyor musunuz? Böyle diyerek yanağında ki yarayı işaret etti. Fakat bu gibi basit şeylerin beni

fikrimden caydıracağını zannetme. Sahte fırını da sırf bu gibi işlerde kullanabilmek için yaptım. Bu sayede polisler sizin gibilerini bulanmıyor ve benim de başım derde giriyor. Biliyor musun Merih'te kaç efendi var? On bin tane. Fakat polis adedi belki yirmi bini aşar. Merih halkının nüfusu da beş yüz milyon. Hepimiz bir olup onlara karşı ayaklansak bir anda Zührelileri yok ederiz.

Terens söze karıştı:

– Fakat onların alev tabancalarını ve toplarını unutuyorsun galiba?

– Tabiî bizim de bu silâhları elde etmemiz gerekir. Siz, köy âmirleri, bu efendilerle yakından alâkalı olduğunuz için onlardan çok korkuyorsunuz. Unutma ki alev tabanca ve topları olduğu halde Efendiler Merih'i yüz bin adet köy âmiri sayesinde ellerinde tutuyorlar. Meselâ. Bir kendine bak.

Güzel, temiz, sağlam elbiselerin, konforlu bir evin ve belki de bir kütüphanen var. Arzu ettiğin vakit Yukarı Şehir'e de girebiliyorsun. Herhalde Efendiler sana bukadar kolaylığı güzel gözlerinin hatırı için göstermiyorlar,

– O halde söyle bakalım, bir köy âmiri ne yapsın? Polislerle kavga mı çıkartsın? Evet, köyüm benim emrimdedir ve köyde dert çıkartmamak için elimden geleni yaparım. Kanun dairesinde köy halkına elimden geldiği kadar yardım ederim. Belki bir gün...

– Evet, belki bir gün. Fakat bir gün için beklemeğe vaktimiz var mı? Sen, ben öldükten sonra Merih'in kimlerin elinde olduğu bizim için farkeder mi?

– İlk önce Efendilerden ben, senden fazla nefret, ederim. Maamafih,.,

Fırıncı bir kahkaha attı:

– Devam et. Son cümleleri tekrarla. Efendilerden nefret ettiğin için seni polise teslim edecek değilim. Sahi, polislere ne yaptınız da sizi böyle arıyorlar?

Terens bu suale cevap vermedi.

– Dur, bir tahminde bulunayım. Polislerle çarpıştığımda fena kızmış oldukları belliydi. Onların böyle ateş püskürmeleri için ancak bir sebep olabilir. Bir polisi ya yaraladınız, ya da öldürdünüz.

Terens sükûtunu muhafaza etti.

– Belki sesimi çıkartmamam iyi birşey. Fakat unutma ki yardıma ihtiyacın var. Zira senin kim olduğunu biliyorlar.

- Hayır, bilmiyorlar.

Yukarı Şehirde evrakını tetkik etmiş olmaları lâzım.

– Yukarı Şehirde olduğumu kim söyledi?

Tahmin ettim. Maamafih bunun için bahse girmeğe hazırım.

– Evet, evrakıma baktılar, fakat ismime dikkat ettiklerini hiç zannetmiyorum.

Köy âmiri olduğunu biliyorlar ya. Köyünde bulunmayan veya bugün yaptığı işler hakkında tam ve kati malûmat veremiyecek kaç kişi vardır zannediyorsun? Galiba başın derde girdi bile.

– Belki.

– Bunun belkisi kalmadı artık. Yardım istiyor musun?

Fısıltı halinde konuşuyorlardı. Rik bir kenarda uyuyakalmıştı. Lona bu iki adamın konuşmasını heyecanla takip ediyordu.

– Teşekkür ederim. Bu belâya girdiğim gibi çıkmasını da bilirim.

Fırıncı tekrar bir kahkaha attı:

– Görmeğe değer birşey olacak. Gel sen bu gece bu mevzuyu iyice düşün. Belki yardıma ihtiyacın olduğu kararına varırsın.

Lona yere serilmiş bir battaniyenin üzerine uzanmış, karanlıkta gözleri açık düşünüyordu. Rik bir köşede hâlâ uyuyordu.

Terens verilen battaniyeyi reddetmişti. Fırıncı gülmüş, -galiba bu fırıncı, ne olursa olsun, herşeye gülmeyi âdet edinmişti - ve lâmbayı söndürüp onlara iyi geceler temennisiyle çekilip gitmişti.

Lona'nın gözleri hâlâ açıktı. Hiç uykusu yoktu. Acaba bir daha uyuyabilecek miydi? Bir polise vurmuş, belki de onu öldürmüştü.

-Lona.

Ses gayet yakından, âdeta kulağının dibinden gelmişti. Hemen acele ile battaniyeyi boğazına kadar çekti. Karanlıkta üzerindeki herşeyi çıkartmış çıplak yatıyordu.

– Lona, ben Terens. Konuşma, yalnız iyi dinle. Kapı kilitli değil ve ben gidiyorum. Fakat geri geleceğim. İşitiyor musun? Anlıyor musun?

Lona karanlıkta Terens'in elini buldu ve sıktı.

– Rik'e dikkat et. Hiç gözünden kaçırma. Sonra, Lona, bu fırıncıya fazla emniyet etme. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Terens dışarıya çıkarken en ufak bir gürültü bile işitilmemişti. Lona hafifçe doğruldu. Rik'in ve kendisinin nefes sesinden başka hiçbir ses yoktu. Düşünmeğe uğraştı. Her- şeyi bilen -köy âmiri acaba niçin fırıncı hakkında öyle demişti? Polislerden; nefret ediyordu ve Terens'e yardım da etmişti. Neden? Niçin?

Bildiği tek şey en kritik en tehlikeli anda fırıncının yardımlarına koştuğuydu. Âdeta Evvelden aranje edilmiş gibi birşey.

Hayret, neler düşünüyordu?' Köy âmiri öyle şeyler dememiş olsa bu gibi şeyler aklıma dahi gelmiyecekti.

Odanın içinde Kohorof'un sesi bomba gibi patladı:

– Merhaba. Hâlâ burada mısın?

Isı fenerinin ışığı çıplak vücudunu aydınlatınca hemen battaniyeyi üzerine çekti.

– Biliyor musun, senin de onunla birlikte gideceğini zannetmiştim.

. — Kim, efendim?

– Koy âmiri. Onun gittiğini biliyorsun, Numarayla vakit kaybetmiyelim.

– Geri gelecek ama.

— Öyle mi dedi? Yanılıyor. Polislerin eline düşecek. O köy âmiri zeki olsaydı bu oda kapısının kilitli olmamasının sebebini araştırırdı. Sen de gitmeyi düşünüyor musun yoksa?

– Ben köy âmirini bekliyeceğim,

– Sen bilirsin. Epeyce bekliyeceksin zannederim. İstediğin zaman burayı terkedebilirsin.

Fenerin ışığı Rik'in yüzünde dolaştı, fakat Rik uyanmadı.

– Fakat şunu da yanında götüreyim deme. Ne dediğimi herhalde anlıyorsun. Gitmek istersen kapılar senin için açık, fakat onun için değil.

– Fakat o zavallı, hasta birisidir.

– Öyle mi? Zararı yok, ben zavallı, hasta insanlar koleksiyonu yaparım ve o burada kalacak. Unutma!

Fenerin ışığı Rik'in yüzünden kıpırdamadı.

V
ÂLİM

Doktor Selin Cous, bir senedir yerinde duramaz olmuştu. Bir senede ancak Zühre Dâhiliye Servisinin işleri yavaş yürütmek hastalığında olduğunu anlayabilmişti. Hele burada çalışanların büyük bir kısmı Merih'ten getirilmiş insanlar olunca gerisini siz düşünün.

Arz'ın Zühre Büyük Elçisi Abel'e bir gün Zührelilerin hükümet dairelerinde en nefret ettikleri insanlar olan Merihlileri kullanmalarının hikmetinin ne olduğunu sormuştu.

Abel, içmekte olduğu yeşil şarabı bir kenara koymuş:

– Siyaset, Cons, demişti. Siyaset. Zührelilerin mantığı ile alâkalı bir siyaset. Zühreliler Merih'i avuçları içinde tuttukça seyyareler arasında mevkileri yüksektir. Dolayısiyle her sene Merih'in köylerini araştırıp en kabiliyetli gençleri alır, buraya getirir ve yetiştirirler. Fazla zeki olmıyanlar, sekreterlik vesaire gibi işlerde kullanılırlar. Çok akıllıları da geri Merih'e yollayıp köylere köy âmiri yaparlar.

Doktor Cons aslında bir Boşluk - Analizcisi olduğu için bu gibi siyasetlerden pek anlamazdı ve bunu Elçiye söyledi. :

— Cons, sen iyi bir idareci olamazsın. Dolayısiyle, böyle bir şeye niyet edersen benden tavsiye mektubu isteme. Dinle, en akıllı Merihliler genç yaşta Zühre'ye getirilir ve burada hizmetleri esnasında yiyecekleri, giyecekleri, ga-

yet iyi ve konforludur. Eğer kafa tutmağa kalkarlarsa ellerinden her türlü hakları alınır ve onlar da diğer Merihlilerin vaziyetine düşerler. Tabiî akıllı bir adam da bunu istemez.

Doktor Cons Zühre’de hiçbir hükümet dairesinde kadın memur görmemişti. Merih’li kadınlar, yalnız hizmetçi olarak getirilenler müstesna, Merih'ten dışarı çıkmamışlardı. Zühre’li kadınlar da zaten çalışmayı onurlarına yediremezlerdi.

Sekreterin asistanı masasının yanında bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Adamın mevkii masasının üzerindeki içinde ışık yanan bir tabelâda okunuyordu. Bir Merih’li en fazla asistanlığa kadar yükselebilirdi. Sekreter ve başsekreter Zühre’li idiler. Doktor Cons bu şahısları burada, dairede görmenin imkânsız olduğunu biliyordu.

Sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Asistan ise sanki hiç acelesi yokmuş gibi ağır ağır önündeki kâğıtları karıştırıyordu. Genç bir adamdı. Herhalde yeni mezun olmuştu. Derisi ve saçları oldukça açık renkteydi.

Doktor Jüpiter seyyaresinde doğmuşu ve her Jüpiterli gibi rengi koyu kahverengiydi. Jüpiter ve Merih" halkının renkleri ise aşağı yukarı birbirlerine çok benzerdi.

Asistanın sesi Doktoru kendine getirdi:

- Defterlerimizden anlaşıldığına göre, siz bu ofise evvelce de gelmişsiniz.

- Evet.

- Fakat son günlerde değil,

- Hayır, son günlerde hiç gelmedim.

Hâlâ tam on bir ay, on üç gün evvel kaybolan Boşluk - Analizcisini arıyorsunuz, değil mi?

- Doğru.

– O zamandanberi ne bu adamdan, ne de bu adamın Zühre ve Zühre'nin seyyarelerinden birine indiğine dair bir haber çıkmamış.

– Son defa Zühre'ye yakın bir yerde iken raporunu vermişti.

– Olabilir, fakat bu aradığınız adamın şu anda Zühre'-de olduğunu isbat etmez.

– İsbat etmez mi?

Doktor Cons kendini zor tuttu. Seyyareler Arası Boşluk Analiz Bürosu da aylardır aynı masalı okuyordu.

«İsbat etmez doktor

«Vaktinizi bos yere sarf ediyorsunuz, doktor.»

«Büro araştırmalarına devam edecektir, doktor.»

Kısacası Doktora «Gel sen şu işten vazgeç te boş yere bize paramızı harcatma» demek istiyorlardı.

Asistanın dediği gibi bu tam on bir ay on üç gün evvel başlamıştı. O tarihten iki gün evvel Büronun Zühre'deki şubesini teftişe gelmişti ve aradan bir seneye yakın zaman geçtiği halde hâlâ burada idi.

Büronun genç başkanı kendini karşılamıştı.

Teftiş bitmiş ve Doktor geri dönmek için hazırlıklarını ikmâl etmeğe başlamıştı ki genç başkan:

– Dolaşıcı Analizcilerimizden birinin mesajı vardı, Doktor, dedi. Herhalde mühim değildir. Siz onları iyi tanır ve ne evhamlı adamlar olduklarını bilirsiniz.

Doktor kızgın nazarlarla başkana baktı. Neredeyse on beş sene önce kendinin de dolaşıcı olduğunu söyleyecekti. Mesajı aldı ve okudu. Mesajda şunlar yazılıydı:

«Lütfen Seyyareler Arası Boşluk Analiz Bürosunun direk şifreli hattını açık bulundurun. Merkeze bildirin, bü-

tün boşluktaki seyyareleri alâkalandıran çok mühim bir haberim var. Hemen geliyorum.»

Başkan mesajı ciddiye almıyordu:

— Tahayyül edin, efendim, «Bütün boşluktaki seyyareleri alâkalandıran» birşeymiş. Çok saçma birşey, değil mi? Mesajı alır almaz irtibat temin etmeğe uğraştım, fakat adam hep bütün Merih'in ve Merihlilerin hayatlarının tehlikede olduğunu tekrarlıyordu. Yarım milyar insanın hayatı nasıl' tehlikede olabilir? Doğrusunu isterseniz, buraya geldiğinde böyle bir zır deli ile tek başıma bir odada kalmayı istemem Siz ne dersiniz bu işe?

—Bu adamla konuşmanızı plâğa aldınız mı?

— Evet efendim. İşte buyurun.

Doktor Cons plâğı gözden geçirdi:

— Bu orijinal plâğın kopyesi değil mi?

— Orijinalini buradaki - Zühre'de - Seyyareler Arası Nakliyat Bürosuna gönderdim. Meydana bir cankurtaran göndermelerinin iyi olacağını düşündüm. Herhalde hasta olsa gerek.

— Fakat sanki daha meydana inmemiş gibi konuşuyorsunuz.

— Herhalde inmiş olması lâzım. Kimse bunun hakkında bana bir rapor göndermedi.

— Nakliyat Bürosunu bul da vaziyeti öğren. Hasta olsun, olmasın raporu mufassal olarak plâğa alınmalıdır.

Doktor, ertesi gün, seyyareyi terketmeden tekrar büroya uğramıştı. Başka seyyarelerde yapılacak işleri olduğu için biraz acele ediyordu:

— Bizim analizciden ne haber?

— Ha, ben de sizi arıyordum. Nakliyat Bürosu böyle bir kimsenin meydana inmediğini bildirdi. Havada da araş-

tırma yapmışlar ve gemiye hiçbir yerde rastlamamışlar. Herhalde fikrini değiştirip başka bir seyyareye gitmiş olacak.

Doktor Cons seyahatini yirmi dört saat geciktirmeğe karar verdi. Ertesi gün şehirdeki Nakliyat Bürosuna gitti. İlk defa olarak orada Merihli memurların çıkarttıkları zorluklarla karşılaştı. Evet, böyle bir mesaj almışlardı, fakat gemi meydana inmemişti.

Doktor bu mevzuun mühim olduğunu ve araştırmalarını derinleştirmeleri icap ettini Israrla söyledi. Belki de adam hastaydı. Fakat bütün bu Israrlara rağmen Doktor müsbet bir netice elde edememişti.

Doktor oteldeki odasına dönüp düşünmeğe başladı. Menajer'e telefon edip eşyasını daha konforlu bir odaya nakletmelerini ve dahâ bir müddet Zühre'de kalacağını bildirdi. Sonra da Arz'ın Zühre Büyük Elçisi Ludigan Abel ile görüşebilmek için bir randevu aldı. Bu işin peşini kolay kolay bırakmıyacaktı.

Yaşlı Elçi hararetle Doktorun elini sıktı ve uşağın getirdiği içkiler bitinceye kadar resmî işlerden bahsetmemek için elinden geleni yaptı.

Cons, Abel'i uzun zamandır tanırdı. Bembeyaz kaşlarının altında yarı kapalı gözler, karga burun, çökük yanaklar, zayıf bir vücut ve işitilmeyen bir müziğe tempo tutuyormuş gibi daimî surette kıpırdayan ince ve uzun parmaklar.

Cons hikâyesini başından sonuna kadar anlattı. Abel hikâye boyunca Cons'un sözünü bir kere kesmemişti. Hikâye bitince:

– Buraya bak, sen bu kaybolduğunu zannettiğin adamı tanıyor musun?

– Hayır.

– Evvelce de böyle birşeyler yapmış mıydı acaba?

– Merkezdeki hususî raporlara nazaran bu ilk defa oluyor.

– Bana niçin geldin?

– Yardım için.

– Orası muhakkak. Fakat nasıl bir yardım? Ben ne yapabilirim?

– İzah edeyim. Seyyareler Arası Nakliyat Bürosunun Zühre'deki Ofisi bizim adamın gemisini aramış, fakat görememiş. Yalan söylemedikleri de muhakkak, zira iki üç saat zarfında doğru söyleyip söylemediklerini bizim ofis vasıtasiyle öğrenebilirim.

– Doğru. O halde?

– Eğer bizim o adamın raporu doğru ise Zühre'ye inmesine hiçbirşey ve kimse mâni olamaz. Fikrini değiştirip başka bir seyyareye gitmiş olamaz. Ben de on beş senedir bu meslekteyim.' Eğer mesajı doğru ve saçma değilse mevzu fikrini değiştirip başka seyyareye gitmiyecek kadar ciddidir.

– Yani bu adamın Zühre'de olduğu fikrindesin.

– Tam mânasiyle, İki şık var. Birincisi; eğer hasta ise en elverişli hava meydanına inmiştir de kimse farkına varmamıştır ve şu anda hasta vaziyette nereye gideceğini bilmeden ortalarda dolaşmaktadır. Hele unutkanlık hastalığına tutulan Boşluk Analizcilerine sık sık rastlamaktayız. Boşluktaki bazı bilmediğimiz sebebler bu hastalıkta büyük rol oynuyor. Bu gibi hastalar ekseriyetler en yakın kütüphaneye gidip hatırlamasına yardım etmesi için kitap karıştırırlarken bulunmuşlardır.

– Anlıyorum. O halde benden Kütüphaneler Birliği ile konuşup böyle bir vaka cereyan ederse hemen rapor vermelerini isteyeceksin.

– Hayır, zira bu işi ben de halledebileceğimi zannediyorum. Boşluk Analizi hakkında bazı kitapların yedek listesine alınmasını ve bu gibi kitapları arayan olursa hemen yakalayıp bana haber vermelerini istiyeceğim. Böyle bir tertibatın netice vermiyeceğini zannettikleri için bana yardım edeceklerdir.

– Niçin öyle diyorsun?

– Zira bizim adamın Zühre hava meydanlarından birine indiğine katiyetle eminim. Ya hapise attılar, ya da Zühre'li siyaset adamları onu öldürttüler.

Abel boş bardağını önündeki masaya koydu;

– Şaka ediyorsun, herhalde?

– Ne şakası canım? Gayet ciddiyim. Daha yarım saat evvel Zühre hakkında bana söylediklerini hatırlıyor musun? Onların, bayatları, yetişmeleri, herşeyleri Merih'i ellerinde tutmaları sayesinde terakki etmiyor mu? Son yirmi dört saatte okuduklarımdan da öğrendiğime nazaran Merih'in kört tarlaları Zühre'nin hâzinesi demektir ve akıllı veya deli bir adam çıkıp bütün Merih'in ve Merihlilerin tehlikede olduğunu söylüyor. Bizim adamın son konuşmasının plâğa alınmış kısmını al da dinle.

Doktor böyle diyip Elçi'ye plâğı uzattı. Abel plâğı aldı ve dinledi,

– Fazla bir malûmat vermiyor.

– Tabii tehlike olduğunu söylüyor. Çok acele harekete geçilmesi gerektiğini bildiriyor. Bu rapor hiçbir zaman Zührevilerin ellerine geçmemeliydi. Bu haber yanlış bile olsa, Zühre hükümeti hiç böyle bir haberin yayınlanması-

na müsaade eder miydi? Yaratacağı panik bir tarafa, Merihle Zühre arasındaki kört tarlalarının sebep olduğu acı siyasi münasebetler ortaya çıkmış olur ki bu Zühre'lilerin aleyhine neticelenebilir. Farzet ki bu adamı ortadan yok etmekle bütün bu' zorlukları yenecekler, hiç tereddüt ederler mi zannediyorsun?

– Peki, benim ne yapmamı istiyorsun? Hâlâ maksadını anlayamadım.

– Onu öldürüp öldürmediklerini öğren. Burada bir casusluk şebeken olması icab eder. Herhalde tahminimde yanılmıyorumdur. Ben onları kütüphane vasıtasıyla malûmat toplamağa uğraşıyormuş gibi oyalarken sen de şebeken vasıtasıle işin esasını öğren. Canileri de bulunca Arz hükümetinin işi ele almasını ve hiçbir seyyare hükümetinin Boşluk Analiz Bürosu adamlarını öldüremiyeceğini, öldürdükleri takdirde cezasız kalmayacağını bunlara öğretmesini istiyorum.

Burada Abel ile bu mevzuda ilk konuşması sona ermişti.

Cons'un tahmini doğru çıkmıştı, Zühre hükümeti kütüphanelerle iş birliği edebilmesi için doktora her türlü kolaylığı gösteriyordu.

Aylar geçmiş büyük Elçi'nin ajanları bile bu. mevzuda yeni birşey öğrenemememişlerdi.

On bir aydan fazla bir müddet bu iş böyle sürdü. Artık Cons da yavaş yavaş bu işi bırakmayı düşünüyordu. On ikinci ayın nihayetini bekleyip tamamiyle vazgeçmeğe karar vermişti. İşte o sıralarda beklediği haber tahminlerinin hilâfına, Abel'in adamlarından değil seyyare merkezi Yukarı Şehir Halk Kütüphanecinden geldi. İşte bunun için şu anda Doktor Cons Merih Dâhiliye İşleri Bürosunda Sekreterin asistanının karşısında oturuyordu.

Asistan önündeki son kâğıdı da bir tarafa koyduktan sonra sordu:

– Evet? Siz ne istiyorsunuz?

– Dün öğleden sonra saat dört yirmi ikide Halk Kütüphanecinde Boşluk -Analizi mevzuuna ait iki kitap arayan Merih'li bir şahıs gelmiş benim sorguya çekmem için tutuyorlarmış. Ondan sonra kütüphaneden bir daha ses çıkmadı. Dün saat beşi beş geçe telsiz haber bülteninden işittiğime göre Halk kütüphanesinde Merih'li olduğu sanılan üç kişi bir polisi yaralayıp kaçmışlar ve hâlâ yakalanmamışlar. Daha sonraki haberlerde de buna dair bir ses çıkmadı.

Bence bu iki mevzu birbiri ile alâkalıdır. Benim aradığım adamın şu anda polisin elinde olduğuna kaniim. Merihe gitmek için müsaade istedim; vermiyorlar. Merih'e adamı buraya yollamaları için haber yolladım; cevap çıkmadı. Buraya geldim ve yardımınızı istiyorum. Ya ben oraya gideyim, ya da onu buraya getirsinler.

Asistan cansız bir sesle cevap verdi:

– Zühre hükümetinin Analiz Bürosu adamlarının böyle ültimatom çekmelerine tahammülü yoktur. Şefin sizin bu mevzu hakkında belki de bana geleceğinizi haber vermişlerdi. Hakikaten dediğiniz gibi, üç kişi- bir köy âmiri, bir Merih'li kız ve başka bir adam daha bir polisimize hücum etmişler ve polisimiz takibe çıkmış. Fakat hâlen bu mücrimler ele geçmemiştir.

Doktor birden sükûtu hayale uğramıştı:

– Kaçtılar mı?

– Pek değil. Kohorof adlı birinin fırınında saklandıklarını zannediyoruz.

– O halde niçin birşey yapmıyor sunuz?

– Hiç son zamanlarda Büyük Elçi Lodigan Abel ile görüşlünüz mü?

– Bunun bizim esas mevzu ile...

– Sık sık Arz'ın Sefarethanesine girip çıktığınızı biliyoruz.

– Büyük Elçı'yi bir haftadır görmedim.

– O halde görmenizi tavsiye ederim. Arz ile aramızda olan siyasi münasebetler biraz nazik olduğu için: Kohorof'un dükkânına kaçan canilere dokunamıyoruz. Bize verilen malûmata göre Kohorof Arz'ın buradaki casusluk teşkilâtının kıymetli elemanlarından biridir.

VI
BÜYÜK ELÇİ

Doktor Cons'un asistan ile arasındaki muhavereden onsaat önce Terens, Kohorofun dükkânını terketmişti. Şehir'in hücra ve karanlık sokaklarında el yardımı ile, duvarları yoklayarak yoluna devam ediyordu. Arada bir ileride ikili üçlü guruplar halinde dolaşan polislerin fenerleri ortalığı aydınlatıyordu. O zaman hemen bir köşeye siniyor ve polislerin ayak sesleri tamamiyle dininceye kadar yerinden kıpırdamıyordu.

Bütün gece polisler Aşağı Şehirde bir aşağı, bir yukarı dolaştılar. Böyle dolaşmaları bile halka öyle dehşet ve korku veriyordu ki kimse kanuna aykırı en ufak bir harekette bulunmağa cesaret edemiyordu. Hernekadar her taraf karanlık idiyse de polisler meydanda olmadıkları zaman bile, Yukarı Şehir'i besleyen mağazalar ve dükkânlar gayet sıkı muhafaza altında idi ve en ufak bir teşebbüs feci bir şekilde neticelenebilirdi. Diğer seyyarelerde suç sayılabilen şeyler bu karanlık şehirde mevcut değildi, zira zenginler, erişilmesi imkânsız Yukarı Şehir'de oturuyorlardı ve Aşağı Şehirde oturanların da elinde, avucunda kıymetli birşey bırakılmamıştı.

Terens Yukarı Şehir'e açılan büyük deliklerden birinin yanından geçerken başını kaldırdı, baktı.

Erişilmesi imkânsız!

Hakikaten erişilmesi imkânsız mıydı? Daha ufak bir çocukken polis korkusu iyice içine yerleşmişti. Nerede o siyah üniformalı polisleri görse dehşete düşerdi. Efendiler ise Zühre'de Yaşayıp zavallı Merih'lileri kurtarmak ve refaha kavuşturmak için uğraşan kanatsız meleklerdi.

On yaşında iken mektepte Zühre'de hayat hakkında bir komposizyon yazmıştı. Tamanıiyle tahayyül mahsulü olan bu yazı hocası tarafından çok beğenilmiş ve şene sonunda aynı sınıfın diğer talebeleri okuma, yazma gibi basit şeylerle uğratırken Terens hususi bir sınıfa terfi ettirilmiş ve orada aritmetik, boşluk ve seyyareler coğrafyası ve Zühre tarihi derslerini okumağa başlamıştı.

On altı yaşında Terens'i. Zühre'ye götürmüşlerdi. O günler aklına gelince gayri ihtiyarî nefretle titredi.

Şehir'in hudutlarına yaklaşmıştı. Kört tarlalarından gelen tatlı bir koku ciğerlerini doldurdu. Artık birkaç dakika sonra, polislerin uğramadığı, tarlaların arasında dolaşacaktı. Yıldızları ve Zühre'nin güneşi olan o parlak sarı yıldızı seyredebilecekti.

O yıldızı ilk defa Zühre'ye giderken hava gemisinin penceresinden gördüğünde gözleri kamaşmış; heyecan ve sevincinden ne yapacağını şaşırmıştı,

Zühre'ye indiklerinde Terens'i yaşlı bir Merih'liye teslim etmişlerdi. Merih'li Terens'i yıkamış, temizlemiş ve yeni elbiseler giydirmiş, büyük bir binaya götürmüştü. Yolda, yanlarından bir adam geçerken yaşlı Merih'li başını eğmiş ve kızgın bir sesle: ,

– Başını eğ, demişti. Terene şaşkın bir vaziyette başım eğmiş ve sonra sormuştu:

– Kim o adam?

– Bir, Efendi, kafasız köylü.

- Efendi mi?

İlk defa bir efendi görüyordu. Hayret, ne altı metre boyu vardı, ne de iki başı. Bayağı, normal bir adamdı. Terens'in hisleri birdenbire değişmişti. O Efendileri tamamiyle başka şekilde tahayyül etmiş ve sukutu hayale uğramıştı.

Kütün stajı esnasında Efendilerin de normal insanlar oldukları aklından çıkmamıştı.

On sene staj görmüş; stajı esnasında çöp sepeti boşaltmasını. sağa sola mesajlar götürmesini, bir Efendi geçerken başını iyice eğmesini; bir Zühre'lı kadın geçerken başını duvara çevirmesini öğretmişlerdi.

Ondan sonra beş sene müddetle Dâhiliye Kısmında çeşitli işlerde çalıştırılmıştı.

Bir gün şişmanca bir Merıhlî ziyaretine gelmiş ve Efendiler hakkında ne düşündüğünü sormuştu.

Hakikî hislerini dışarıya vurmamak için elinden geleni yapmış ve Efendilerin herbirinin birer melek, Merih'i kurtarmaya uğraşan birer baba olduklarını söylemişti. Fakat şişman Merih'li yüzünü ekşitmiş ve:

– Herhalde şaka ediyorsun. Bu akşam şu yere gel, diyerek eline, üstünde adres yazılı bir kâğıt sıkıştırmıştı.

Terens korkmasına rağmen merakını yenmek maksa diyle, gitmişti. Orada aynı dairede çalıştığı Merih'li arkadaşlarını da görmüştü. Neticede, kendisi gibi, Efendilerin kötü, insanlar olduğuna inanan daha bir sürü Merih'li olduğunu öğrenmişti.

Zühre'li Efendilerin Merih'in zenginliklerinden istifade edip bey gibi yaşadıklarını; Merih'lileri sefalet ve yokluk içinde bıraktıklarını; yakında Efendilere karşı büyük bir isyan olacağını ve Merih'in zenginliklerine Merih'lilerin kavuşacaklarını öğrenmişti,

Nasıl? Terens bu suali tekrar ve tekrar sormuştu. Efendiler ve polislerin kuvvetli silâhları vardı.

O zaman Arz hakkında Terens'e malûmat vermişlerdi. Son birkaç asırda boşluktaki seyyarelerin yarısından fazlasını İmparatorluğuna dâhil eden Arz'ın yardımı ile Merihlilerin Zühre'yi ele geçireceklerini söylemişlerdi.

Fakat o zaman da Arz Merih'i muazzam İmparatorluğuna dâhil etmiyecek miydi? Hiç olmazsa Zührevilerin huyunu, suyunu biliyorlardı. Belki de gelen gideni aratırdı.

Bunun üzerine Terens'i tehdit etmişler, gördüklerinden ve işittikklerinden kimseye bahsedecek olursa hayatının tehlikeye gireceğini söylemişlerdi.

Bir müddet sonra isyanı hazırlayanlar teker teker kaybolmuş, neticede şişman Merih'li kalmıştı.

Bazı yeni gelen gençlere de fısıltı halinde teklifler yapıldığını görmüş fakat tehlikeli bir oyuna kurban gideceklerini ihbar etmekten çekinmişti. Onların da Terens gibi kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmeleri kendileri için hayırlıydı.

Terens Zühre'lilerden çeşitli sebeplerden dolayı nefret ediyordu. Ne çocukken: düşündüğü gibi altı, yedi metre boyları vardı, ne de tahminin fevkinde bir zekâları Hatta bazen aptalca yaptıkları işler bile oluyordu.

Fakat ne yapmalıydı? Aptal Zühre'lilerin elinden kurtulup Arz'ın İmparatorluğuna girmenin faydası ne idi. Merih'lilerin kendi başlarına bir iş becereceklerini de san-

mak çok saçma ve delice bir fikirdi. O halde bunun çıkar yolu yoktu.

Senelerdenberi, talebe iken, stajyer iken ve köy âmiri olduktan sonra, bu problemle kafasını yormuştu.

Sonra da tuhaf bazı vakalar neticesi bu basit görünusü, bir boşluk analizcisi olduğunu zanneden adam karşısına çıkmış ve Merih'teki insanların hepsinin hayatının tehlikede olduğunu iddiaya başlamıştı.

Terens tarlalara gelmişti. Artık ne bir köy âmiri, ne de hür bir Merih'liydi; kanundan kaçan bir suçluydu. Merih'in hâzinesi aynı zamanda baş belâsı olan kört nebatının çıkarttığı tatlı koku etrafa yayılmıştı. Hafif hafif çiselemekte olan yağmur dinmiş, bulutlar dağılmıştı.

Beynini yakan düşünceden bir türlü kurtulamıyordu. Son yirmi dört saattir Zühre'ye karşı elinde en kuvvetli silâhı tutuyordu; buna şüphe yoktu. Rik'in doğru hatırladığını, bir zamanlar boşluk analizcisi olduğunu ve sayko - prob tatbik edilip, bildiklerinin zorla unutturulduğunu anlıyordu ve Rik'in hatırladıkları doğru, tehlikeli fakat gayet kuvvetli bir silâhtı.

Buna emindi.

İşte şimdi de Rik Merih'li olduğunu iddia eden fakat aslında Arz'ın ajanlarından biri olan o adamın eline düşmüştü.

Hırsından ne yapacağını bilmiyordu. Tabiî o fırıncı Arz-ın ajanlarındandı. İlk dakikada bunu anlamıştı. Aşağı Şehir'de yaşayanlardan başka kim sahte bir fırın inşa edebilecek kadar para bulabilirdi ki?

Rik'in Arz'ın eline düşmesine müsaade edemezdi. Her şevi göze alabilirdi artık. Nasıl olsa ölüm cezasına çarpıla-

cak derecede suç işlemişti; ne yapıp yapmalı Rik'i bu fırıncının elinden kurtarmalıydı.

Sabahın olmasını beklemeyi münasip gördü. Hernekadar polis eşkâlini televizyonda yayjnladıysa da onlar bu malûmatı elde edip yayınlayıncaya kadar yine köy âmiri olarak birçok işler görebilirdi.

Asistanla muhaveresinden on saat sonra Doktor Cons; Büyük Elçi Ludigan Abel ile buluştu.

Elçi, Doktoru her zamanki gibi karşıladı. İlk görüşmelerinde Doktorun hikâyesine pek kulak asmamıştı. Kafası daimî olarak Arz'a faydalı mevzularla meşguldü. Arz! Daima aklında olan mevzu. Abel sulhü seven bir adamdı. Arz'ın kurmuş olduğu muazzam imparatorluk ve kuvvetli orduları Elçiyi alâkadar etmeyen mevzulardı. Artık ihtiyarlıyordu. Hiç olmazsa ölümü beklerken, günlük tatlı uykusundan, şarabından, rahatından mahrum olmak istemiyordu. Her insanın da kendisi gibi olmasını isterdi, onun için harbi hiç sevmezdi. Atom bombalan ile birbirlerini öldürmekte ne mâna vardı?

Dolayısıyla harbe mâni olmak için kuvvetli ve otoriter bir seyyare bulunmalıydı.

Ofisinde duvarda, Arz'ın büyük bir haritası asılı idi. Vaktile Arz'da bir sürü hükümetler mevcutmuş. Şimdi ise tek bir hükümet vardı ve bu hükümet boşlukta muazzam bir imparatorluk kurmuş, birçok seyyareleri emri altına almıştı. Bu kuvvetli imparatorluk hudutları içinde sulh ve mes'ut bir hayat bulmak İmkânı herzaman için mevcuttu.

Şimdi Arz'ın önünde açılması gereken yeni bir merhale vardır. Bütün boşluğa hakim olup tek bir İmparatorluk kurmak.

Abel'in istediği bu idi. Beş yüz, dört yüz, iki yüz sene evvel olsaydı belki böyle düşünmiyecekti. Zira, işittiklerine nazaran, o günler Arz'lılar kendilerinden başka kimseyi düşünmeyen, elde ettikleri memleketlerin kanlarını emen kimselermiş. Fakat artık o günler geçmişti.

Abel Arz'ı değil Arz'ın temsil ettiği sulh ve müreffeh hayatı düşünüyordu. Dolayısiyle «acaba bu Arz'a nasıl faydalı olabilir?» şekline dönüyordu. Doktor Cons'un hikâyesiyle de bu sebeplerden dolayı yakından alâkadar oluyordu. Fakat bu mevzu acaba nasıl halledilebilirdi? Doktorca mesele gayet basitti. Arz, Seyyareler Arası Boşluk,-Analiz Büro'sunun tarafını tutmalı ve Zühre'yi cezalandırmak.

Belki, Zühre'nin aleyhine kati deliller elde edilirse» bu iyi birşey olacaktı; belki de menfi netice verecekti. Ne olursa olsun, Arz hareketlerinde temkinli olmalı ve acele karar vermemeliydi. Arz'ın imparatorluğunda olmayan birçok seyyareler mevcuttu. Eğer Arz yanlış bir harekette bulunursa bu seyyarelerin Arz'a karşı birleşmeleri ihtimâli de mevcuttu. Belki Arz böyle bir harpte galip çıkabilirdi fakat muhakkak ki kendisi de altından pek kolay kalkılamıyacak derecede zarar görebilirdi.

Dolayısiyle Arz'ın çok temkinli hareket etmesi gerekiyordu. İşte Abel'de kimsenin nazarı dikkatini çekmeden, Doktor Cons'un hikâyesi üzerine, harekete geçmiş ve ajanları vasıtasıyla malûmat toplamağa uğraşmıştı. Aynı zamanda herhangi bir yanlışlık yapıp ta işlerini altüst etme-

sine mâni olmak için, Doktor Cons'u da, kendisine haber vermeden, göz hapsine almıştı.

Abel doktorun bu mevzudaki devamlı ısrarlarına hayret ediyordu.

- Niçin bir tek ajanla bu derecede ilgileniyorsun? diye sorduğunda doktor:

- Zira bu mevzu ile alâkalı olarak Merih ve Zühre arasındaki münasebetler de mevcut; bu haksız münasebetleri ortaya çıkartıp son verilmesini istiyorum, diye cevap vermişti.

Abel bu cevaptan hiç hoşlanmamıştı. Seyyareler arasında umumi bir birlik, devamlı bir sulh kurmak gibi mühim bir problem mevcutken böyle bir, iki seyyarenin arasında cereyan eden dâhili anlaşmazlıkların ne gibi ehemmiyeti olabilirdi? Bu gibi anlaşmazlıklar her zaman beklenebilirdi. Sonra, ne diye Merih'li olmayan bir şahıs bu mezvuun üstüne bu derece düşüyordu?

- Niçin Merih'le bu derece yakından alâkadar oluyorsun?

– Akrabalığım var gibi geliyor bana.

– Fakat sen Jüpiterlisin veyahut ben öyle zannediyorum.

– Evet, Jüpiterliyim, fakat aramızda akrabalık gibi birşey var. Vasatlarla dolu boşlukta tezat teşkil ediyoruz.

– Tezat mı? Anlamıyorum doğrusu.

– Derilerimizin rengi bakımından. Onların rengi haddinden fazla koyu. Dolayısiyle her iki seyyarenin de birleştiği bir nokta, mevcut. Seyyareler arasında ekseriyeti benimsediğimiz için sosyal hayatta atalalarımızın nasıl sıkıntılara düştüklerini tarihimiz gösteriyor. Bizlere zavallı araplar, onlara da zavallı beyazlar derlermiş ve diyorlar.

Dolayısiyle diğerlerinden ayrı olmakla ve bu muameleye tabi tutulmakla birbirimize daha fazla yakınlaşmış oluyoruz.

Abel'in şaşkın nazarları karşısında doktor sözlerine burada son vermişti ve o zamandan beri bu mevzudan bir daha bahsedilmemişti.

Şimdikise, herşey sükûnetini muhafaza ederken, hayat normal seyrini takip ederken, eskiye nazaran bambaşka bir haleti ruhiye altında Doktor Cons tekrar karşısına çıkmıştı. Doktor kızgınlığından adeta köpürüyordu:

– Ajanlarını benim peşime de taktın. Haydi diyelim ki temkinli davranıyorsun; aradığımız adamı bulunca bana niye haber vermedin?

– İşler çok karışık; daima karışık. Kütüphanelerden bir ses çıkacak olursa sana bir haber verecekleri gibi isimlerini bıraktığım bazı ajanlarıma da haber bırakmaları için gerekli direktifleri vermiştim. Senin de muhafazaya ihtiyacın olduğu kanaatinde idim Merih'te bile…

– Evet, Bunca zamandır aptallar gibi hareket ettik. Bir sene bu adamı Zühre'de bulamayacağını ısbat etmekle uğraştık. Merih'te olması şarttı; fakat biz bunu göremedik ve anlayamadık Herneyse artık elimizde. Yani, senin elinde ve benim bu adamı görebilmem için gerekli hazırlıklar yapılacak herhalde.

– Bu Kohorof denilen adamın Arz ajanlarından olduğunu söylediler sana?

– Değil mi? Niçin yalan söylesinler? Yoksa onlarada mı yanılış malûmat verilmiş?

– Ne yalan söylüyorlar, ne de yanlış malûmatları var; On senedir Kohorof bizim ajanımızdır. Zührevilerin bunu bilmeleri canımı sıktı. Acaba daha bizim ajanlar hakkında

neler biliyorlar; onu merak ediyorum. Acaba niçin sana açıkça Kohorof un Arz'ın ajanlarından olduğunu söylediler dersin?

– Hakikat olduğu için herhalde. Belki de bu sebeple daha fazla onları sıkıştırmaktan vaz geçeceğimi zannettiler;.

– Fakat bu sayede bizim ajanlardan kimleri tanıdıklarını da bilmiş oluruz, Tabii biz de hemen bu ajanlarımızı geri çekip yerine yenisini göndererek gizli servisimizdeki aksaklıkları yok etmiş oluruz, değil mi?

– Orası öyle. O halde sorduğun suale seri kendin cevap ver.

– Kendilerinden emin olduklarını göstermek maksadiyle Kohorof'un hakiki hüviyetini bildiklerini ben de öğrenmiştim. Belki de onlar bu haberi aldıkları için hakikati sana da söylemekten çekinmediler.

– Sen nasıl öğrendin bunu?

Gayet' basit. Dinle! On iki saat önce Arz'ın ajanlarından Kohorof Merih'teki polis teşkilâtı âzâlarından biri tarafından öldürüldü. Fırında saklamakta olduğu bir erkek ve bir kadın sırra kadem bastılar. Erkek senin aradığın adaın olsa gerek. Tahminime göre, hâlihazırda, o iki kişi Zührelilerin elindedir.

Doktor Cons az kaldı hayretten oturduğu sandalyeden yere yuvarlanacaktı.

Abel sâkin bir hareketle şarap bardağını alırken:

– Resmî olarak benim yapabileceğim hiçbir şey yok, dedi. Öldürülen adam Merih'liydi; kaçanların da, aksi isbat edilinceye kadar, Merih'li olduklarını kabul etmek zorundayız. Görüyorsun ki hâlihazırda yapılabilecek hiçbir şey yok.

VII
POLİS

Rik fırıncının öldürüldüğünü görmüştü. Tabancanın namlusundan bir alev hüzmesi çıkmış ve bir anda Kohorof'un vücudunu küle çevirmişti. O anda geçenleri hayâl meyal hatırlıyordu.

Polis tabancasını çekmiş yavaş yavaş yaklaşıyordu. Fırıncı polisi görür görmez birşey söyliyecek olmuş, fakat tek kelime söylemeğe vakit bulamamıştı. O anda bütün halk haykırarak dağılıvermişti.

Polis Rik'e doğru atılmıştı. Rik ve Lona kaçışan halkın akıntısına kapılıp oradan uzaklaşıvermişlerdi, O sırada havada uçan polis otomobillerinin sesleri halkın gürültüsünü bastırmağa başlamıştı. Lona ve Rik şehir haricine doğru kaçıyorlardı.

O sabah erken saatlerde uyanmıştı. Uzun bir müddet yerinden kıpırdamamış, başından geçenleri gözünün önüne getirmişti. Gece uykusunda birşeyler olmuş ve sabah uyandığında kendini bambaşka hissetmişti. Dünden beri beyninde yeni farkına vardığı birşeyler cereyan ediyordu. Yukarı Şehire ve kütüphaneye gidiş, polise hücum ve onu

takiben kaçış, fırıncı ile karşılaşmaları beyninde aksülameller yaratmıştı.

En nihayet yan tarafa dönerek:

- Lona, diye seslenmişti.

Lona sol dirseği üzerinde doğrulup Rik'e döndü:

– Rik?

– Buradayım, Lona.

– Birşey mi var?

– Hayır. Kendimi gayet iyi hissediyorum. Dinle! Daha bazı şeyler hatırlıyorum. Bir hava gemisindeydim ve tam manasıyla...

"Fakat Lona Rik'i dinlemiyordu. Elbisesini sırtına geçirmiş, önündeki fermuarı kapattıktan sonra sinirli hareketlerle kayışını kurcalamağa başlamıştı.

– Uyumamak için elimden geleni yaptım, Rik.

– Ne o, birşey mi var?

– Yavaş; yüksek sesle konuşma,

– Köy âmiri nerede?

Burada değil, gitti. Sen uyuşana, Rik.

– Uyumak istemiyorum. Köy âmirine hava gemim hakkındaki hatırladıklarımı söylemek istiyorum.

Fakat Terens orada değildi ve Lona da dinlemiyordu, Rik ilk defa olmak üzere fena halde Lona'ya içerlediğini hissetmişti. Sanki bir çocukmuş gibi muamele görüyordu.

Birden odada bir ışık ve arkasından fırıncı belirdi. Fırıncı gülerek:

– Erken uyanmışsınız, dedi.

İkisi de cevap vermediler,

- Maamafih iyi etmişsiniz. Bugün yolculuk var.

Lona korkuyla yerinden sıçradı:

- Yoksa bizi polise mi teslim edeceksiniz?

- Polise değil. Lüzumlu kimselere vaziyeti anlattım. Merak edilecek birşey yok.

Kohorof böyle deyip odayı terketti ve az sonra giyecek, yiyecek ve iki kova su getirdi. Elbiseler yepyeni idi fakat gayet tuhaftı.

– Bundan böyle isminiz değişecek sizin. Dinleyin ve unutmayın. Artık Merihli değilsiniz, anlıyor musunuz? Satürn seyyaresinden seyahat maksadiyle gelmiş iki kardeşsiniz. Merih'te sadece…

Fırıncı gerekli her türlü malûmatı verdi; sualler sordu; verilen cevapları dikkatle dinledi.

Rik heyecanından yerinde duramıyordu; Lona'nın ise korktuğu gayet bariz bir şekilde belli oluyordu.

Fırıncı da bunun farkına varmıştı. Lona'ya döndü:

– Eğer sen başımıza dert açacaksan seni burada bırakır onu yalnız gönderirim.

– Merak etmeyin. Başınıza dert açmam.

– Haydi, o halde gidelim artık.

Son olarak siyah deri ile kaplı birer cüzdanı ceplerine yerleştirmişlerdi.

Dışarı çıkınca Rik hayretle üzerindeki elbiselere baktı. Bir elbisenin bu kadar karışık birşey olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Fırıncının yardımile giyinmişti, fakat soyunurken kim yardım edecekti? Lona da artık bir çiftçi kıza benzemiyordu. Bacakları bile ince bir kumaş ile kaplıydı ve ayaklarında topuklu ayakkabı vardı.

Yolda geçenler hayretle onları seyrediyor ve birbirlerine birşeyler fısıldıyorlardı. Fırıncı hiç nazarı dikkati celbetmiyordu. Elinde uzun bir sopa taşıyordu.

Fırından yüz metre kadar uzaklaşmış ve köşeyi dönmüşlerdi ki bir polisin siyah üniforması ve gümüş düğmeleri Rik'in gözlerini kamaştırmıştı.

İşte ozaman olan olmuştu. Silâhın namlusundan çıkan alev, halkın bağrışması ve dağılması...

Kendilerini şehrin dış mahallelerinde buldular. Lona sık sık soluyordu. Yeni elbisesi terden sırsıklam olmuştu. Rik zorla nefes alarak:

– Daha fazla koşamıyacağıin, dedi.

– Az daha dişini sık.

- Olmaz. Dinle; beni dinle. Niçin fırıncının bize vermiş olduğu talimat üzerine hareket etmiyoruz?

– Bizim ne yapmamızı istediğini biliyor musun?

– Tabii. Başka bir seyyareden gelmiş seyyahlar gibi hareket etmemizi söylemiş ve bize şunları vermişti.

Rik böyle deyip cebinden siyah deri kaplı cüzdanı çıkarttı. Bu tek tabaka birşeydi. Açmak için uğraşırken eli kenarda bir yere değince bakmakta olduğu taraf süt renginde beyazlaşmağa başladı. Rik yavaş yavaş beliren kelimeleri okumağa uğraştı.

Nihayet heyecanla:

– Bu bir pasaport, dedi.

– O da ne?

– Bizim bu seyyareyi terketmemize yarayacak birşey. Görmüyor musun? Fırıncı bizim Merih'i terketmemiz için uğraşıyordu.

– Haydi, onun plânlarını aynen tatbik edelim.

– Hayır. Onu öldürdüler. Biz yalnız bu işin içinden çıkamayız, Rik.

– Fakat en iyi yapabileceğimiz şey bu. Bizim böyle birşey yapabileceğimizi kimse tahmin etmez. Sonra fırıncının

yer ayırtmış olduğu hava gemisine binmeyiz. Herhangibir başka gemiye bineriz.

Gemi kelimesi Rik'i heyecana getirmişti. Fikri iyi de, fena da olsa aldırmıyordu artık; yeter ki bir gemiye binsin. Bir hava gemisinde, boşlukta olmayı okadar istiyordu ki.

– Lütfen, Lona?

– Pekiyi, dediğin olsun. Hava meydanının yerini biliyorum. Küçükken fırsat buldukça hava meydanının civarına gider ve gemileri seyrederdim.

Meydana doğru yola çıktılar. Rik'in içinde tuhaf bir his vardı. Çok yakın bir mazide geçmiş birşeyler vardı ve bu hava gemileriyle alâkadar birşeydi, fakat ne olduğunu bir türlü hatırlıyamıyordu.

Giriş kapısındaki Merih'li bir gece evvelki olanları kulaktan işitmişti. Bu sabah ta bir polisin öldürüldüğü haberi gelince nerede ise heyecanından işini terkedip şehire ineceği gelmişti.

Habire polis otomobilleri geçiyordu. Anlaşılan mühim bir vak'a olmalıydı bu. Yoksa şehiri böyle polislerle doldurmak ihtiyacını duymazlardı. Polislerin öldürülmesi niçin bu kadar hoşuna gitmişti acaba? Onu hiç rahatsız etmezlerdi. İşi iyi idi ve hayatından memnundu.

Ne olursa olsun polislerin öldürülmesi hoşuna gitmişti.

Elbiselerinden yabancı oldukları anlaşılan çiftin mevcudiyetinin nerede ise farkına bile varmayacaktı. Pasaportlarına ve rezerve yerler listesine bir göz attıktan sonra bir düğmeye basıp meydana çıkan birer kurdelayı onlara uzatmış ve sabırsızlıkla:

– Şunları bileğinize bağlayın ve geminize gidin, demişti.

– Bizim gemi hangisi?

– On yedi numaralı pistte, bayan.

Adam böyle dedikten sonra tekrar telefona dönmüş ve son haberleri alabilmek için arkadaşlarını aramağa başlamıştı.

Ancak birkaç saat sonra ne feci bir yanlışlık yaptığının farkına varabilmişti.

– Lona!

Rik kenarda duran bir hava gemisini gösterdi ve fısıltı ile:

– İşte, şu! dedi.

Lona Rik'in gösterdiği gemiye şüphe ile baktı. On yedi numaralı pistteki gemiden çok daha küçüktü bu. Giriş kapışma bir alüminyum merdivenle çıkılıyordu. Hava delikleri açıktı.

Rik:

– Havalandırıyorlar, dedi. Yolcu gemilerini ekseriyetle hareketten bir müddet evvel havalandırırlar ve bu sayede konservelenmiş ve sık sık kullanılmış oksijenin sebebiyet verdiği tuhaf koku temizlenmiş olur.

– Ne biliyorsun?

– Bayağı biliyorum. Şu anda içinde kimse olmaz, zira böyle bir hava cereyanı varken fazla soğuk yapar ve hiç rahat değildir. Ortalarda niçin kimseler yok, anlamıyorum.

– Sen buralara geldiğinde de etraf hep böyle esiyor muydu?

Lona kati bir cevap veremedi; zira çocukluğunda geçen şeyleri kolay kolay hatırlayamazdı.

Bacakları titreyerek merdivenleri çıkarken her an bir polisin kendilerini yakalamasını bekliyordu. Uzaklarda işleriyle uğraşan iki işçiden başka ortalarda kimseler yoktu.

İçeri girerken hava cereyanı Lona'nın eteklerini havalandırdı.

– Daima böyle eser mi?

Lona ilk defa bir hava gemisine biniyordu. Böyle birşey hiç aklından bile geçmemişti. Heyecanından ağzı kurumuş, kalbi daha hızlı atmağa başlamıştı.

– Hayır, yalnız havalandırılırken böyle eser.

Rik zevkle madeni koridorlarda dolaşıyor ve boş odaları gözden geçiriyordu. Ambarı gördü:

– Buraya gel. Bizim yiyecekten çok suya ihtiyacımız olacak. İlk evvelâ onu temin edelim. Şuradan birkaç teneke boş kutu al.

Böyle diyerek kendisi de birkaç boş kutu aldı ve su pompasının düğmesine basıp alüminyum kutuları su ile doldurdu ve kapaklarını kapattı.

Az sonra yangın âletleri, ilâçlar ve kaynak âletleriyle dolu ufak bir oda buldu.

- Herhalde bu odayı tehlike olmadıkça kullanmazlar. Korkuyor musun, Lona?

Rik böyle derken kendi sesi bile titriyordu.

– Sen yanımda oldukça korkmam.

– Işık kullanamıyacağız. Zira fazla cereyan sarf olunca kontrol cihazı hemen belli eder.

Hava cereyanı bu sırada birdenbire kesiliverdi. Hava cereyanının çıkarttığı hafif gürültünün yerine bir sessizlik kaim olmuştu,

- Az sonra yolcular gelecek. Herhalde yakında havalanırız.

Lona, Rik'i şimdiye kadar bu derece neşeli görmemişti,

Sanki sevgilisiyle olan randevusuna giden bir âşıka benziyordu.

Rik kendini âdeta bambaşka bir adam gibi hissediyordu.

Artık bir hava gemisinde idi! Yavaş yavaş maziyi hatırlamağa başlamıştı. Kört tarlaları, fabrika ve Lona maziye karışmağa başlamışlardı. Bütün bunlar hava gemisine binmekle başlamıştı. Eğer daha evvel Rik'i bir gemiye bindirmiş olsalardı, bukadar uzun bir müddet daha hatırlamak için uğraşmasına lüzum kalmıyacaktı.

Karanlıkta Lona'ya fısıldadı:

– Sakın merak edeyim deme. Az sonra bir titreme hissedecek ve motorların gürültüsünü işiteceksin. Üzerinde büyük bir yük varmış gibi olacak. Bu da havalanmağa başladığımıza delâlettir.

– Canımı acıtacak mı?

– Yanımızda bu ağırlığı defedecek âletler olsaydı hiçbir şey hissetmezdin. Maamafih canın acımaz; yalnız biraz rahatsızlık verir. Sırtını duvara ver ve ağırlığı hissetmeğe başladığın andan itibaren kendini serbest bırak. İşte başlıyor.

Gemi havalanmağa başlamıştı. Göğüslerinde hidrolik muhafazalar olmadığı için zorlukla nefes alabiliyorlardı.

Rik zorla konuşmağa gayret etti. Lona'nın korktuğunu ve sesini işitecek olursa korkusunun biraz dağılacağını tahmin etmişti.

– Tabiî sonra boşluğa çıkmak için hiper boşluğa geçiş vardır. Fakat bu hiçbir rahatsızlık vermez. İçinde bir iki saniye süren bir burkulma hissedersin, hepsi okadar. Emin ol, farkına bile varmıyacaksın.

Yavaş yavaş göğüslerindeki tazyik azalmağa başlamıştı. Az sonra tazyik tamamiyle kalkınca ikisi birden nefes ne-

fese boylu boyunca yere uzanıverdiler. Sonra Lona'nın sesi işitildi:

– Canın acıdı mı, Rik?

– Kimin, benim mi?

Rik zorlukla güldü. Daha kendine gelmemesine rağmen Lona'nın böyle düşünmesi çok tuhafına gitmişti. Rik... Hava gemisinde çanı acısın... Nekadar tuhaf...

– Bir zamanlar ben senelerce hava gemisinde yaşadım. Bazan aylarca hiçbir seyyareye İnmediğim oldu.

– Niçin?

Lona böyle derken Rik'e yaklaşmış ve orada olduğunu garantilemek istermişçesine Rik'in kolundan tutmuştu. Rik kolunu Lona'nın omuzuna attı.

Lona:

– Niçin? diye sualini tekrarladı.

Rik niçin olduğunu hatırlamıyordu. Seyyarelere inmekten nefret ettiğini biliyordu. Bazı sebeplerden dolayı uzun müddet boşlukta kalması icap etmişti. Fakat niçin olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

– İşim icabı herhalde.

– Sen hiçbirşey analize ediyordun, değil mi?

– Doğru. Bu ne demektir, biliyor musun?

– Hayır.

Lona'nın anlıyacağını zaten ümit etmiyordu, fakat konuşmak istiyordu:

– Boşluktaki mevcut cisimlerin hepsi yüzlerce çeşitli cisimlerden müteşekkildir. Biz bu cisimlere elemanlar deriz. Meselâ, bakır ve demir birer elemandır.

– Ben onları maden zannederdim.

– Hem maden, hem de elemandırlar. Oksijen, nitrojen, karbon ve paladium da birer elemandır. Hepsinden mü-

himi hidrojen ve heliumdur. Bunlar en basit ve en çok tanınan elemanlardır.

– Ben hiç işitmedim.

– Kâinatın yüzde doksan beşi hidrojen ve geriye kalanın da ekseriyeti heliumdur. Boşluk bile böyledir.

– Bir zamanlar boşluğun bir vakûm olduğunu söylemişlerdi. Yani orada hiçbirşey olmadığını demek istediklerini anlatmışlardı. Yanlış mı?

– Tamamiyle yanlış değil. Hemen hemen birşey yok. Ben bir boşluk analizcisi idim. Yani, boşlukta dolaşır ufak miktarda elemanlar toplar ve bunların analizlerini yapardım. Senin anlayacağın, elemanların ne nimette bulunduğunu tesbite uğraşırdım

- Niçin?

- İzahı biraz karışıktır. Boşlukta her yerde eleman nisbeti aynı değildir. Bazı yerlerde, meselâ, helium miktarı normalden fazladır; bazı yerlerde ise normalden fazla sodium mevcuttur. Bunlar boşlukta akıntı halinde dolaşırlar. Eğer bu akıntıların nasıl arranje edildiği anlaşılırsa kâinatın nasıl okluğu ve develope edildiği hakkında malûmat elde etmiş oluruz.

– Bu akıntılar vasıtasiyle neyi, nasıl izah edebiliyorsunuz?

– Orası halen meçhul. Sonra bu akıntının desitesini senin anlıyacağın, yoğunluğunu. - birkaç ayrı yerde tesbit ederiz. Başka yerlerde yoğunluk ta başkadır. Bu yoğunluğun tam olarak tesbiti şarttır, zira o sayede hava gemilerinin hiper boşluktan geçiş vaziyetleri tesbit edilir. Sonra...

Rik birdenbire susmuştu.

Lona heyecanla Rik'in devam etmesini bekliyordu. Fakat sessizlik devam edince meraklandı:

– Rik, ne oldu, Rik?

Cevap alamayınca el yordamiyle Rik'i buldu ve omuzlarından sarstı:

– Rik! Rik!

– Lona, çok yanlış bir şey yaptık.

Polisin fırıncıyı öldürdüğü an tamamiyle sarih bir vasiyetle Rik'in gözlerinin önünde canlanmıştı:

- Kaçmayacaktık. Bu gemiye binmiyecektik.

Her tarafı titriyordu. Lona Rik'in alnında birikmiş ter damlalarını eliyle sildi ve sordu:

Niçin, Rik? Niçin?

- Zira fırıncı güpegündüz bizi dışarıya çıkarmağa cesaret ettiğine nazaran bir tehlike olmadığını biliyordu. Fırıncıyı öldüren polisi hatırlıyor musun? Yüzünü gözünün ününde canlandırabiliyor musun?

- Bakmağa pek cesaret edememiştim.

Ben baktım ve tuhaf birşey olduğunu farkettim; fakat o anda düşünemedim. Düşünemedim, Lona o adam polis değildi. Köy âmiriydi o. Polis kıyafetinde bizim köy âmiri Terens'ti.

VIII

HANIMEFENDİ

Samia bir metre elli santim boyunda bir kadındı ve her santimi şu anda hırstan, fırtınaya tutulmuş bir yaprak gibi, titriyordu. Kırk altı kiloluk bir ateş top kızgınlığından etrafla kıracak birşeyler arıyordu.

Siyah saçları top halinde ensesinde toplanmış, kendi kendine söylenerek odada bir aşağı, bir yukarı elinden yavrusu alınmış dişi kaplanlar gibi dolaşıyordu.

– Bunu bana yapamaz. Bunu bana yapamaz. Kaptan?

Otorite dolu sesi odayı çınlattı. Kaptan Raketi fırtınaya yakalanmaktan korkarmışçasına başını eğerek:

– Emredin hanımefendi, dedi.

– Bana kimse emredemez. Yaşım müsaittir, istediğimi yapabilirim. Dolayısivle burada kalmayı tercih ediyorum.

– Yanlış anlamayınız, efendim. Bu mevzuda benim fikrime müracaat edilmedi. Gayet kat'i ve kesin olarak bana ne yapmam gerektiği bildirilmiştir.

Kaptan emri gösteren kâğıdı aramağa başladı. Bundan evvel iki kere daha sözlerinin doğruluğunu isbat edecek emirnameyi göstermeğe uğraşmış fakat Samia oralı bile olmamıştı. Her iki seferinde de söylemiş olduğunu bir üçüncü sefer tekrarladı:

– Size verilen emirler beni alâkadar etmez.

- Emirde verilen talimata nazaran kendi arzunuzla gelmediğiniz takdinde icap ederse sizi zorla götürmek mecburiyetindeyim.

– Böyle birşey yapmağa cesaret edemezsin.

– Bana emri veren şahıs aklıma geldi mi cesaret edemiyeceğim birşey yoktur, hanımefendi.

– Kaptan herhalde tehlikeli birşey yok. Bu tamamiyle saçma, delice bir fikir. Şehir sükûnet, içinde. Dün kütüphanede bir polisin başına vurup bayılttılar diye bukadar heyecanlanmağa lüzum var mı?

– Bu sabah ta yine Merih'liler tarafından bir polis öldürüldü.

– Bunun benimle alâkası var mı? Ben polis değilim ki.

– Hanımefendi şu anda gemiyi hazırlıyorlar. Kısa bir müddet sonra hareket ediyoruz ve sizin de gemide bulunmanız şarttır.

– Ya benim işim? Araştırmalarım? Biliyor musun ki... Yok, sen nereden bileceksin? Sende nerede o kafa?

Kaptan hiç sesini çıkartmadı. Samia sırtını kaptana dönmüştü. Kaptan bu bir içim suyu, bu güzel Zühre'li hanımı baştan aşağı zevkle süzdü. Böyle güzel, zarif bir kadının sanki bir üniversite profesörü imiş gibi İlmî tetkikler yapmasının sebebini bir türlü anlayamıyordu.

Samia kendisini İlmî tetkiklere vermesinin Zühre sosyetesi tarafından iyi karşılanmadığını biliyordu. Öyle ya,

sosyete icaplarına nazaran Samia'nın memleketinde oturması, iki veya daha fazla Zühre'li çocuk yetiştirmek için gerekli vazifesini yapması icap ediyordu. Samia böyle şeylere boş vermişti.

Sık sık gelip:

– Samia, hakikaten kitap mı yazıyorsun? der ve gülerlerdi.

Bunu soranlar kadınlardı. Erkekler kadınlardan da fena idi. Onlara nazaran Samia bir erkekle ufak bir maceraya atılsa kitabı falan unutacaktı.

Uzun bir müddet evvel kört nebatını ilk gördüğü zaman bu hastalık başlamıştı.

Kört! Her türlü maddeden, nebattan, kumaştan, madenden daha üstün, daha dayanıklı, daha güzel, daha cazip olan kört.

Kimyevî bakımdan selülozdan ibaret birşeydi. Kimyagerler bunu yeminle ve defalarca tekrarlamışlardı. Böyle olmakla beraber, neden bütün kâinatta yalnız Merih'te kört yetiştiğini bir türlü izah edememişlerdi. Samia küçükken dadısına sorduğunu hatırladı:

– Nani, niçin bukadar parlıyor?

– Kört'tür de ondan, Samia'cığım.

– Diğerleri neden parlamıyor Nani?

– Onlar körtten yapılmamışlardır da ondan, Samia'cığım.

Ancak üç sene evvel bu mevzuda iki ciltlik bir kitap yazılmıştı. Samia bu kitabı dikkatle okumuştu, fakat kitabın söyledikleri dadısı Nani'nin söylediklerinden fazla birşey değildi. Kört körttü, zira körttü de ondan! Bazı şeyler kört değillerdi; zira kört olmadıkları için kört değillerdi.

Tabiî kört kendi kendine parlamazdı; fakat hususî bir şekilde makinede dokunduğu vakit güneşin ışığı altında maden gibi parlardı. Hususî bir kimyevî karıştırma neticesi elmas gibi de parlardı. Az bir uğraşma ile 600 derece santi- grad sıcaklığa bile mütehammil bir şekile sokulabilirdi. Bazen sentetik ipliklerden daha ince dokunabilirdi ve böyle olduğu halde birçok maden halitalarından daha fazla cer kuvvetine sahipti.

Her işe yarayan ve her işte kullanılabilen bir nebattı: bu. Okadar pahalı olmasa endüstride fazla miktarda kullanılmakta olan cam, maden, plâstik yerini hemen körte terkederdi.

Hâlihazırda, optik âletlerinin en hassas kısımlarının imâlinde, hiperatomik motorlar için dökülen hidrokarbon kalıplarında ve madenin fazla sert ve ağır olduğu, hafifliğe ve yumuşaklığa ihtiyaç olan yerlerde hep kört kullanılmakta idi

Fakat körtü fazla miktarda temin etmek imkânsız olduğu için kullanıldığı yerler azdı, Aslında Merih'in kört hasadının ekseriyeti kâinat tarihinin en efsanevi giyim eşyalarının yapılmasında kullanılıyordu. Binlerce seyyarenin aristokratları giyim eşyalarını körtten yaptırıyorlardı, Bunun için yalnız Merih'te yetişen körtün bütün kâinata yetişmesi imkânsızdı. Herbir dünyada belki ancak yirmi kadar kadın körtten giyim eşyası yaptırabilir, belki iki bin kadarı körtten mamûl bir ceket veya bir çift eldiven sahibi olabilirlerdi; fakat geriye kalanların, ağızlarının suyu akarak ve haset dolu gözlerle bu mesut insanlara bakmaktan başka yapacakları birşey yoktu.

Samia bir gün babasına gitmiş ve sormuştu:

-- Baba, kört nedir?

– Senin hayatın, ekmeğin, suyundur, kızım.

- Benim mi?

- Yalnız senin değil, bütün Zührevilerin ekmeği, suyudur.

Tabiî! Şu anda babasının ne demek istediğini kelimesi kelimesine anlıyordu. Kâinattaki bütün dünyalar kendi topraklarında kört yetiştirmeğe uğraşmışlardı, ilk evvelâ Zühre. Merih'ten kört tohumu kaçıran yerli ve yabancı herkesi ölümle cezalandırmak kararını almıştı. Bu, kaçakçılığı önleyemememiş; fakat seneler geçince hakikat Zührevilerin de kafasına dank edince hemen bu lüzumsuz kanunu kaldırmışlardı. Ondan sonra körtün tohumunu satışa çıkarmakta bile bir mahzur görmemişlerdi.

Merih'ten başka herhangi bir yerde kört tohumu ekildiği vakit elde edilen bayağı bildiğimiz selülozdan başka birşey değildi. Düz, beyaz, zayıf ve bir işe yaramayan selüloz.

Acaba toprakta mı bir hikmet vardı? Yoksa Merih'in güneşinin radiasyonunda bilinmeyen karakteristikler mi mevcuttu? Hepsi denenmişti. Merih'in toprağı alınmış; Merih'in güneşinin radiasyonununu verecek sun'i ark ışıkları tatbik edilmiş; yine neticede beyaz, zayıf ve işe yaramayan selüloz elde edilmişti.

Beş seneden beri Samia kört yetiştiği seyyareye ve bu seyyarenin insanları hakkında hakikî bir kitap yazmak hulyasiyle yaşamıştı.

Hernekadar herkes bu fikre güldüyse de Samia'nın cesareti kırılmamış ve Merih'e seyahat fikrinde ısrar etmişti. Tarlalarda ve fabrikalarda bir sene etüd yapacaktı. Bir sene müddetle...

Fakat neler yapacağını anlatmağa ne lüzum vardı? İşte geri dönmesi emredilmişti.

Birden Zühre'ye döndükten sonra emre elinden geldiği kadar karşı koymaya karar verdi. Kati olarak bir haftaya kadar tekrar Merih'e dönmeğe kendi kendine söz verdi.

Kaptana dönerek soğuk bir sesle sordu:

– Ne zaman hareket ediyoruz?

Merih gözden kayboluncaya kadar pencerenin önünden ayrılmamıştı, Merih'in yerlilerini yakından tetkik etmeyi ne- kadar da arzu etmişti. Zühre'deki Merihlileri sevmez, onları soğuk bulurdu. Halbuki kendi dünyalarında bu insanlar nekadar değişik, mesut, neşeli âdeta ufak birer çocuk gibi görünmüştü.

Kaptan Raketinin sesi düşüncelerini dağıttı:

– Odanıza çekilmek ister misiniz hanımefendi?

– Yeni emirler mi aldınız kaptan? Yoksa ben bir mahpus muyum?

– Ne münasebet efendim. Yalnız ihtiyatlı hareket etmek istiyorum. Hava meydanı hayret verecek derecede boştu. Anlaşılan, kısa bir müddet evvel bir Merih'li tarafından biri daha öldürülmüş ve meydan polisleri de şehirdekiler yardıma gitmiş.

- Bunun benimle ne alâkası var?

– Belki, meydanda polisler olmayınca, bazı kimselerin gizlice gemimize girmiş olması ihtimali var. Bunu düşünüp gemide bir nöbetçi bırakmam, icap ederdi

– Niçin gizlice gemimize binmek istesinler?

Bilmiyorum, efendim.

Çok hayalperestsiniz kaptan?

– Yanlış anlıyorsunuz hanımefendi. Acele yardım malzemesinin bulunduğu kısımdan fazla miktarda ısı radiasyonu olduğunu âletlerimiz gösteriyor.

– Belki de adamlarınızdan biri ısı ünitelerinden birini kapamayı unutmuştur.

– Gerekli tahkikatı yapacağız, hanımefendi; fakat her ihtimale karşı ilk evvelâ sizi emniyette görmek istiyorum.

Samia pekâlâ makamında başını sallayıp odayı terketti. İki dakika sonra kaptanın sâkin sesi hoparlörde işitildi.

– Yardım âletleri odasının kapısını kırın.

Terens sinirlerine zor hâkim oluyordu. Fırıncı bir iki dakika evvel dönmüş olsaydı, bunların hiçbirine lüzum kalmıyacaktı. Nasılsa onlarla yolda karşılaşmıştı. Yapacak başka birşeyi olmadığı için hemen tabancasını çekmişti ve işte fırıncı ayaklarının dibinde yatıyordu.

Sonra Lona ve Rik kalabalığın akıntısına kapılmış ve uzaklaşmağa başlamışlardı. Polislerin arabaları birer atmaca gibi belirmişti. Ne yapacaktı şimdi?

Rik'in arkasından koşmaktan kendini zor tuttu. Bunun ne faydası olacaktı ki? Onlara yetişmesi aşağı yukarı imkânsızda Hemen istikametini değiştirip fırına doğru koşmağa başladı.

Uzun zamandır herkes Merih'te sükûnet içinde yaşıyordu. İki asırdır Merih'te hiç isyan hareketi filân çıkmamıştı. Köy âmirlerinin fevkalâde idareleri sayesinde polise hiç iş düşmezdi. Dolayısiyle acil ihtiyaçlar karşısında takım halinde çalışmaları ve anlaşmaları oldukça zayıftı.

Sabaha karşı en yakındaki bir polis istasyonuna girmekte hiç zorluk çekmemişti. Herhalde o anda eşkâli bütün polis istasyonlarına bildirilmişti. Nöbetçi polis uykulu bir sesle Terens'e ne istediğini sormuş fakat Terens'in elindeki plâstik sopayı görmemişti.

Terens sopayı bir hamlede polisin beynine indirdikten sonra elbiselerini değiştirmiş ve tabancayı da beline takmıştı. Darbe polisi, öldürmüştü. Terens hiç aldırmadı bile. Nasıl olsa ölümü hak edecek kadar suç işlemişti.

Bundan sonra firma gelmişti. Fırıncının yaşlı yardımcısı dışarda olanları görebilmek için kapının önüne çıkmıştı. Fırına yaklaşan polisi görünce hemen içeri girdi.

Terens adamın arkasından fırına daldı ve herifin yakasına yapıştı:

– Fırıncı nereye gidiyordu?

İhtiyarın dudakları kıpırdadı, fakat sesi çıkmadı.

– Daha iki dakika evvel bir adam; öldürdüm. Bir kişi daha öldürmüşüm hiç fark etmez.

– Acıyın bana efendim. Bilmiyorum, efendim.

– O halde bilmediğin için öleceksin.

– Fakat bana söylemedi ki. Galiba bazı yerler ayırtmıştı.

– Okadarını işittin değil mi? Başka ne işittin?

– Bir kere Satürn'den bahsetti. Galiba bir hava gemisinde yer ayırtmıştı.

Terens adamı geri itti.

Beklemesi icap ediyordu. Sokaktaki heyecan, kargaşalık yatışmadan dışarı çıkması doğru olmayacaktı.

Fakat çok fazla bekleyecek vakti de yoktu. Rik'in ne yapacağı meçhuldü; fakat Lona akıllı bir kızdı. Onu görünce polis zannedip kaçmışlardı. Muhakkak ki Lona, fırıncının plânlarının aynen tatbikinde ısrar edecekti.

Demek fırıncı onlar için yer ayırtmıştı. Onlar herhalde şu anda hava meydanında olmalıydılar.

O halde Terens'in de oraya gitmesi icap ediyordu.

Hemen harekete geçmeliydi. Eğer Rik'i kaybederse bu namussuz Zühre'lilere karşı kullanabileceği en mühim silâhı elinden kaçırmış olacaktı:

Fırını terkettiğinde hâlâ gündüzdü. Herhalde polisler aradıkları şahsın polis üniforması giydiğini öğrenmişlerdi; fakat daha fazla beklemeğe tahammülü yoktu. Zaten yetişir derecede vakit kaybetmişti.

Terens gideceği hava meydanını biliyordu. Bu seyyarede seyyareler arası seyahat edebilecek gemilerin kalkmasına elverişli bir tek hava meydanı vardı. Yukarı Şehirde düzünelerle küçük hava meydanları vardı; fakat bunlar bilhassa hususi maksatlar ve zengin Zührevilerin hava yatları için kullanılmaktaydı. Bunlardan maada bir de yabancı seyyareler, orta halli Zühre'liler ve beynelmilel hava yolları tarafından kullanılan bir hava meydanı mevcuttu. Diğer hava meydanları da kört stoklarının, makinelerin taşınması için nakliye gemileri tarafından kullanılmaktaydı. İşte Terens bu meydana gidiyordu.

Giriş kapısında iki Merih'li Terens'in yaklaşmasını merak dolu nazarlarla seyrediyordu.

- Günaydın, efendim. Şehirde epeyce heyecan var, değil mi?

Terens şapkasını iyice gözlerine kadar indirmiş ve ceketini en üst düğmesine kadar iliklemişti.

- Bu son saatlerde bir erkekle bir kadın Satürn'e gitmek üzere meydana girdiler mi?

Adamın meraklı bakışları birden korku ile doldu. Yutkunarak cevap verdi:

- Evet, efendim. Yarım saat önce. Yoksa bunlarla şehirde olanlar arasında bir münasebet... Fakat, polis efendi,

ayrılmış yerleri ve resmi kâğıtları vardı. Yoksa kâğıtları tamam olmıyan yabancıları meydana sokmam.

Demek fırıncı geceleyin gerekli her türlü tertibatı almıştı. Şu Arz'ın casusluk teşkilâtı Zühre hükümetinin içine kadar işlemişti o halde.

– Ne isim verdiler?

– Garet ve Hansa Barn.

– Gemileri hareket etti mi?

– Hayır, efendim.

Hangi pistte?

– On yedi numaralı pistte.

Terens koşmaktan kendini zor tuttu.

Geminin hava kapağında polis üniformalı biri duruyordu.

Terens bendine hâkim olmağa çalışarak sordu:

- Garet ve Hansa Barn gemiye bindiler mi acaba?

– Hayır. Bir mesajınız mı vardı?

– Demek daha binmediler!

Kapıdaki adam da Zühre'li idi ve Merih'teki polisten bir Merih'li gibi korkmasına hiçbir sebep yoktu. Sert bir sesle:

– İşitmedin mi? dedi. Daha gelmediler ve onları beklemeyiniz. Tam saatimizde hareket ediyoruz,

Terens geri giriş kapısına gidip Merih'liyi buldu:

– Çıktılar mı?

– Kimler, efendim?

– Barnlar. Satürn'e gidecek olan iki yabancı. Gemide yoklar, dışarı çıktılar mı?

– Hayır, efendim; çıktıklarını görmedim.

– Diğer kapılardan çıkmış olamazlar mı?

– Bundan başka giriş ve çıkış kapısı yoktur, efendim.

– Fazla konuşmayı bırak ta bir araştır bakalım, sersem herif.'

Adam korku ile telefonu kaptı. Şimdiye kadar hiçbir polis kendine bu kadar kızmamıştı. Ne olur, ne olmaz netice pek hayırlı olmayabilirdi. İki dakika sonra telefonu yerine koydu.

- Meydanı kimse terketmemiş, efendim.

Terens'in hertarafı terden sırsıklam olmuştu.

– Onlar geldikten sonra havalanan bir gemi var mı?

Merih'li önündeki tarifeyi gözden geçirdi:

– Bir tane. Endavor isimli gemi. Bu gemi Zühre'ye hususî bir sefer yapıyor. Fife'nin kızı Samia hanımı Zühre'yc götürüyor.

Terens yavaş yavaş kapıdan uzaklaştı. Hakikat, acı hakiki karşısında adeta afallamıştı. Rik ve Lona kimseye yakalanmadan meydana girmişlerdi. Meydanda yoklardı; bilet aldıkları gemiye de binmemişlerdi. Meydanı terkeden yegâne gemi de Endavor'du. Demek ki, ya kaçak olarak, ya da esir olarak Rik ve Lona bu gemi ile Merih'i terketmişlerdi

Maamafih bu iki şık ta aynı kapıya çıkıyordu. Eğer kaçak olarak hindilerse kısa bir zaman sonra yakayı ele vereceklerdi. Ancak Rik gibi bir aptal ve Lona gibi bir köylü kızı modern bir bava gemisinde kaçak olarak gidebileceklerini zannederlerdi.

Bu yetmiyormuş gibi meydandaki gemileri bırakıp Fite Efendisinin kızını götüren gemiye binmişlerdi.

Fife Efendisi!

IX
EFENDİ

Fife Efendi'si Zühre seyyaresinin en mühim şahsiyeti idi; bundan dolayı kimsenin kendini ayakta iken görmesini istemezdi. Kızı gibi kendisi de kısa boylu idi; fakat bacakları normal derecede kısa idi, Vücudu normal ve başı otoriter bir çehreye sahipti. Fakat zayıf bacakları vücudunun ağır yükünü taşımaktan bükülmüştü.

Bundan dolayı daima ön tarafı kapalı masasının arkasında otururdu. Kızından, şahsi hizmetkârlarından ve- sağ iken- karısından başka onu ayakta gören olmamıştı.

Masasının arkasında otururken tam otoriter bir Efendiye benziyordu. Büyük başı, büyük ağızı, karga burunu ve uzun çenesi yüzüne bambaşka bir hususiyet veriyordu. Daimî olarak ziyaretçilerinin karşısında alacağı pozları ayna karşısında denerdi. Masanın üstü tamamiyle boştu. Bu sayede ziyaretçilerinin nazarı dikkatini tam manâsile üstüne çekebiliyordu.

Merih'li olan sekreterine döndü:

– Herhalde hepsi kabul etti, değil mi?

Cevabın ne olacağını bildiği halde bu suali sormuştu.

Sekreteri gayet cansız bir sesle cevap verdi:

– Bort Efendisi çok acele işlerinden dolayı saat üçten evvel toplantıya iştirak edemiyeceğini bildirdi.

– Sen ona ne söyledin?

– Konuşulacak mevzuunun gayet mühim ve toplantıyı tehirin imkânsız olduğunu bildirdim.

– Netice?

– Toplantıda hazır olacak, efendim. Geriye kalanlar itiraz bile etmediler.

Fife güldü. Bir iki saatlik tehirin hiçbir ehemmiyeti yoktu, fakat prensip meselesi mevzubahisti. Diğer Efendiler kendi hürriyetleri mezvuunda fazla hassastılar ve bu hassasiyeti bir kenara atmanın zamanı gelmişti artık.

Fife bekliyordu. Oda büyüktü ve diğerlerinin yerleri hazırdı. Duvardaki kronometre iki-yirmi biri gösteriyordu.

Şu son iki günde neler olmamıştı? Duvardaki kronometre belki de şimdiye kadar böyle bir şeye şahit olmamıştı. Bu kronometre iki bin senelik birşeydi. Zühre'nin on iki kadar seyyareye hâkim olduğu, başka seyyarelerin Zühre'de diktatörlük ettiği günleri; sonra Zühre'nin Merih'teki kört tarlalarını keşfetmesini; iki muvaffakiyetli harp neticesi Merih'i eline geçirmesini; diğer seyyareleri bırakıp bütün kuvvetile Merihten elde ettiği zenginliklerle kendi dünyasını ihya ettiğini görmüştü.

Arz ve diğer seyyareler de Merih'i istiyordu. Seneler boyunca diğer seyyarelerin eli Merih'e doğru uzanmış fakat bunların içinde Zühre şanslı çıkmıştı. Zühre Merih'i kaybetmektense bütün kâinatı harbe sürüklemeyi tercih ederdi.

Arz bunu biliyordu. Evet, Arz bunu biliyordu!

Kronometre iki - yirmi üçü gösteriyordu.

Aşağı yukarı bir sene önce Zühre'nin beş büyük efendisi toplanmışlardı. O zaman da yine bu büyük odada buluşmuşlardı. O zaman da şimdi olacağı gibi, herbiri seyyarenin bir tarafına dağılmış olan efendilerin kendileri değil, hayalleri trimensik dalgalar vasıtasiyle toplantıya iştirak edeceklerdi.

Kısacası, üç buutlu televizyona ses ve renk ekleyen işte okadar. Bu zamanlarda iyi halli herhangi bir Zühre'linin evinde böyle bir âleti görmek imkânı vardı.

Fife'den başka diğer Efendilerin yalnız hayalleri toplantıya, iştirak edeceklerdi. Hayallerin arkalarına düşen duvar gözükmüyordu; fakat bir taş atsanız hayalin vücudunu delip geçerdi.

Zührevin beş temsilcisi toplanmıştı.

Rune kabak kafalı ve şişman, Bale ise kır saçlı ve oldukça yaşlı idi. Sten ise yüzünü pudralamış, zorla gülümsemeğe uğraşıyordu. Bort ise canının sıkıldığını, iki günlük sakalını ve kirli tırnaklarını saklamağa lüzum görmemişti.

İşte bunlar Zühre'yi idare eden beş Efendi idi. En aşağıda Merih Dâhiliye İşleri Dairesi geliyordu. Esasen bütün işi çevirenler ve hükümetin işlerini yapanlar bu dairedekilerdi. Onların üstünde, formaliteyi tamamlamak maksadiyle, yalnız ismen bir kıymeti olan Hükümet Başkanı tarafından seçilmiş vekiller ve şefler vardı. Hakikatte bunların yegâne vazifeleri önlerine gelen kâğıtları imzalamaktan ibaretti. Bunların üstünde Beş Büyükler vardı. Herbiri Zührenin bir parçasını idare ediyordu. Bu beş kişi meşhur kört ticaretini ellerinde tutuyorlardı. Kuvveti mümkün kılan ve Zühre siyasetinde mühim rol oynayan para idi ve bu beş kişide paradan bol birşey yoktu. Bunların arasında en zengini Fife idi.

İşte bir sene kadar önce Fife kâinatın ikinci derecede zengin olan seyyaresi Zühre'nin - kâinatta en zengin Arz idi, çünkü imparatorluğunda binlerce seyyare ve yıldız vardı - diğer büyüklerini bir toplantıya çağırmış ve:

- Tuhaf bir mesaj aldım, demişti.

Diğerleri hiç ses çıkarmadan Fife'nin devam etmesini beklemişlerdi.

Fife elindeki bir metalit filmi sekreterine vererek diğerlerinin görebileceği bir şekilde tuttuğu film de onlar için bir hayaldi. Filmin üzerindeki yazıları arkadan vuran bir ışık sayesinde okumak kabildi.

Yalnız Bort bir an için bunu unutarak filmi tutmak için uzandı. Hepsi bu aptalca harekete gülümsediler.

Bort'un yüzü kıpkırmızı olmuştu Elini geri çekti. Fife sözüne devam etmişti.

Hepiniz yazıyı gördünüz. Şimdi bir de yüksek sesle okuyayım.

Sekreter hemen filmi Fife'ye uzatmıştı. Fife kelimeleri bastıra bastıra, sanki mühim bir nutuk veriyormuş gibi filmde yazılı olanları okumağa başlamıştı.

Sen Zühre'nin en kuvvetli, en zengin Efendisisin ve seninle rekabete çıkacak kimse yoktur. Böyle olmakla beraber bütün bu kuvvet ve zenginlik gayet zayıf bir temel üstüne kurulmuştur. Belki sen Merih'in kört tarlalarını sağlam bir temel addedebilirsin. Fakat acaba Merih'e birşey olursa ne olur?

Belki Merih yarın imha edilecektir; belki de yüzlerce sene birşey olmıyacaktır. Bu iki şıktan biri; yarın imha edilmesi bence daha muhtemeldir. Hayır, ben imha edecek değilim; fakat senin tahmin edemiyeceğin bir şekilde olacaktır. İyi düşün. Bütün kuvvet ve zenginliğinin gittiğini farzet ki bunun mühim bir kısmını ben elime geçirmek istiyorum. Düşünmeğe vaktin var fakat fazla vaktin yok.

Eğer fazla bekleyecek olursan bütün kâinata ve Merih'e yaklaşmakta olan tehlikeyi bildirmek mecburiyetinde kalacağım. Ondan sonra ne kört, ne paran, ne de kuvvetin kalacak. Benim de olmıyacak, fakat ben buna zaten alışık

olduğum için zararı yok. Sen, zengin olarak doğduğun için fakirliğe tahammül edemezsin.

Eğer malikânelerinden ve kuvvet kaynaklarından benim istikbalde istiyeceğim kısımları bana terketmeyi kabul edersen seni bu felâketten kurtarırım. Fazla birşey kalmıyacak fakat kalacak olan muhakkak ki hiç yoktan iyidir. Yazımı dikkatle oku, düşün ve acele karar ver.

Yazı burada bitmişti.

Fife filmi katlayıp masanın ufak gözlerinden birine yerleştirdikten sonra diğerlerine dönmüş:

– Tuhaf bir mektup, değil mi? demişti. İmza filân yok. Söyleyin bakalım, bu mektup hakkında fikriniz nedir?

Rune yüzünü ekşiterek:

- Herhalde aklı başında olmıyan biri tarafından yazıldığı muhakkak. Tarihî bir hikâye gibi birşey, Fife, doğrusunu istersen bir deli saçması için bizi rahatsız etmenin sebebini anlayamıyorum. Sonra, sekreterinin yanında bu gibi mevzulardan bahsedilmesini de hiç doğru bulmuyorum.

– Sekreterim mi? Merih'li olduğu için mi? Böyle bir mektubu yanında okuduysak aklına birşeyler mi gelecek? Çok saçma.

Fife sekreterine bakarak:

– Rune'ye dön, diye emretmişti.

Sekreter Rune'ye dönmüştü. Yüzü bembeyazdı; tek bir çizgi yoktu ve hiçbir ifade gözükmüyordu. Âdeta cansız bir adamın yüzüydü.

Fife sözüne devam etmişti:

– Bu Merihli benim şahsî hizmetkârımdır. Hiçbir zaman yanımdan ayrılmaz ve hiçbir zaman diğer Merih'lilerle münasebette bulunmaz. Fakat bunun için ona

emniyet ettiğimi sanmayın. Gözlerine bir bakın. Sayko - prob edildiği belli değil mi? Bu adamdan hiçbirimize, hiçbir zaman bir fenalık gelmez ve gelemez. Sözüm yanlış anlaşılmasın, fakat sizlerden ziyade bu adama itimat edebilirim.

Bort hafif bir kahkaha atmıştı:

– Belki de haklısın.

Hiçbiri Fife'nin Merih'li bir hizmetkârın üzerinde sayko- prob tatbik etmesine sesini çıkartmamıştı. Aklını oynatanlardan veya cânilik hislerini anlamaktan başka şekillerde sayko - prob kullanılması katiyetle yasaktı… Doğrusu Beş Büyükler için de bu yasak mevzubahisti.

Böyle olmakla beraber, Fife lüzumlu gördüğü yerlerde ve zamanlarda sayko - prob'u kullanmaktan çekinmemişti; bilhassa kullandığı şahıs Merih'li olunca. Zühreli birinde kullanılacak olursa o zaman işler değişebilirdi. Hattâ Sten'in hem kadın, hem erkek Merih'lileri sayko - prob tatbik ederek sekreterlikten başka işlerde de (!) kullandığı hepsince malûmdu.

Fife parmaklarını birleştirerek:

– Şimdi, diye sözüne devam etti. Sizi buraya sırf deli saçması bir mektup okumak için toplamadım. Herhalde bunu anlamışsınızdır. Korkarım elimizde halledilmesi gereken mühim bir problem var. İlk evvelâ kendime şöyle bir sual sordum. Niçin bana müracaat ediyor? Evet, içinizde en zengini benim; fakat ben kört ticaretinin ancak üçte birini idare ediyorum. Beşimiz birden bu ticaretin hepsini elimizde tutmaktayız. Bir mektubun beş adet selokopyesini çıkartmak gayet kolaydır.

Bort kımıldanmaktan kendini alamamıştı:

– Lüzumsuz kelimeler kullanmayıp ta açıkça ne istediğini söylesen daha iyi olmaz mı?

Bort'un sualini Bale cevaplandırmıştı:

– Anlamıyor musunuz? Bizim de böyle birer mektup alıp almadığımızı anlamak istiyor.

– O halde açıkça sorsun.

Fife sertçe konuşmuştu:

– Anladığını zannetmiştim. Evet? Cevabınız nedir?

Hepsi birbirlerine bakmış, neticede ilk olarak Rune konuşmuştu:

– Bilmem ki sekreterime sorayım; hepsi Zühre'lıdır nasıl olsa. Ne de olsa, böyle bir mektup ofisime gelmişse bile deli saçması olarak addedileceği için bana getirmeye bile lüzum görmezler. Senin tuhaf sistemin olmasaydı belki bu mektup senin de eline geçmezdi.

Bale omuz silkmişti:

– Herhalde söylediği hepimiz için vakidir. . .

Sten atılmış:

– Bana gelen mektupları hiç okumam. Okadar can sıkıcı birşeydir ki. Sonra okadar çok mektup gelir ki zaten okumağa vaktim olmaz.

En son olarak Bort konuştu:

– Ne var, ne oluyor sizlere böyle? Fife'den mi korkuyorsunuz? Fife, beni dinle. Ben kendi işlerimle kendim bilhassa meşgul olmak istediğim için sekreterim falan yoktur.

O mektubun bir kopyesi de bana geldi. Diğer üçüne de birer tane gittiğine eminim. Benim mektubu ne yaptım, biliyor musun? Çöp borusuna attım, snin de aynı şeyi yapmanı tavsiye ederim. Artık bunu burada keselim; yoruldum.

Bort böyle diyerek Fife ile olan irtibatı kesecek düğmeye doğru uzanmıştı. Fife'nin sert sesi ortalığı çınlatmıştı:

– Bir dakika, Bort. Daha konuşmam bitmedi. Herhalde sensiz bir karara varmamızı istemezsin, değil mi?

Rune'nin yumuşak sesi işitildi:

– Hele biraz daha bekliyelim, Bort. Fife'nin bukadar basit birşey üzerinde niçin fazla bir heyecana kapıldığını merak ediyorum.

Bale kuru ve kulakları tırmalayan sesiyle Rune'nin sözünü kesti;

— Belki de Fife bu mektubu yazan adamın Arz'ın Merih'e hücum etmesi ihtimali hakkında malûmatı olduğunu zannediyordum

Fife dayanamadı:

– Ha Ha! O nasıl bilsin? Bizim gizli servisimiz bu gibi malûmatı elde edebilecek kabiliyettedir. Sonra rüşvet olarak bizim mallarımızı alsa, böyle bir hücuma nasıl mâni olabilir? Hayır, hayır. Onun bahsettiği siyasî bir hezimet değil, fizikî bir tahriptir.

– Fakat bu çok delice bir fikir.

– Öyle mi? O halde son iki haftadır cereyan eden vakalardan haberin yok.

– Hangi vakalar?

– Bir boşluk analizcisi kaybolmuş. Herhalde bunu işitmişsindir.

– Büyük Elçi Abel'den işittik. Ne olmuş? Okadar mühim mi?

– Zühre'ye inmeden göndermiş olduğu son mesajı okudunuz mu?

Bort cevap verdi:

– Abel bana gösterdi; fakat alâkadar bile olmadım,

– Diğerleri ne diyor? Herhalde bir hafta evvel olanları hatırlayabilirsiniz zannederim.

İlk olarak Hu ne cevap verdi:

- Ben okudum ve hatırlıyorum, Tabiî! O da tehlikeden bahsediyordu. Söylemek istediğin bu mu?

Sten Rune'yi takiben:

- O da bir deli saçmasından başka birşey değildi, dedi Herhalde şimdi oturup o mesajın münakaşasını yapacak değiliz, Abel'den zor yakamı kurtardım zaten. Tam da yemek zamanı gelip beni böyle bir deli saçması ile rahatsız etmişti.

– Sten, yapılacak başka şey yok. Tekrardan bu mevzuu münakaşa edecek değiliz. Analizci Merih'in imhasından bahsediyordu. Onun kaybolmasının akabinde yine Merih'in imhasından bahseden birer mektup aldık. Bu da mı tesadüf?

– Mektubu analizcinin mi yolladığını söylemek istiyorsun? .

– Hayır. Öyle olsa ismini saklamağa lüzum görmezdi.

Bale atıldı:

– Bu adam Merih'in imha olacağını bize değil, kendi bürosuna bildiriyordu.

– Öyle olsa bile ismini yine yazardı zannediyorum.

O halde?

– Analizci kayboldu, Farzedelim namuslu biriydi; fakat tehlikeli bir mesajı bürosuna gönderdi. Şimdi namuslu olmayan ve böyle bir malûmattan kendilerine pay çıkartmağa uğraşan şantajcıların eline düştü.

– Hangi şantajcılar?

Fife sandalyesinde geriye doğru yaslandı:

– Ciddî olarak mı soruyorsun? Arz, tabiî.

– Arz!

– Tabiî ya. Niçin olmasın? Bundan iyi Merih'i ele geçirmenin yolu var mı? Haricî siyasetlerinin başında Merih'i ele geçirmek geliyor. Eğer harp çıkartmadan bunu yapabilirlerse onlardan mesut kimse yok demektir. Beni dinleyin, eğer bize yapılan teklife muvafakat, edersek Merih'i kaybettik demektir.

Farzedelim ki yapılan teklife kulak asmadık - ki zaten bundan başka yapılacak birşey yok - o zaman Arz ne yapabilir acaba? Herhalde Merih'in büyük bir tehlikeye maruz kalacağı haberini ortaya atacaklardır. O zaman Merih'te bir panik bağlıyacaktır. Eğer bir insan dünyasının batacağına inanırsa onu hangi kuvvet çalışmağa icbar edebilir? Hasat çürüyecek, depolar bomboş kalacaktır.

Sten çenesini sıvazladı ve:

– Bunun bize fazla zararı dokunacağını zannetmiyorum. Mal azalınca, fiyatlar yükselecektir. Bir müddet sonra da Merih'e birşey olmadığını görünce Merihliler işlerinin başlarına döneceklerdir. Zannedersem, lüzumsuz yere heyecanlanıyorsun, Fife.

Bale gözleri kapalı uyuyormuş gibi oturuyordu.

– Fiyatlar daha fazla artamaz. Zira maksimuma kadar çıkmış vaziyette.

– Çok doğru, diye Fife atıldı. Arz'ın istediği Merih'le başlıyacak bir karışıklıktır. Bunun üzerine kâinata Zühre gibi bir seyyarenin kört ticaretini idare edemiyeceğini gösterip harp çıkartmadan Merih'i işgal edecektir. İşin tehlikeli tarafı, diğer seyyareler de bunu aynen kabul edip Arz'ın Merih'i işgal etmesine ses çıkartmıyacaklardır. Bîlhassa Arz, kört inhisarını kaldırmağa, imalâtı arttırmağa ve fiyatları düşürmeğe söz verirse dedikleri olacaktır.

Arz ancak bu şekilde harp çıkmadan Merih'i elde edebilir. Eğer harp çıkacak olursa diğer seyyareler sırf kendi menfaatlerini korumak maksadiyle bizimle işbirliği yapacaklardır.

Rune söze karıştı:

– Analizcinin kaybolmasiyle bunların alâkası ne? Ona lüzum kalmadan da Arzlılar dediklerini yapabilirler.

– Zannetmem. Bu analizcinin, anlaşılan delice bir teorisi var. Ne olduğu bizce farketmez. Arz da bunu açığa vurmaz; zira o zaman da Analiz Bürosu ile başı derde girer. Fakat hakikî hikâyeyi öğrenirlerse diğerlerini kandırmak için bu malûmatın bir kısmını kullanabilirler. O zaman söyledikleri hakikate daha uygun olabilir. Bunun İlmî olarak izahı bir defa yayınladılar mı gerisi onlar için çok kolaydır.

– Çok karışık birşey. Arzlılar buna cesaret edebilirler mi dersin?

– Açıkça yayınlayamazlar. Fakat şayia gibi yavaş yavaş etrafa yayarlar.

– O halde Abel ne diye Analizciyi arayarak vaktini kaybediyor?

– Analizcinin elinde olduğunu ilân etmesini mi istiyorsun? Abel'in yapmakta olduğu ve yapıyormuş gibi göründüğü şeyler birbirinden tamamiyle ayrıdır.

– Eğer söylediklerin doğru ise ne yapacağız?

İlk evvelâ, kendi aramızdaki bağlarımızı sağlamlaştıralım. Bence bu toplantının asıl sebebi budar. Hele biraz sabredelim; bakalım mektubu gönderen kimse ne yapacak?

Bu konuşmalar bir sene önce olmuştu. Toplantı dağılmış fakat o günden bugüne kadar hiçbir şey olmamıştı.

Hiçbirine başka mektup falan da gelmemişti. Analizci bulunamamış, Arz aramalarına devam etmişti. Merih'in mahvına dair hiçbir şayia çıkmamış, kört ticareti eskisi gibi devam etmişti.

Rune, Fife'yi haftada bir arıyor ve soruyordu:

– Fife, yeni bir haber var mı?

Cevabın menfi olduğunu işittikçe kahkahayı basıyordu.

Fife için bu kahkahaları hazmetmekten başka çare yoktu. Ne yapılabilirdi ki? Tekrar ve tekrar elindeki malûmatı gözden geçirdi. Noksan birşey vardı, fakat neydi?

Bir gün birden bunun cevabını buldu. Bundan emindi. Tahmin etmediği birşeydi bu.

Bundan dolayı diğer dört Efendiyi hemen yeni bir toplantıya davet etmişti.

Kronometre iki - yirmi dokuzu gösteriyordu.

Efendiler teker teker belirmeğe başlamışlardı. Bort'un, onu takiben Sten'in arkasından Bale'nin ve en sonunda Rune'nin hayâlleri belirdi. Fife hemen söze başladı:

– Baylar, geçen sene sizi bir toplantıya çağırmış ve uzak bir tehlikeden bahsetmiştim. Bunu yaparken farkında olmadan bir tuzağa düştüm. Tehlike hâlâ mevcuttur ve fevkalâde yakınınızdadır. İçimizden biri şu anda neden bahsettiğimi biliyor. Diğerleri de az sonra anlayacaktır,

– Ne demek istiyorsun?

Fife sertçe cevap verdi:

– İhanetten bahsediyorum! İçinizden biri bize ihanet ediyor,

X

KAÇAK

Terens hava meydanını terkederken sanki beyni durmuştu. Adımlarını ne hızlı ne de yavaş atıyordu. Tam bir polisin yürümesi icap eden şekilde» sert fakat temkinli adımlarla yürüyordu.

Ah bir polis otomobili ele geçirseydi! Fakat ne yazık ki otomobil kullanmasını da bilmiyordu. Bir Merih'li köy âmiri bile otomobil kullanmasını öğrenemezdi. Düşünmek istiyor fakat düşünemiyordu. Sükûnete ihtiyacı vardı.

Sonra yürüyemiyecek kadar da kendini zayıf hissediyordu. Bir buçuk gündür başındân geçenler kendinde ne sinir bırakmıştı ne de bir damla enerji.

Böyle olmakla beraber durup dinlenmeğe cesaret edemiyordu. Gece olsa düşünecek zaman bulabilirdi, fakat böyle öğle vakti sokakta polis kıyafetinde birinin bir köşeye çekilip oturması şüpheyi celbederdi.

Bir otomobil olsa ve kullanabilse şehirden dışarı çıkıp biraz istirahat edebilir ve hareketlerini plânlayabilirdi. Ne yazık ki otomobili de yoktu, kullanmasını da bilmiyordu.

Ah bir düşünebilse. Herhalde sâkin bir yer olmalı idi.

Aşağı Şehir'in karanlık sokaklarına daldı. Diğer polisler gibi mümkün olduğu kadar dik yürümeğe gayret ediyor, elindeki sopayı da sallamayı ihmal etmiyordu. Sokaklarda kimseler yoktu. Anlaşılan son iki gündür olan vakalardan

dolayı yerliler evlerinde kalmayı tercih ediyorlardı. Bu Terens'in hoşuna gitmişti.

Terens aradığı gibi bir ev bulmuştu. Bu oldukça yeni, orta halli bir Merih'liye ait bir evdi. Böyleleri polise yardım mevzuunda daha istekli olurlardı.

Kapıyı kırmaya lüzum olmadığını biliyordu. Merdiven içeri çıkarken pencerede bir kıpırdama olduğu gözünden kaçmamıştı. Kapının hemen açılacağından emindi.

Yanılmamıştı. Daha zili çalmadan kapı açıldı.

Genç bir kız kapıyı açmıştı. Elbisesi eski olmakla beraber oldukça temizdi. Sık sık nefes alıyordu. Yana doğru çekilerek Terens'in içeri girmesini bekledi. Terens kıza kapıyı kapatmasını işaret etti:

– Baban evde mi?

– Evet efendim! Hemen çağırayım. Baba!

Babası hürmetkâr tavırla gözüktü. Kapıda polis bulunması tuhaf bir vaka değildi. Fakat genç kızının kapıyı açması daha doğru idi Hiç olmazsa polisler kadın kısmına dayak atmazlardı.

– Adın?

– Jakop, efendim.

Terens cebinde bulduğu ufak bir not defterini çıkarttı ve sayfalardan birine, bir İşaret yaptıktan sonra:

-Jakop! Evet! Evde bulunan herkesi görmek istiyorum. Çabuk!

Ev halkı teker teker odaya girdiler. Terens böyle emir verebilmekten âdeta zevk duyuyordu. Kucağında iki yaşlarında bir çocuk bulunan bir kadın, kapıyı açan kız ve genç erkek kardeşi odaya girdiler.

– Hepsi bu mu?

– Evet, efendim.

Kadın korkak bir sesle:

– Bebeği götürebilir miyim? diye sordu. Uyku zamanı geldi. Siz çağırdığınız zaman yatağa yatırıyordum.

Terens kadına bakmadı bile. Polis yumuşak kalpli olamazdı, Terens te şu anda bir polisti. O halde:

– Olmaz, yere koy, eline de bir şeker ver. Sakın sesi çıkmasın. Jakop buraya gel!

– Buyurun, efendim.

– Senin işin nedir?

– Yiyecek konserve fabrikasında asistanım, efendim. Matematik dersleri gördüm. Logaritma bile yapabilirim.

Terens düşündü. Evet, logaritma tablolarının kullanılmasını ve matematiği öğretmişler. Bu tipleri iyi bilirdi. Herif logaritması ile iftihar ediyordu. Bu gibileri basit Merihlilerden, Zührelilerden çok nefret eder ve onların arasında yaşamak mecburiyetinde kaldıklarından dolayı hicap duyarlardı.

– Kanunlara ve Zühre'li efendilere hürmet edersin, değil mi?

Jakop'un karısı hemen atıldı:

– Kocam iyi bir insandır efendim. Hiç şimdiye kadar kanuna aykırı bir iş yapmamıştır. Aşağılık adamlarla münasebette bulunmaz. Çocuklarımız da. Biz her zaman...

– Anladık, anladık. Jakop, şuraya otur ve dediklerimi harfiyen yap. Bu blokta oturan herkesin isimlerinin, adreslerinin, işlerinin, nasıl birer insan olduklarının listesini istiyorum. En mühimi nasıl birer insan olduklarıdır. Eğer belâlı kimselerse bilmek istiyorum. Temizlik yapacağız anlıyor musun?

– Evet, efendim. İlk evvelâ Hasting var. O adam...

– Öyle olmaz. Bir parça kâğıt al ve yaz. Herşeyi yaz. Yalnız yavaş ve okunaklı yaz. Sizin biçimsiz yazınızı kolay kolay okuyamam.

– Ben yazı dersi de gördüm efendim.

– O halde göster kendini bakalım.

Jakop yazmağa başladı. Karısı da omuzlarının üzerinden adamın yazdıklarını okuyordu.

Terens kapıyı açan kıza döndü:

– Pencereye doğru git ve bu tarafa doğru gelen polis olursa bana haber ver. Onlarla konuşmak isteyebilirim. Fakat çağırma. Bana haber ver, yetişir.

Artık istirahat edebilirdi. Tehlikenin göbeğinde muvakkaten de olsa kendini emniyete almıştı.

Köşede şekerini emmekte olan çocuğun ağız şapırtılarından başka ses çıkmıyordu. Polis yaklaşacak olursa haberi olacak ve kaçmanın yolunu arayacaktı; fakat şimdilik böyle bir tehlike mevcut değildi.

Artık düşünebilirdi:

İlk evvelâ bu sahte polis kıyafetine bir son vermek gerekiyordu. Herhalde şehirde çıkış yolları bu zamana kadar kapatılmıştı. Sonra, yakında polisin bütün şehri bloklara ayırıp evleri aramadıkça suçluyu bulamıyacağma kanaat getireceği muhakkaktı. Böyle bir karara varınca da herhalde şehrin dış mahallelerinden aramaya başlayacaklardı. O zaman bu ev ilk arayacakları evlerden biri olacaktı; demek ki buralarda kaybedecek fazla vakti yoktu.

Şimdiye kadar sırtındaki üniforma epeyce faydalı olmuştu. Yerliler bile aldanmışlar ve hiç şüphelenmemişlerdi. Kimse açık rengine dikkat etmemişti. Üniforma onlar için kâfiydi.

Fakat kısa zamanda polisler işin farkına varacaklar ve yerlilere şüphelendikleri polisleri - bilhassa derisinin rengi oldukça açık olanları - lüzumlu evrakı gösteremedikleri takdirde ne olursa olsun yakalamaları emrini yayınlayacaklardı. Halka cazip mükâfatlar vadedilecekti. Belki ancak yüz kişide bir kişi polis elbiseli birine evrakını göstermesini istemek cesaretini gösterecekti; fakat yüzde bir ihtimal de yetişirdi.

Artık polislikten vazgeçmenin zamanı gelmişti.

Sonra, bundan böyle, Merih'te hiçbir yerde emniyette olamazdı. Bir polis öldürmek en büyük suçtu. Aradan elli sene bile geçse peşini bırakmazlardı. Merih'i terketmeliydi,

Ayağa kalktı.

Jakop yazısından başını kaldırdı:

– Daha bitmedi, efendim. Arzu ettiğiniz gibi yavaş yazıyorum.

– Yazdıklarını göreyim.

Kâğıda şöyle bir baktı;

Bakadar yetişir, Eğer başka polisler gelirse böyle bir liste hazırladığını izah etmeğe kalkarak onların kıymetli vakitlerini ziyan etme. Yalnız söylediklerini yap, yetişir. Gelen var mı?

Kız pencereden döndü ve:

– Hayır, efendim, dedi. Dışarı çıkıp bakayım mı?

– Lüzum yok. Yukarı Şehir'e en yakın asansör nerede?

– Evden çıkınca üç yüz metre kadar sol tarafınızda efendim.

– Peki,

Tam asansörün kapısı kapanırken Terens köşe başında bir polis gurubunun belirdiğini gördü. Kalbi hızla atıyordu. Belki de şehiri ev, ev aramağa başlıyorlardı.

Bir dakika sonra asansörden çıktığında kalbi güm güm atıyordu. Yukarı Şehir'de saklanmak çok daha zor olacaktı.

Sanki herkesin kendine baktığını zannediyordu. Bir polis Merihliler için korkulacak bir şahıs olabilirdi; fakat Zühreviler için herkes gibi ayrıca bir hususiyet taşımıyan bir insandı.

Görünürlerde polis falan yoktu. Yukarı Şehir'in sokaklarının istikameti hakkında şöyle böyle bir malûmata sahipti. Yakınlarda şehir parkının bulunması lâzımdı. En mantıki hareket birine sormaktı veyahut binalardan birinin terasına çıkıp bakmaktı. Maamafih istikameti sorması çok, pek çok tehlikeli olabilirdi. Bir polisin istikamet sorması muhakkak ki nazarı dikkati celbederdi. İkinci şık ta çok tehlikeliydi. Bina içinde bir polis kolayca göze batabilirdi.

Eskiden hatırlayabildiklerine dayanarak istikametini tâyin etti. Beş dakika sonra şehir parkına varmıştı.

Şehir parkı iki kilometre kare büyüklüğünde bir yerdi. İçindeki mevcut lüks eğlence yerleri ile Zühre'de bile meşhur olmuştu. Merihliler arasında bile park efsanevi bir eğlence yeri olarak biliniyordu.

Merih'in mutedil iklimi sayesinde bütün sene boyunca yeşillikle kaplı idi. Geceleri her taraf rengârenk aydınlatılırdı. Çocuklar için havuzlar, gezi yerleri vardı. Bundan maada dans salonları, üç buutlu film gösteren yerler de dolup boşalırdı. Ayrıca çiftlerin rahatsız edilmeden dolaşabilmeleri için ağaçlarla kaplı dar patikalar bulunuyordu.

Terens bu parka hayatında ilk defa giriyordu. Bütün bu parkın dibinin beton olduğunu ve Aşağı Şehir'in tavanını teşkil ettiğini düşünmek onu çileden çıkartıyordu. Uzun ve düzgün kört tarlalarını ve etrafını çeviren dağlan hatırladı

Yarım saat kadar parkın içinde rastgele dolaştı. Ne yapacaksa parkta yapmalıydı. Hariçte çok daha zordu; hattâ imkânsızdı.

Kimse onu görmemişti; bundan emindi. Efendilere veya hanımlarına «Dün parkta bir polis gördünüz mü?» diye sorarlarsa cevabın menfi olacağına emindi. Zira parkta bir polisin mevcudiyeti gayet tabiî idi.

Fark çok sessizdi. Birşeyler yapmalıydı. Yolun kenarındaki, aşağıda, çiftlerin yağmurdan korunması için mağara gibi yapılmış taştan sığınaklara giden, merdivenden inmeğe başladı.

İşte o zaman aradığını gördü.

Bir adam! Daha doğrusu bir Efendi, ileri, geri sinirli adımlarla yürüyordu. Sigarasından sık sık nefes alıyor ve habire saatine bakıyordu.

Sığınakta başka kimse yoktu. Burada çiftler icabında geceyi de geçirebilirlerdi.

Adamın birini beklediği gün gibi aşikârdı. Terens etrafına baktı. Görünürlerde kimseler yoktu.

Adama doğru ilerledi. Adam, Terens konuşuncaya kadar onun farkına varmamıştı.

– Bir dakika, afffınızı rica ederim.

– Hiçbir Zühre'li bir polisten bu derece bir nezaket beklemeyeceği için adam hayret etmişti:

– Ne istiyorsun?

– Lütfen benimle bir dakika gelmenizi rica ediyorum. Şu şehirde aranan Merih'li katil hakkında...

– Ne diyorsun Allahını sevensen?

– Fazla vaktinizi, almıyacağım.

Adam Terens'in tabancasını görmemişti bile. Tabancadan çıkan «tık!» diye bir sesle beraber Zühre'li yere yıkıldı.

Hâlâ görünürlerde kimseler yoktu. Adamı en yakındaki mağaraya çekti. Zühre'linin sırtındaki elbiseyi zorlukla çıkarttı. Herifin vücudu katılaşmağa başlamıştı bile. Terden sırsıklam olmuş üniformasını da çıkarıp Zührelinin elbisesini sırtına geçirdi. En sonunda adamın başlığını taktı. Bu en lüzumlu birşeydi Hernekadar gençler arasında başlık demode addedilmekte ise de giyenlerin yekûnu da oldukça kabarıktı. Terens başlık giymiyecek olsa açık renkli saçları saklanması imkânsız olacaktı. Başlığı, kulaklarını iyice kapatıncaya kadar, aşağıya doğru çekti.

Alev tabancasını çıkartarak yerde yatan adama doğru tuttu. On saniye sonra yerde bir kül yığınından başka hiçbir şey kalmamıştı. Ne de olsa bu durumda adamın hüviyetini tesbit etmek daha zor olacaktı ve belki Terens epeyce vakit kazanmış olacaktı.

Polis üniformasını da yaktıktan sonra düğmelerini topladı. Bu da takibi güçleştirecekti. Belki de bu sayede bir, iki saat kazanacaktı; o da bir faydaydı.

Artık hemen, daha fazla vakit kaybetmeden parkı terketmeliydi. Mağaranın dışında durup havayı kokladı. Gayet hafif olarak yanmış et kokusu geliyordu; fakat esen hafif rüzgâr bir iki dakikaya kadar bu kokuyu da dağıttı.

Merdivenlerden çıkarken genç bir kızla karşılaştı. Bir an için alışkanlıktan başını öbür tarafa çevirir gibi oldu.

Kız genç ve oldukça güzeldi ve acele acele bir yere gittiği her hareketinden belli oluyordu.

Aradığını bulamıyacaktı. Demek kız geç kaldığı için adam sık sık saatine bakıyordu. Beklemekten usanarak adamın gittiğini zannedebilirdi. Adımlarını biraz daha sıklaştırdi. Kızın arkasından koşmasını ve oralarda bekleyen genç bir adamı görüp görmediğini sormasını hiç arzu etmiyordu.

Parkı terkederek nereye gittiğini bilmeden yürümeğe başladı. Yarım saat daha geçmişti.

Şimdi ne yapacaktı? Artık bir polis değil, bir Efendiydi. Fakat şimdi ne yapacaktı?

Ortasında bir havuz bulunan ufak bir meydana gelince durdu.

Havuzu çeviren parmaklığa yaslandı ve düğmeleri teker teker, kimsenin nazarı dikkatini çekmeden, suyun içine attı. Elleri boşaldıktan sonra ceplerini karıştırmağa başladı.

Cebinde buldukları arasında birkaç anahtar, biraz bozuk para, bir de isim yazılı bir kart vardı.

Anlaşılan bundan böyle Terens'in ismi Alster Demon olacaktı. İnşallah bu ismi kullanmasına lüzum kalmazdı. Yukarı Şehir'in nüfusu on bin civarındaydı ve bunların arasında Demon'u tanıyan insanların adedi herhalde fazla bir yekûn tutmazdı; fakat ne de olsa tehlike mevcuttu.

Kartın üstünde bir de adres yazılıydı. Fakat şehri bilmediği için, adres hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hey!

Cebinden bir de üç yaşında kadar bir çocuğun renkli ve üç buutlu bir resmi çıkmıştı. Oğlu mu? Yoksa kuzeni mi? Ya parktaki kız? Herhalde oğlu değildi. Yoksa evli miydi?

Yoksa evliydi de bu kızla gizli bir münasebeti mi vardı? Öyle olsa güpegündüz randevulaşır mıydı? Tabiî, niçin olmasın?

İnşallah öyledir. O zaman kız gidip sevgilisinin kaybolduğunu söyleyemezdi. Belki de adamın karısını kandıramadığını, dolayısiyle randevuya gelemediğini zannederdi. Bu sayede Terens te vakit kazanmış olurdu.

Yok, yok vakit kazanamazdı. Saklambaç oynayan çocuklar külleri görebilirlerdi. Herhalde yirmi dört saat zarfında herşey meydana çıkardı.

Ceplerini karıştırmakta devam etti. Bu sefer de eline bir hava yatı pilot ehliyeti çıktı. Her zengin Zührevinin bir yatı olabilirdi ve pilotluğunu da kendisi yapabilirdi En son olarak cebinden bazı kredi mektupları çıktı. Belki bunlar işine yarayabilirdi.

Birden dün akşamdanberi hiçbir şey yememiş olduğunu hatırladı. İhsan açlığını düşünürse büsbütün acıkıyordu.

Ehliyete tekrar baktı. Bir dakika! Herhalde yat şu anda kullanılmıyordu. Öyle ya, sahibi ölmüştü yat onundu. 9 numaralı liman, 26 numaralı hangar.

Fakat 9 numaralı liman neredeydi acaba?

Havuzu çeviren parmaklığa başını dayadı. Şimdi ne yapacaktı?

– Hayrola, hasta mısın?

Terens korkuyla yerinden sıçradı. Yaşlı bir Merihli karşısında duruyordu. Terens bir an için kendine gelememişti. Adamın yüzünde yardım etmek isteyen bir kimsenin ifadesi vardı, öyle ya Terens te artık bir Zühreli idi Belki de Zühreviler kendi aralarında birbirlerine karşı insanca hareket ediyorlardı.

Birşeyim yok, istirahat ediyorum. Şöyle bir yürüyüşe çıkayım demiştim, anlaşılan epeyce yürümüşüm. Randevum da vardı. Galiba geç kalacağım,

Terens böyle diyerek adamın yanından uzaklaştı. Konuşurken Zühre'lilerin şivesini taklit edebiliyor, fakat bunu aşırı derecede yapmamağa gayret ediyordu. Herhangi birşeyde aşın dereceye çıktığınız; vakit daha çabuk nazarı dikkati çekmenin ihtimalleri mevcuttur.

- Hey, motosikletin yok mu?
- Hayır.
- Benimkini al. Şurada köşede duruyor. İşin bitince otomatik kontrolla ayarla ve yine buraya gönder. Birkaç saat için ihtiyacım yok nasıl olsa.

Terens için kaçırılmaz bir fırsattı bu. Motosikletler süratli idi ve herhangi bir polis arabasının takibinden kolayca kurtulabilirdi. Fakat Terens motosiklet kullanmasını da bilmiyordu.

Teşekkür ederim. Yürümeyi tercih ederim, Nasıl olsa 9 numaralı liman uzakta değil.

- Oraya gidiyorsan doğru, yolun oldukça kısa.
- Tabiî daha yakın olmasını isterdim. Ne de olsa kört caddesine epeyce yolum var.
- Kört caddesi mi? Onun 9 numaralı limanla ne alâkası var?

O ne? Adam niçin Terens'e öyle bakıyordu? Birdenbire elbisenin üstüne tam oturmadığının farkına vardı. Acele ile atıldı:

- Allah, Allah! Aklım karıştı.

Böyle diyerek etrafını gözden geçirirken Zühreli:

– Burası Roket Caddesi, dedi. Bu caddeyi takip et, Tifros'a gelince sola, dön doğruca seni 9 numaralı limana çıkartır.

– Doğru. Herhalde hülyayı bırakıp düşünmeğe başlasam iyi olacak. Çok teşekkür.

– Demek motosikleti istemiyorsun?

– Lüzum yok, çok teşekkür ederim.

Terens böyle diyerek acele adımlarla adamdan uzaklaşırken Allahaısmarladık mânasında elini salladı. Adam hayretle Terens'in arkasından bakıyordu.

Belki de yarın, parktaki küller bulunduktan ve soruşturmalar başladıktan sonra bu adam, şu anda başından geçenleri hatırlıyacak.

Zührelinin işaret ettiği istikamette yürümeğe başladı.

9 numaralı liman yat kostümleri giyinmiş gençlerle kaynıyordu. Terens şehir elbiseleriyle nazarı dikkati çekeceğini zannetti fakat kimse başını çevirip bakmadı bile.

26 numaralı hangarı buldu fakat yaklaşmadan evvel durup etrafı iyice gözden geçirdi, Yatın asıl sahibi Demon'u tanıyan bir Zühre'li Terens'i görürse şüphelenebilirdi.

Nihayet hangarın civarında kimseler olmadığına iyice kanaat getirdikten sonra temkinli adımlarla hangara doğru ilerledi. Yatın burnu hangardan dışarıya doğru uzanıyordu.

Şimdi ne yapacaktı.

Son on iki saatte üç kişi öldürmüştü. Merih'li köy âmiri iken polis, polis iken Zühre'li bir Efendi olmuş. Aşağı Şehir'den Yukarı Şehir'e, Yukarı Şehir'den de hava meydanına gelmişti. Şimdi de kendini kâinatın herhangibir hücra köşesine götürecek kabiliyette bir yata sahipti.

Yalnız mühim bir nokta vardı.

Pilotluk bilmiyordu.

Kemiklerine kadar her yeri ağrıyordu. Midesi en hücra köşelerine kadar açlıktan kıvranıyordu. Buraya kadar gelmiş fakat daha ileri gidemiyordu. Boşluğun uçundaydı, fakat geçemiyordu.

Herhalde polis onun Aşağı Şehir'de bulunmadığına karar vermiş olmalıydı. Bir Merih'linin Yukarı Şehir'de saklanmağa cesaret edebileceği herhalde kalın kafalarına dank etmişti. Sonra parktaki külleri bulacak ve sahte bir Zühre'li Efendiyi aramağa başlıyacaklardı.

Terens için saklanacak bir delik kalmamıştı. Polislerin gelip kendisini yakalamalarını beklemekten başka yapacak birşey yoktu.

Otuz altı saat evvel hayatının en büyük fırsatı avucunun içindeydi. Şimdi bu fırsat elden kaçmıştı ve yakında hayatını da kaybedecekti.

XI

KAPTAN

Kaptan Raketi hayatında ilk defa bir yolcusuna dediğini yaptırmakta zorluk çekiyordu. Eğer yolcusu Beş Büyüklerden biri olsaydı belki bukadar itiraza maruz kalmıyacaktı.

Kadm olunca işler değişiyordu. Herhangi bir kadın. Hele en kuvvetli, en büyük Zühre'li Efendi'nin kızı olunca işler tam mânasiyle bir çıkmaza giriyordu.

– Hanımefendi, onlarla hususî olarak konuşmanıza, nasıl müsaade edebilirim?

– Niçin «Endim? Silâhları mı var yoksa?

– Hayır. Onu demek istemedim.

– Zaten korkudan ölecekler. Her ikisi de gayet zararsız kimseler. Hareketlerinden belli oluyor zaten.

– O derece korkan insanlar bazan gayet tehlikeli olabilirler. Onların makûl hareket etmelerini bekleyemezsiniz.

– O halde ne diye onları korkutuyorsunuz? Üç tane dev gibi adamını başlarına dikmişsin. O vaziyette ben bile korkarım. Zavallılar. Kaptan, bunu ömrüm oldukça unutmıyacağım.

Evet, ömrü oldukça unutmıyacaktı; bunu kaptan zaten tahmin etmişti. Yavaş yavaş yumuşadığının farkına varıyordu.

– Ne öğrenmek istediğinizi bana söyleyebilir misiniz, hanımefendi?

– Gayet basit. Zaten söylemiştim. Onlarla konuşmak istiyorum. Senin söylediğin gibi hakikaten Merih'li iseler kitabım, için onlardan bir sürü faydalı malûmat elde edebilirim. Eğer konuşamıyacak derecede korkuturlarsa bu arzumda muvaffak olamam tabiî. Eğer onlarla yalnız kalabilirsem çok iyi olur. Yalnız, kaptan. Gayet basit bir kelime; herhalde mânasını biliyorsundur.

– Eğer sizi tek başınıza iki cani ile başbaşa bıraktığımı babanız duyarsa bana ne yapar, biliyor musunuz?

– Câni mi? Allahım! İki zavallı aptal Merih'li kendi seyyarelerinden kaçmak istesinler ve okadar geminin içinden Zühre'ye gideni seçsinler; sende onlara câni de. Sonra babam ne bilecek ki?

– Eğer size bir, zarar gelirse o zaman işitir tabiî.

– Bana ne gibi bir zarar gelebilir ki?

– O halde benim de bulunmama müsaade edin. Tabancamı bile yanıma almıyacağım. Aksi takdirde arzunuzu yerine getiremiyeceğim.

– Peki, öyle olsun. Fakat şunu iyi bilin ki sizin mevcudiyetinizden dolayı bu iki zavallı konuşmaktan çekinecek olursa bundan böyle bir daha hiçbir gemide kaptanlık edememeniz için elimden geleni yapacağım.

Samla odaya girince Lona acele ile uzanıp elleriyle Rik'in gözlerini örttü.

Samia bu harekete hayret etmişti:

– Ne var kızım, ne oluyor?

– Arkadaşım okadar akıllı değildir hanımefendi Sizin Zühre'li bir hanım olduğunuzu bilemez. istemeyerek veya bilmiyerek size bakabilir.

– Zararı yok, bırak baksın. Kaptan bunların burada kalmaları şart mı?

– Arzu ederseniz rahat bir odaya gidelim efendim.

– Herhalde bunlara daha rahat bir oda verebilirdiniz.

– Size öyle gözüküyor; fakat bu oda onların standartlarına nazaran gayet lükstür. Burada akarsu bile var. Sorun bakalım Merih'teki evlerinde akarsu var mıydı?

– Herneyse. Adamlarına söyle, dışarıya çıksınlar.

Kaptanın işareti üzerine adamlar odayı terkettiler.

Raketi Lona ve Rik'e dönerek sert bir şeşle:

– Ayağa kalkın, dedi.

– Zarar yok. Bırak otursunlar. Kaptan, lütfen sen hiçbir şeye karışma.

Samia böyle dedikten sonra Lona'ya döndü:

– Demek sen Merih'lisin?

– Hayır, biz Satümlüyüz.

– Fakat hemen hemen Merih'ten olduğunuzu itiraf etmiş vaziyette değil misin? Niçin arkadaşının gözlerini örttün

– Hanımefendilere bakamaz; yasaktır.

– Satürn'lü olduğu halde mi?
– Lona'nın sesi çıkmadı,

Samia arkadaşça gülümsemeğe uğraşarak devam elti:

– Yalnız Merihlilerin hanımlara bakması yasaktır. Dolayısiyle Merihli olduğunuzu itiraf etmiş vaziyettesin.
– Fakat o Merihli değil!
– Evet, ben Merih'liyim, Fakat o değil. Ona birşey yapmayın. Hakikaten Merih'li değildir. Onu bir gün tarlalarda bulmuştuk. Nereden geldiğini bilmiyoruz, fakat Merih'li olmadığına katiyetle eminiz.
– Peki, bir konuşalım bakalım. Senin adın ne?

Rik hayretle bakıyordu. Demek Zühre'li hanımefendiler böyle ufaktefek ve sevimliydi. Sonra ne güzel bir kokusu vardı. Doğrusu böyle bir kadına bakabildiğinden dolayı hayatından çok memnundu:

Samia sualini tekrarladı:

– Rik. Böyle dedikten sonra düşünür gibi oldu. Öyle ya, hakikaten adı Rik miydi?
– Galiba Rik olsa gerek.
– Bilmiyor musun?
– Hayır.
– Sen Merih'li misin?

Rik bu sualin cevabını kendinden gayet emin olarak verdi:

– Hayır. Ben bir hava gemisindeydim. Buraya başka bir yerden geldim. Merih'e bir hava gemisiyle geldim, Ondan evvel başka bir seyyarede yaşıyordum,
– Hangi seyyarede?

Rik uğraştı bir türlü hangi seyyareden geldiğini hatırlayamıyordu.

Lona atıldı:

– Onu bir sene evvel bir gün kört tarlalarının yakınında bir hendekte bulduk. Sanki hiç beyni yoktu. Ne konuşabiliyor, ne yürüyebiliyor, ne de giyinebiliyordu. Sanki yeni doğmuş bir çocuktu. O zamandanberi yavaş yavaş mazisini hatırlıyor. Sözlerinin doğruluğuna inanabilirsiniz.

– Hanımefendi, bence hu adamın hikâyesi hiçbir şey ispat etmez. Belki de Zühre'nin tam göbeğindendir.

– Belki, fakat bu işin içinde bir iş var* Bundan eminim. Peki, kızım, onu bulduğunuzda niçin öyle yeni doğmuş bir çocuk gibiydi? Yaralı filân mıydı?

Lona ilk evvelâ hiç sesini çıkarmadı. Gözleri Rik, Kaplan ve Samia arasında dolaşıyordu.

– Cevap ver, kızım.

Lona karar vermekte zorluk çekiyordu; fakat hakikati gizleyecek hiçbir yalan aklına gelmiyordu. En nihayet:

– Bir doktora muayene ettirdik, sayko - prob yapıldığını söyledi, dedi.

– Sayko - prob mu? Yani arkadaşın saykotik mi?

Samia böyle derken sandalyesini gayri ihtiyarî arkaya doğru itmişti.

– Kelimenin mânasını bilmiyorum hanımefendi.

Kaptan söze karıştı:

– Merih'lilerin arzuları ve ihtiyaçları okadar basittir ki saykotik olup erişilmesi imkânsız olan şeylere sahip olmak istiyecekleriçi hiç zannetmem.

– Fakat o zaman...

– Gayet basit, hanımefendi: şu kızın söylediği asılsız hikâyeyi kabul edecek olursak, erkeğin bir câni olması gerekir. Başka türlü saykotik olması imkânsızdır, zannederim.

O zaman da elinde yetkisi olmıyan Merih'lilerden biri tarafından sayko - prob tatbik edilmiştir. Belki de adam dozunu biraz fazla kaçırdı. Muvaffak olamadığını görünce bunu alıp, bir hendeğe atıverdi.

– Fakat bu adamın sayko - prob yapabilecek kabiliyette birisi olması lâzım. Eminim ki yerliler sayko - probu kullanacak malûmatı haiz değildirler.

– Belki. Fakat müsaadesi olan tecrübeli bir doktorun da buna acemice bir sayko - prob tatbik edeceğini zannetmezsiniz değil mi? Böyle tezatlar teşkil eden bir neticeye varınca bu iki kişinin hikâyelerinin yalan olduğu kendiliğinden meydana çıkıyor demektir. Eğer teklifimi kabul ederseniz, bırakın biz bunlarla gereken şekilde alâkadar olalım. Görüyorsunuz bunlardan birşey öğrenmek imkânsız

– Belki de doğru söylüyorsun,

Samia böyle deyip sandalyesinden kalkarken Rik'e baktı. Kaptan arkadan yaklaşıp Samia'nın sandalyesini aldı ve kapadı.

O sırada Rik yerinden sıçradı:

– Bir dakika!

Kaptan kapıyı açarak:

– Eğer hanımefendi müsaade ederlerse, adamlarım onu susturmasını bilir, dedi.

– Canını acıtmazlar ya?

– Zannetmem. 'Herhalde okadar sıkıntı vermez.

Rik:

– Hanımefendi, hanımefendi! diye bağırdı. Bir dakika beni dinleyin.

– Peki, söyle bakalım.

– Hangi seyyareden geldiğimi hatırlayamıyorum; fakat seyyaremiz radyo aktifti. Toprak parlıyor ve ekilen hiçbir şey büyümüyordu. İnsanların yaşayabileceği bir iki havali vardı, hepsi okadâr. Ben bunun için boşluk analizcisi olmayı ve daima boşluklarda dolaşmayı tercih etmiştim. Benim dünyam ölü bir dünya idi.

Samia omuzlarını silkti:

– Kaptan, gel gidelim. Yine saçmalamağa başladı.

Fakat bu sefer de kaptan hayretle Rik'e bakıyordu.

– Radyoaktif bir seyyare!

– Böyle birşey olabilir mi?

– Evet. Acaba bunu nereden öğrendi?

– Hem radyoaktif hem de üstünde insanlar yaşayan bir seyyare olabilir mi?

– Böyle bir seyyare mevcut; fakat ismi aklıma gelmiyor.

– Başka neler hatırlıyorsun?

– Gemimi ve boşlukta yaptığım analizleri.

Samia heyecanından yerinde duramıyordu:

– Demek söyledikleri doğru. Fakat acaba kim bu zavallıya sayko - prob yaptı?

– Sayko - prob! Ona soralım bakalım.

– Nasıl oldu da sana sayko - prob yaptılar?

Hepiniz, Lona bile bundan bahsediyorsunuz.. Ben ise kelimenin mânasını bilmiyorum.

– Nezaman hiçbir şey hatırlamaz oldun?

– Pek bilmiyorum. Bir hava gemisindeydim,

– Onu biliyoruz. Devam et.

– Kaptan fazla bağırmasan; adamcağızı korkutuyorsun. Hatırladıklarını da unutacak.

– Zararı yok, hanımefendi. Zaten ondan korkmuyorum. Ben hatırlamağa uğraşıyorum. Merih büyük bir tehlike ile karşı karşıya idi: Bundan gayet eminim; fakat teferrüatlı hatırlayamıyorum.

– Bütün seyyare mi tehlikede?

– Evet. Akıntılarla alâkalı bir tehlike.

– Ne akıntıları?

– Boşluktaki akıntılar.

– Boşluktaki akıntılar mı?

Kaptan ellerini «ne yaparsın?» mânasına açarak:

– Yine saçmalamağa başladı.

Samia hemen atıldı:

– Birak devam etsin. Bu adamın söylediklerinin yavaş yavaş doğru olabileceğine inanmağa başlamıştı. Boşluktaki akıntılar dediğin nedir?

– Başka başka elemanlar.

Rik gayet seri olarak konuşmağa başlamıştı. Sanki düşünmeğe hiç lüzum görmüyordu.

– Zühre’deki şubemize bîr mesaj göndermiştim. Bunu, gayet iyi hatırlıyorum. Dikkatli olmalıyım. Bu tehlike yalnız Merih'i değil, başka seyyareleri de imha edebilirdi Aşağı yukarı Samanyolu genişliğinde bir akıntıydı bu ve dikkat etmek gerekiyordu.

Sanki odadakilerin farkında değildi. Kendini bambaşka bir dünyada imiş gibi hissediyordu.

– Nasılsa Zühre’deki bir şahıs ta mesajımı almıştı. Bu yanlışlığın nasıl olduğunu bilmiyorum. Büronun kendi radyo dalgası üzerinden mesajı gönderdiğime eminim. Herneyse. Zühre'ye indiğim vakit beni bekliyorlardı

Rik burada durdu. Uzun bir müddet sözüne devam etmeyince Samia sabredemedi:

– Kimler bekliyordu? Kimler?

– Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Ofisin adamları değildi. Zühre'den biri idi. Onunla konuştuğumu hatırlıyorum. O da tehlikeden haberdardı. Beraberce bir masaya oturduk. Masayı hatırlıyorum. O benim karşıma oturmuştu. Uzun bir müddet konuştuk. Galiba teferrüatlı tafsilât vermekten çekinmiştim. Bundan eminim, zira bu gibi şeylerde daima tam teferrüatlı malûmatı ilk olarak ofisime bildiririm. Sonra o…

– Evet?

– Birşey yaptı. O... Yok, birşey hatırlamıyorum. Başka birşey hatırlamıyorum!

Rik'in haykırmasını takiben uzun bir sessizlik oldu. O sırada kaptanın bileğindeki irtibat telefonunun zili işitildi:

– Ne var?

– Kaptana Zühre'den bir mesaj var. Bilhassa kendilerinin mikrofon başında bulunmaları arzu ediliyor.

– Peki. Şimdi geliyorum.

Kaptan Samia'ya döndü:

– Hanımefendi, müsaadenizle yemek vaktinin geldiğini hatırlatmak istiyorum. Sonra bu zavallıların da yemeklerini yiyebilmeleri için onları yalnız bırakmamız doğru olur kanaatindeyim. Herhalde yorgun ve aç olsalar gerek.

– Onları tekrar muhakkak görmeliyim, kaptan.

Kaptan sessizce başını eğdi. Bu hem müsbet, hem de menfi bir cevap olabilirdi.

Samia heyecanından yerinde duramıyordu. Merih üzerindeki tetkikleri arzularını tatmin ediyordu fakat bu nereden geldiği meçhul analizci olduğunu iddia eden adamın

hikâyesi hislerini iyice kırbaçlamış ve merakından ne yapacağını bilmez olmuştu.

Âdeta bir muamma ile karşı karşıyaydı.

Bilhassa merakını çeken üç nokta vardı:

1- Merih'i veya bütün kâinatı tehdit eden bu tehlikenin mahiyeti neydi?
2- Bu adama sayko - prob'u kim tatbik etmişti?
3- O meçhul şahıs niçin sayko - prob kullanmak ihtiyacını duymuştu?

Kendini tatmin edinceye kadar bu işin ardını bırakmamağa ahdetti.

Samia yemeğini bitirir bitirmez Rik ile Lona'nın hapsedildiği odaya koştu ve nöbetçiye kapıyı açmasını söyledi.

Nöbetçi hazırol vaziyetini bozmadan ve gözlerini dikmiş olduğu noktadan bir an bile ayırmadan:

– Maatteessüf kapıyı açamıyacağım, hanımefendi, dedi.

– Ne demek bu? Hemen kapıyı açmazsan kaptana şikâyet ederim.

– Kapıyı kimseye açmamamı bilhassa kaptan emretti efendim.

Samia hemen döndü ve fırtına gibi kaptanın odasına girdi. Âdeta ateş piiskürüyordu:

– Kaptan!

– Emredin hanımefendi.

– O iki zavallı ile konuşturulmamam için sen mi emir verdin?

– Onlarla yalnız ben varken konuşmayı kabul etmiştiniz, efendim.

– Evet, yemekten evvel öyle demiştim. Fakat zararsız olduklarını sen de gözlerinle gördün.

– Evet, zararsız gibi görünüyorlardı.

– Mademki öyle, benimle birlikte gelmenizi emrediyorum.

– Maateessüf Hanımefendi. Vaziyet değişti artık.

– Nasıl?

– Zühre'de gerekli şahıslar tarafından sorguya çekilmeleri icap ediyor. O vakte kadar da onları yalnız bırakmamız doğru olur zannederim.

– Herhalde onları Merih Dâhiliye İşleri Dairesine teslim edecek değilsiniz?

– İlk olarak tasavvurumuz öyleydi; zira Merih'i müsaadesiz terketmişlerdi. Sonra bir Zühre gemisine kaçak olarak binmişlerdi.

– Bu sonuncusu tamamiyle yanlışlıktan ibaret bir şey.

– Acaba?

– Herneyse, bütün bunları evvelce de biliyordunuz ve onlarla konuşmamda bir mahzur görmemiştiniz.

– Müsaadenizle size bir sual sorayım, hanımefendi. Bu iki kişiye ne yapılmasını arzu ederdiniz?

– Anlattıklarının doğru olup olmadığını araştırmalı. Merih'in tehlikede olduğunu ve bu malûmatı Zühre'lilerden saklamak isteyen birisi bulunduğunu söyledi. Sonra, zannıma göre, bu mevzu babamı da alâkadar eder..Hattâ bence, vakti gelince, bu iki zavallıyı babama götürmeli.

– Çok zekice bir düşünüş!

– Kaptan, benimle alay mı ediyorsun?

– Affınızı istirham ederim hanımefendi. Sözüm yanlış anlaşılmasın. Ben mahpusları kastediyorum. Müsaadenizle ne demek istediğimi izah edeyim.

– Peki, izah edin bakayım.

– Teşekkür ederim... İlk evvelâ Merih'te son günlerde cereyan eden vak'aların ehemmiyetini takdir ettiğinizi ümid ederim.

– Ne vakaları?

– Kütüphanede geçenleri unutmuş olamazsınız.

– Bir polisin öldürülmesi mi kaptan?

– Evet ve bu sabah ikinci bir polis ve bir Merih'li daha öldürüldü. Bir Merih'inin polis öldürmesi işitilmedik vakalardandır. Sonra bu şahıs bir değil, iki polis öldürdü. Acaba tek başına mı çalışıyor? Yoksa bunlar bir kaza eseri mi? Yoksa gayet dikkatle hazırlanmış bir plân mı?

– Anlaşılan siz dikkatle hazırlanmış bir plân zannediyorsunuz.

– Evet, katilin iki yardımcısı vardı. Eşkâllerinden de bizim iki kaçağınkini oldukça tutuyor.

– Fakat bunu bana evvelce söylemediniz.

– Sizi korkutmak istemedim, Maamafih, hatırlarsınız, bile bu şahısların tehlikeli olabileceklerini defalarca söylemiştim.

– Peki, şimdi ne olacak?

– Belki de Merih'teki cinayetler polisin nazarı dikkatini oraya çekip bu iki kişinin kaçmasını ve gemimize binmesini sağlamak içindi.

– Çok saçma.

– Acaba niçin Merih'ten kaçıyorlar? Hiç sormadık. Farzedelim ki polisten kaçıyorlar; öyle olsa başka seyyareleri bırakıp Zühre'ye mi kaçarlar? Hem de zatıâlilerinizi götüren bir gemiyle. Sonra bir boşluk analizcisi olduğunu iddia ediyor.

– Eee... Ne olmiış yani?

– Bir sene önce bir boşluk analizcisinin kaybolduğu bildirilmişti. Bu haber dışarı sızdırılmadı. Ben biliyordum, zira benim gemim de bu analizciyi arayanlar arasındaydı. Merih'teki karışıklıkları çıkartan kimse de böyle bir vakadan haberdardı; bu da o şahsın ne kuvvetli bir organizasyonu olduğunu gösterir.

– Belki de kaybolan analizci ile elinizdeki mahpus arasında hiçbir münasebet yoktur.

– Orası muhakkak, hanımefendi. Bence elimizdeki gayet kurnaz ve zeki bir cânidir. Bunu belli etmemek için de kendisine sayko - prob yapıldığını iddia ediyor.

– Oh!

– Boşluk analizcisi olmadığını nasıl ispat edebiliriz? Kendi seyyaresinin radyoaktif olduğundan başka birşey hatırlamadığını söylüyor. Seyyarenin adını bile hatırlamıyor; pilotluk yapamıyor; boşluk analizciliği hakkında hiçbir malûmatı yok. Bütün bunları örtebilmek için sayko - prob yapıldığını iddia ediyor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz, efendim?

– Fakat maksadı ne olabilir?

– Söylediğinizi yapmanızı istiyorlar.

– Araştırma yapılmasını mı?

Hayır, efendim, Adamı babamın yanına götürmenizi

– Hâlâ anlamıyorum,

– Birçok ihtimaller mevcut. En yakın ihtimalle babanızı öldürmek isteyen Merih'li veya Arz'lı bir casus olabilir. Herhalde Arz'ın Zühre Büyük Elçisi Abel şu saçma analizci mevzuunda Zühre'lileri utandırmak maksadiyle bu adamın kayıp analizci olduğunu iddia edecektir, zannederim. Zannıma göre bu adam babanızı öldürmeğe gidiyordu.

– Kaptan!

– Evet?

– Bu çok saçma!

– Belki efendim. O halde Emniyet Bürosu da. saçmalıyor. Hatırlarsınız yemekten önce Zühre'den gelen bir mesajı şahsen almam emredilmişti.

– Evet.

– İşte, buyurun.

Samia mesajı aldı ve okumağa başladı:

«İki Merih'imin gizlice geminize bindiği bildirilmiştir. Hemen yakalayıp sıkı emniyete alın. Bunlardan biri Merih'li olmayıp bir boşluk analizcisi olduğunu iddia, edebilir. Siz bizden emir almadıkça hiçbir karar vermeyin. Bu iki şahsın Emniyet Bürosuna teslim edilmesi gerekmektedir. Çok gizlidir ve çok mühimdir.»

– Emniyet Bürosu!

– Çok gizli.

– Onlara ne yapacaklar acaba?

– Orasını bilmem. Herhalde casus veya katil olduğu sanılan bir şahıs pek fazla bir nezaket bekleyemez. Belki de hakikaten sayko - prob'un ne demek olduğunu öğrenmek fırsatı eline geçecek.

XII

DETEKTİF

Rune'nin sesi işitildi:

– İhanet mi? Bizi bu gibi kelimelerle korkutmağa mı uğraşıyorsun? Ne demek istiyorsun? Kime karşı ihanet? Sana mı? Bort'a mı, bana mı? Kim tarafından ve nasıl? Fife bu konferansa hakikaten lüzum var mı? Boş yere uykumdan oluyorum.

– Bu problemi halledemezsek belki daha birçok saatler uykumuzdan olacağız. Herhangi birimize karşı olan ihanetten bahsetmiyorum. Ben Zühre'ye ihanet eden olduğunu söylemek istiyorum.

– Zühre'ye mi? Zühre demek biz demektir, değil mi?

– Belki.

Sten lâfa karıştı:

– Anlamıyorum. Siz hep münakaşa ile birbirinizi altetmeğe uğraşıyorsunuz. Hakikaten şu işi bir neticeye bağlasak çok daha iyi olacak.

Balke atıldı:

– Doğru söylüyor. Sten başka birinin daha kendi tarafını tuttuğundan memnun olmuştu. Fife:

– O halde size hemen gerekli izahatı vereyim, dedi, Herhalde son günlerde Merih'te cereyan eden vakalardan haberdarsınız.

– Evet, Emniyet Bürosu birkaç polisin öldürüldüğünü bildirmişti. Bunu mu demek istiyorsun?

Bort kızgın bir sesle Rune'nin sözünü kesti:

– Allahaşkına bırakın şu boş lâfları canım. Polis öldürülmüşse bize ne? Öldürülmeyi haketmiştir. Yani bayağı bir Merih'li bir polise beynini parçalayacak kadar yaklaşabiliyor demek. Niçin polis Merih'inin kendine bukadar yaklaşmasına müsaade ediyor da yirmi adım mesafede iken herifi yakıp küle çevirmiyor?

Fife omuzlarını silkerek Sten'e döndü:

– Merih'te olanları sen de işittin mi?

– Evet. Yani şimdi sen söyleyince...

– Emniyet Bürosunun yayınlarını okumadın mı?

– Onun gibi birşey. Bütün yayınları okumağa pek vaktim olmuyor. Buna mecbur olduğumu zannetmiyorum. Hakikaten Fife beni herhalde bu gibi şeylere icbar edemedin, değil mi?

– Kimseyi icbar etmiyorum. Maamafih, madem ki vakadan haberin yok, teferrüatlı olarak izah edeyim. Belki enteresan bulursunuz.

Son kırk sekiz saatte olan bir sürü vakanın birkaç kelimeye sığdırabilmesi hakikaten hayret verici bir mevzu idi.,

– Eğer son olayı da işitmeyi arzu ediyorsanız onu da anlatayım. Birkaç saat önce Merih'te, Yukarı Şehir'deki parkın hücra bir köşesinde bir adamın külleri ve kemikleri bulunmuştu.

– Kimmiş bu?

– Bir dakika, lütfen. Bu kül ve kemik yığınının az ötesinde bulunan başka bir kül yığınının da yanmış elbise olduğu zannediliyor. Yapılan kül analizinde bunun bir polis üniforması olduğu anlaşılmış.

– Acaba ölen şu sahte polis olmasın?

– Zannetmem. Onu kim gizlice öldürmek isteyebilir ki?

– İntihar olmasın?

– Pek intihara benzemiyor. Zira herif ya ilk önce kendini öldürdü ve sonra elbiselerini çıkartıp yaktı veya da düğmeleri alıp çırılçıplak mağarayı terkederek götürdü bir yere attı ve sonra gelip kendini öldürdü.

– Cesed bir mağarada mı bulundu?

– Evet, parkın sunî mağaralarından birinde.

– O halde yetişir derecede vakti vardı. Demek ki ilk önce düğmeleri söktü ve...

– Hiç, ilk önce yakılmamış bir polis üniformasından bir düğme sökmeği denedin mi? Eğer ölü adam da şu sahte polisse elbisesini yakıp düğmelerini yoketmekteki maksadı izah edebilir misin? Ölünün kemik teşekkülâtını tetkik eden doktorun raporu bende. İskelet ne bir Merih'liye ne de bir polise ait. Bu bir Zühre'li iskeleti.

Sten kendini tutamayıp haykırdı:

– Hakikaten mi?

Bale'nin gözleri faltaşı gibi açılmış Rune'nın alnı kırışmıştı. Hattâ Bort bile oturduğu sandalyede donmuş kalmıştı.

– Sözlerimi takip ediyor musunuz? Artık düğmelerin üniformadan niçin koparıldığını anlamışsınızdır. Böyle yapmakla katil üniformanın küllerinin ölen adamın elbiselerine ait olduğunu zannedeceğimizi ümit etti. Bu suretle

bizim basit bir intihar veyahut başka bir cinayet zehabına kapılmamızı istiyordu. Yalnız bir Zühre'litin körtten mamûl kumaştan yapılmış elbisesiyle bir polisin selüloitten mamûl kumaştan yapılmış üniformasının arasındaki farkı basit bir analizin meydana çıkartacağını bilmiyordu.

Şimdi elimizdeki bu hakikatlere dayanarak Yukarı Şehir'de Ziihre'li kıyafetinde bir Merih'li köy âmirinin serbestçe dolaşmakta olduğu neticesine varabiliriz, Bu Merih'li polis üniformasiyle dolaşmanın artık fazla tehlikeli olduğunu anlamış ve tekrar kıyafet değiştirmenin zamanı geldiğine kanaat getirdikten sonra hemen bir Zühre'li öldürüp onun kılığına bürünmüştür.

- Bu câni yakalandı mı?
- Hayır.
- Niçin? Polislerimiz ne yapıyor? Uyuyorlar mı?
- Yakında yakalanacaktır. Şu anda üzerine düşmemiz gereken dalıa mühim mevzular var.
- Haydi, o halde, boş lâflarla vakit kaybetmiyelim.
- Biraz sabredin. İlk evvelâ geçen sene kaybolan boşluk analizcisi mevzuunu hatırlayıp hatırlamadığınızı sorayım.

Sten güldü.

Bort, sert bir sesle:

- Yine mi o? dedi.

Sten sordu:

- Mevzuumuzla bunun bir alâkası var mı? Yoksa yine lüzumsuz yere vakit mi kaybedeceğiz? Doğrusu çok yoruldum.
- İlk evvelâ kütüphane mevzuu ile ilgili üç kişiyi tarifle başlıyacağım; fakat lütfen sözümü hiçbir şekilde kesmeyin.

Önce köy âmiri ile başlıyalım. Üçünün içinde en tehlikelisi bu şahıstır. Zühre'de bulunduğu müddetçe- hakkında tutulan raporlardan da anlaşılacağı gibi, gayet zeki çalışkan, itimat edilir bir kimsedir. Ne yazık ki şimdi bize karşı cephe almış vaziyette. Muhakkak olan, dört cinayetten de bu adamın mesul olduğudur. Öldürülenlerin ikisi polis, bir Zühre'li ve bir Arz'lı casus olduğu nazarı itibare alınırsa doğrusu yaman bir adam olduğuna karar vermemiz gerekir. Hâlâ da yakalanmamıştır.

İkinci ele alacağımız şahıs ta Merih'li kadındır. Tahsilsiz ve hiçbir ehemmiyeti haiz olmıyan bir köylü kızıdır. Maamafih son iki gün zarfında cereyan eden vakalardan dolayı onun da tarihçesini öğrenmiş vaziyetteyiz. Eğer hatırlarsanız yirmi sene kadar evvel «Kört'ün Ruhu» adlı bir organizasyon kurup isyan etmişlerdi. Bu kızın annesi ve babası da bu parti âzâlarındandı.

Nihayet üçüncü ve içlerinde en acaibi olan son şâhısa gelelim. Bu adam basit ve aptal bir fabrika işçisiydi.

Aptal kelimesini mecazî mânada almayın. Emniyet Bürosunun yapmış olduğu araştırmalardan anlaşılacağı veçhile on buçuk ay evvel köyün kenarında bir hendekte bulmuşlar. Ondan evvelini de kimse bilmiyor. Ne konuşabiliyor, ne de yürüyebiliyormuş.

Eğer dikkat ediyorsanız bu adam boşluk analizcisinin kaybolmasından birkaç hafta sonra bulunmuş ve birkaç ay zarfında konuşmasını, yürümesini ve hâttâ fabrikada işçi olarak çalışmasını öğrenmiştir. Bir aptal adam bukadar kısa zamanda bütün bunları nasıl öğrenebilir?

Sten heyecanla atıldı:

– Eğer dikkatle sayko - prob tatbik edilirse bunu arranje...

– Evet, Sten, bu sayko - prob mevzuunda sen hepimizden daha bilgilisin. Böyle olmakla beraber bu adama sayko- prob tatbik edildiği benim aklıma da geldi. Bu adamın vaziyetinin başka türlü izah şekli yoktur zannediyorum.

Şimdi bu adama sayko - prob yalnız Zühre'de veya Merih'te Yukarı Şehir'de yapılabilir. Her ihtimale karşı Yukarı Şehir'deki bütün doktorları sorguya çektirdim. Müsaadesiz sayko - prob tatbik edildiğine dair hiçbir delil bulamadık.

Bu sırada zeki ajanlarımızdan biri bu adamın bulunduğu tarihten itibaren ölen doktorların evraklarını tetkik etmeği düşündü.

İşte böyle bir araştırmada aradığımızı bulduk Üç kahramanımız arasındaki kadın tarafından altı ay önce ümumi bir muayene için doktora götürülmüş. Anlaşılan bu gizli olarak yapılmış; zira kız o gün başka bir mazeretle fabrikadan izin istemiş. Doktor hastayı muayene etmiş ve kati olarak sayko - prob tatbik edildiği kanaatine varmış.

Şimdi işin enteresan kısmına geliyoruz. Doktorun hem Yukarı, hem de Aşağı Şehir'de muayenehanesi olan çift katlı bir ofisi var. Merihlilerin de birinci nevi tedaviye ihtiyacı olduğunu düşünen idealistlerden biri. Metodik çalışmayı sevdiği için hem yukarı hem aşağı katta bulunmak üzere raporlarını iki nüsha olarak tutuyor ve bu sayede lüzumsuz yere zaman kaybetmiyordu. Fakat boşluk analizcisi olduğunu iddia eden adamın hakkındaki raporun tek bir nüshasını bulduk. Diğer raporların hepsi çift nüsha idi.

Acaba buna sebep ne olabilir? Herhangi bir sebepten dolayı doktor bu raporun bir suretini çıkarmamağa karar

verdiyse niçin bu rapor yalnız Yukarı Şehirdeki ofisinde bulundu? Raporu, söylemeyi unuttum, Yukarı şehir kısmirıdaki ofiste bulduk. Halbuki analizci Merihli zannedildiği için, raporunun bilhassa aşağıdaki ofiste bulunması gerekirdi. Zaten muayenesi bile aşağıdaki muayenehanede yapılmış. Bütün bu malûmat bulduğumuz raporda yazılı idi.

Bu muammanın yegâne çözümü şu olabilir: rapor her iki Ofiste de birer nüsha halinde mevcuttu; fakat meçhul bir şahıs tarafından Aşağı Şehirdeki nüshası imha edildi ve bu şahıs raporun bir nüshasının da Yukarı Şehir'de bulunabileceğini tahmin etmemişti. Neyse devam edelim.

Rapora ilişik olarak bir de doktorun Emniyet Bürosuna yazdığı mektubun sureti vardı. Doktor, sayko - prob edilmiş bir adamın muayenehaneye getirildiği için, kanunun icap ettirdiği gibi Hemen Emniyet Bürosuna yazmıştı. Fakat Emniyet Bürosu böyle bir rapor almamıştı. Muayeneden bir hafta sonra doktor bir trafik kazasında ölmüş.

Herhalde buna da tesadüf diyeceksiniz, değil mi?

Bale kapalı gözlerini hafifçe araladı:

– Âdeta heyecanlı bir detektif hikâyesine benziyor.

– Çok doğru, bir detektif hikâyesi. Şimdilik detektif te benim.

Fife böyle derken iftiharla göğsünü kabartmıştı. Bale dayanamayıp yorgun bir sesle sordu;

– Suçlular kim?

– Daha söyliyemem. Hele biraz daha detektifliğime devam edeyim.

Şimdi hikâyeyi bir de bâşka taraftan tetkik edelim. Bir müddet için analizci olduğunu iddia eden aptalı unutup esas analizciyi ele alalım: Onun hakkında işittiklerimizin

başında Nakliyat Bürosuna yere ineceğine dair vermiş olduğu rapordur. Ondan evvel de verdiği bir mesaj vardır.

Analizci haber verdiği halde yere inmemiştir; bütün araştırmalar neticesiz kalmıştır. Bundan maada analizcinin Nakliyat Bürosuna yolladığı mesaj da kaybolmuştur. Analiz Bürosu ise bu raporu kasten bizim sakladığımız iddiasındadır. Emniyet Bürosu da onların sırf propaganda maksadiyle böyle bir iddiada bulundukları zanındadır. Anlaşılan her iki taraf ta yanlış düşünüyormuş. Hakikaten analizcinin mesajı alınmış fakat Zühre tarafından gizli tutulmuştur.

Farzedelim ki başka bir şahıs var. Bu şâhısa X diyelim. X, Nakliyat Bürosuyla alâkalı birisidir. Analizcinin göndermiş olduğu mesaj eline geçince hemen gizlice analizciye başka bir telsiz dalgası kullanarak, falan yerde, filân meydana inmesini bildiriyor. Analizci de adamı Nakliyat Bürosundan sanıp direktiflerini yerine getiriyor. X, onu bu hususî bir ufak meydan olması ihtimali bulunan yerde karşılıyor.

X, mesajla beraber analizciyi de götürüyor. Mesajı da götürmesinde iki sebep olabilir:

1 Böyle birşeyden kimsenin haberi olmasını istemediğinden.

2 Analizcinin emniyetini kazanmak istediğinden. Eğer analizci yalnız şefleriyle konuşmak isterse X bu mesaj sayesinde adamın emniyetini kazanıp istediğini elde etmeyi düşünmüş olabilir.

Tahminime göre, analizci gereken malûmatı verdi. Analizcinin vermiş olduğu malûmat okadar tehlikeli ve korkunç gözükmüş olmalı ki X bunun propaganda için iyi bir fırsat olduğu kanaatine vardı. Sonra bizlere, şantaj mek-

tubunu gönderdi. Herhalde, bizimle anlaşamadığı takdirde, ortaya atacağı şayialar vasıtasiyle Merih'in kört istihsalini sekteye uğratmayı düşündü.

Fakat tahmin etmediği birşey onu korkuttu. Bunun ne olduğunu, yani şahsı kanaatimi, sizlere sonra söyliyeceğim. Herneyse, X bir müddet beklemenin faydalı olacağı kararına vardı. Maamafih, beklemenin bir zamanı vardı. Hernekadar analizcinin sözlerine inanmadıysa da, analizci malûmatın doğru olduğuna katiyetle emindi. Dolayısiyle X analizciyi bir müddet için ortalardan yok etmenin çaresini aramağa başladı.

Onu öldürmek te pek işine gelmiyordu, zira kendisi boşluk analizinden pek anlamadığı için bu adamın malûmatına ihtiyacı olabilirdi. Sonra bütün plânları suya düştüğü takdirde analizcinin hayatına karşılık kendi hayatını bağışlamaları ihtimalini düşündü. Her ne, düşündüyse adama sayko - prob tatbik etti. Neticede elinde, hiçbirşey düşünemiyen, hatırlıyamıyan bir ahmak vardı. Tabiî bu ahmak zamanla herşeyi hatırlıyacaktı.

Bundan sonra iş bu ahmağı kimsenin bulamıyacağı, göremiyeceği bir yerde saklamaktı. Hiç kimsenin aklına gelmiyecek en basit şeyi yaptı. Analizciyi Merih'e götürüp bir fabrikaya işçi olarak soktu.

Herhalde bu müddet zarfında ya kendisi ya da kendine sadık bir adamı sık sık köyü ziyaret edip analizcinin sıhatte ve emniyette olup olmadığını kontrol ediyordu. Böyle ziyaretlerin birinde, nasılsa, analizcinin sayko - prob'dan çok iyi anlayan bir doktora muayeneye götürüldüğünü öğrendi. Doktor öldü ve raporu, hiç olmazsa, Aşağı Şehir ofisindeki sureti, ortadan yok oldu. X, ilk yanlışlığı

burada yaptı. Raporun bir suretinin Yukarı Şehir ofisinde olacağını hiç tahmin etmemişti.

Bunu ikinci hatası takip etti. Ahmak vaktinden evvel maziyi hatırlamağa başlamıştı ve zeki bir adam olan köy âmiri bu adamın bir ahmak olmadığını ve işin içinde bir iş olacağını tahmin etti. Belki de şu köylü kızı köy âmirine sayko- prob meselesini anlatmıştır.

İşte hikâyem budur.

Fife böyle deyip karşısındakilerin reaksiyonunun ne olduğunu anlamak istiyormuşçasına hepsini teker teker gözden geçirdi.

İlk olarak son birkaç dakikadır kendi kendine gülümseyen Rune konuştu:

– Doğrusu, Fife, hikâyen pek can sıkıcı birşeydi. Az kaldı uyuyordum.

Bence onda dokuzu tahmine dayanan bir teori bu. Tam geçen sene anlattığın gibi aslı olmıyan birşey, yani kısacası yeni bir hikâye.

Bort:

– Saçma! demekle iktifa etti.

Sten:

– X kim olabilir? diye sordu. Eğer X'in kim olduğunu söyleyemezsen anlattıklarının mantıkla hiç alâkası yoktur.

– Hiç değilse içinizden biri en mühim noktayı gördü, diye Fife cevap verdi. X›in kim olduğu hikâyenin en mühim tarafıdır. Eğer benim tahminlerim doğru ise X'in ne gibi bir şahsiyet olabileceğini tahmin edin.

İlk önce X'in Dâhiliye Servisi ile irtibatı olan bir şahıs olması gerekir. Sonra sayko - prob'u tatbik edebilecek birisi olmalıdır. Kuvvetli bir şantaj yapmayı aranje edecek kabiliyettedir. Hiç sıkıntı çekmeden analizciyi Zühre'den

Merih’e götürecek imkânlara sahiptir. Merih’te bir doktorun ölümünü plânlıyacak kabiliyettedir. Herhalde bir hiç olan kimse bunları beceremez.

Bence büyük biri olması lâzımdır. Bence X’in Beş Büyük Efendi’den biri olması ihtimali çok kuvvetlidir. Siz ne dersiniz?

Bort sandalyesinden fırladı ve tekrar yerine oturdu; Sten uzun bir kahkaha attı; Rune’nin gözleri heyecanla parladı; Bale yavaşça başını salladı ve:

–Fife, kimi itham ediyorsun, Allahını seversen? dedi.

–Şimdilik kimseyi. Burada biz beş kişiyiz. X'in yaptıklarını Zühre’de biz beşimizden başka yapabilecek kimse yoktur. Buna garanti nazariyle bakabiliriz. Acaba bunu beşimizden hangimiz yapmış olabiliriz? Herhalde ben değilim.

Rune alaylı bir gülüşle:

–Sözüne güvenebilir miyiz? diye sordu.

– Sözüme güvenmenize lüzum yok. Burada bir benim böyle bir işe girişmem için sebep yok. X’in gayesi kört endüstrisinin kontrolünü elde etmekti. Bu endüstrinin kontrolü benim elimdedir. Merih'in arazisinin üçte biri benimdir. Fabrikalarım, makinelerim, nakliyat vasıtalarım okadar kuvvetli ve çoktur k;i istediğim anda herhangi birinizi iflâsa sürükleyebilirim. Karışık şantaj usullerine müracaat etmeme hiç lüzum yoktur.

Fife artık var kuvvetiyle bağırmaya başlamıştı.

–Beni dinleyin! Her birinizin böyle bir şeye cesaret etmek için bir, maksadı olabilir. Rune’nin arazisi ve mülkü hepimizinkinden azdır. Eminim ki bu onun hiç hoşuna gitmemektedir. Bale’nin ailesi bir zamanlar bütün Zührt’yî elinde tutmaktaydı. Herhalde bunu unutmamıştır. Bort

her toplantıda teklifleri reddedildiği için işlerini kendi mıntakasında dilediği şekilde yürütememekten dolayı üzülmektedir. Stenln kazancı çok arzu ettiği aşırı derecede lüksü karşılayamamaktadır. İşte hakikat bundan ibarettir. Kıskançlık ve hâkimiyet arzusu; para hırsı; prestij mevzuu. Acaba bu hain içimizde hangimizdir?

Bale birden atıldı:

– Bilmiyor musun?

– Farketmez. Şimdi beni dinleyin. Bize yazdığı ilk mektuptan sonra bir şeyin X'i korkuttuğunu söylemiştim. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? İlk konferansımdaki birleşik hareket etmemiz teklifi idi. X de burada idi. X bizden biri idi ve bizden biridir. Birleşik hareket edersek muvaffak olamıyacağını biliyordu. Bizim bir karara varamıyacağımızı ve aramızda bir anlaşmazlık çıkacağını ümit ediyordu. Yanıldığını görünce bir müddet beklemeyi tercih etti. X'in içimizden biri olduğunu nazarı itibare alarak en emin şekilde birleşmemiz gerekmektedir. X'in plânlarını altüst etmek ve Arz'ın işlerimize burnunu sokmasına fırsat vermemek için hepimizin birleşmesi şarttır. Ben ancak kendime emniyet edebilirim. Dolayısiyle bundan böyle, birleşmiş bir Zühre'ye ben başkanlık edeceğim. Benimle beraber misiniz?

Hepsi yerlerinden fırlamış bağırıyorlardı. Bort hırsla Fife'ye doğru yumruğunu sallıyordu.

Fife gülümsedi. Herbiri binlerce kilometre ötede idi. Sandalyesine dayanıp köpürmelerini seyretmeye başladı.

– Sizin için başka çıkar yolu yoktur. Bir sene önceki toplantımızdan beri ben de gerekli hazırlıkları yapmakla meşgulüm. Toplantıda siz beni dinlerken bana sadık subaylarım hava kuvvetlerini tamamiyle ele geçirdiler.

– İhanet!

– Kıt’a hâkimiyetine ihanet; fakat Zühre’ye sadakat.

Sten sinirli hareketlerle parmağını çıtlatarak:

– Fakat X içimizden biri ise geriye üç tane masum kalıyor, dedi. Ben X değilim. Şu üçünden biri olsa gerek.

– Masum olanlar arzu ettikleri takdirde benim hükûmetimin birer kısmını teşkil edeceklerdir. Kaybedecekleri hiçbir şey yoktur.

Bort ağlamaklı bir sesle atıldı:

– Fakat kimlerin masum olduklarını söylemiyorsun. X'in kim olduğu bizler için ebediyen bir muamma olarak kalacaktır.

– Yok canım. Yirmi dört saate kadar X’in kim olduğunu öğreneceğim. Size söylemedim; bahsetmekte olduğum boşluk analizcisi hâlihazırda benim elimdedir.

Ortalığı bir sessizlik kapladı. Hepsi merak ve şüpheyle birbirlerini tetkik ediyorlardı. Fife gülümsiyerek:

– Hanginizin X olduğunu merak ediyorsunuz galiba, dedi. İçinizden biri bunu biliyor ve yirmi dört saate kadar bunu hepimiz öğrenmiş olacağız. Baylar şunu unutmayın ki sizin için yapacak hiçbir şey yoktur. Harp sefinelerinin hepsi benim elimdedir artık. Hepinize iyi günler!

Fife böyle diyerek toplantıya son verdi.

Diğer dört kişinin hayalleri, bir düğmenin çevrilmesiyle, birer birer kayboluyordu. Son olarak Sten kalmıştı:

– Fife!

– Evet? Yalnız kaldığın için X’in sen olduğunu mu itiraf edeceksin?

– Hayır, hayır. Hakikaten ciddi misin? diye soracaktım. Yani Zühre’yi emrin altında toplamak fikrin ciddî mi?

Fife duvardaki kronometreye bakarak:

– İyi günler, dedi ve Sten'in de hayali kayboldu.

Fife sandalyesinde kıpırdamadan oturuyordu. Artık konferans bittiği için ve ortalarda kimseler kalmadığından hislerini saklamağa uğraşmasında mâna yoktu. Yüzü, takallûs etmişti.

Boşluk analizcisi deli olmalıydı; mesajı doğru olamazdı. Fakat sırf bir delinin mesajı üzerine neler olmuştu. Analiz Bürosundan Doktor Conz sırf bir deliyi bulmak için bir sene uğraşır mıydı? Sırf binbir gece masalları peşinden koşacak adam mıydı?

Fife bundan hiçbirine bahsetmemişti. Ya analizci deli değilse?... Ya hakikaten kört dünyasının imha olması ihtimali mevcutsa?...

Fife'nin şahsî hizmetkârı sessizce yaklaştı ve ölü bir sesle:

– Efendim, dedi.

– Ne var?

– Kızınızı getiren gemi indi.

– Analizci ve Merihli kız emniyette mi?

– Evet, efendim.

– Bensiz sorguya çekmesinler. Ben gelinceye kadar da kimse ile görüştürülmesinler. Merih'ten haber var mı?

– Evet, efendim. Köy âmiri yakalanmış ve Zühre'ye doğru yola çıkartmışlar.

XIII
YAT KAPTANI

Hava kararırken limanın ışıkları teker teker yanmağa başlamıştı.

Genro giriş kapısında durup etrafı gözden geçirdi. At nalı şeklindeki muazzam meydanın otuz altı hangarı ve on sekiz pisti karşısında hiçbir hayranlık hissetmemişti. Bu manzarayı göre göre öyle alışmıştı ki meydanın her kapısı vücudunun bir parçası gibi idi.

Cebindeki paketten bir sigara çıkartıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Elleriyle sigaranın ucunu kapadı ve derin bir nefes çekince sigara kendiliğinden ateşlendi. Tatlı bir koku burun deliklerini doldurdu. Sigara yavaş yavaş hiç kül bırakmadan bitiyordu. Genro kendi kendine mırıldandı:

– İşler yine her zamanki gibi normal gözüküyor.

Sonra yavaş yavaş hangarları dolaşmağa başladı.

26 numaralı hangara gelince durdu ve alçak duvarın üzerinden seslendi:

– Beyefendi?

Birkaç dakika cevap alamayınca, daha kibarca bir sesle tekrar seslendi.

Gördüğü Zührevinin hâli hakikaten tuhaftı. Yat kostümü giymemişti, sonra muhakkak bir sakal traşına ihtiyacı vardı ve başlığı demode bir vaziyette yana doğru eğikti.

Âdeta yüzünün yarısını saklıyordu. Hareketleri de oldukça şüpheyi celbediyordu. Genro devam etti:

– Adım Mark Genro'dur. Bu sizin geminiz mi efendim?

– Evet, benimdir.

Kelimeler adamın ağzından tane tane çıkmıştı.

Genro gemiyi dikketle gözden geçirdi. Bitmek üzere olan sigarasını havaya fırlattı; sigara yere düşmeden birden alev aldı ve âniden yok oldu.

– Acaba içeri girmeme müsaade eder misiniz?

Adam kısa bir tereddütten sonra Genro'nun geçebilmesi için yana çekildi:

– Acaba geminizin motoru hangi tiptir, efendim?

– Niçin soruyorsunuz?

– Doğrusunu isterseniz satın alacak bir gemi arıyorum.

– Yani benim gemiyi mi satın almayı düşünüyorsunuz?

– Bilmem. Belki. Eğer fiyat makulse, motoru ve kontrolleri tetkik etmeme müsaade buyurur musunuz?

Adamdan bir cevap çıkmayınca Genro devam, etti:

– Tabiî nasıl arzu ederseniz.

– Belki de satarım.

Adam ceplerini araştırdıktan sonra:

– İşte kâğıtlar, dedi.

- Genro kâğıtlara şöyle bir baktıktan sonra iade etti:

– Adınız Demon, öyle mi?

– Evet. Arzu ederseniz gemiye binebilirsiniz.

– Teşekkür ederim. Yolu gösterir misiniz?

Adam tekrar ceplerini karıştırdı ve çıkardığı bir deste anahtarı Genro'ya uzatarak:

– Önce siz buyurun, dedi.

Genro, anahtarların arasından bir tanesini seçtikten sonra merdiveni tırmanıp giriş yerine geldi ve anahtarı deliğe sokup çevirdikten sonra kenara çekildi, Genro'nun üzerinde durduğu sahanlık yavaş yavaş sessizce döndü ve karanlıkta kayboldular.

Terens için yapılacak başka birşey yoktu. Üç saate yakın bir müddettir Demon'un gemisinin yanında ne yapacağını bilmeden dolaşıp duruyordu. O sırada gemiyi satın almayı düşündüğünü söyleyen bu adam gelmişti. Başka çare de olmadığı için adamın gemiye girmek arzusuna mâni olamamıştı. Belki de gemide yiyecek vardı.

Hakikaten yiyecek vardı. Terens Genro'ya döndü:

– Yemek vakti yaklaşıyor. Birşey arzu eder misiniz?

– Belki, az sonra. Çok teşekkür ederim.

Terens ısrar etmedi. Eline geçirdiği hazır yiyecek ve meyvaları atıştırmaya başladı. Genro:

– Acaba şu gemiyi bir denememe müsaade eder misiniz? diye sordu.

– Hay hay. Yalnız bu modeli kullanmasını becerebilir misiniz?

– Zannedersem.

– Buyurun, kontrollar emrinize âmadedir, dedi.

Gemi yavaş yavaş uçuş pistine doğru ilerlemeğe başladı.

Terens Genro'nun kontrolları kullanışını hayretle seyrediyordu. Herifin parmakları altında gemi âdeta canlanmıştı.

En nihayet gemi durdu. Manyeto sahası gittikçe kuvvetlenmeğe ve geminin uç tarafını havaya doğru kaldırmaya başladı. Pilot odası da geminin dikleşmesiyle beraber etrafına yerleştirilmiş bilyalar vasıtasiyle eski vaziyetini almıştı. Geminin kıç tarafı uçuş pistindeki deliğe yer-

leşti. Simdi tam dikine olarak ucu göğe bakar vaziyette duruyordu.

Terens gittikçe ağırlaştığını, görünmeyen birşeyin vücudunu koltuğun arkasına doğru ittiğini hissedince korkmağa başladı:

– Nasıl buluyorsun?

Genro havalanmadan sanki hiç rahatsız olmamıştı:

– Oldukça iyi, diye cevap verdi.

Terens arkasına yaslandı ve gökteki yıldızları seyretmeğe başladı. Sırtındaki gömlek terden sırsıklam olmuştu.

Artık boşluktaydılar. Genro gittikçe geminin süratini arttırıyordu.

– Hiç te fena değil. Anlaşılan, geminize çok iyi bakmışsınız. Ufak, fakat birçok meziyetleri var.

– Eğer yüksek süratini ve atlama kapasitesini de denemek istiyorsanız bence mahzur yoktur.

– Hay hay. Hangi istikamette gitmeyi arzu edersiniz? İsterseniz Zühre'ye doğru gidelim.

Terens'in nefes alması sıklaştı. O da bunu bekliyordu. Neredeyse sihirli bir dünyada yaşadığına inanacaktı. Rik Zühre'deydi. Zaten o da Zühre'ye gitmek istiyordu.

– Hay, hay, Genro.

Sür'atin artmasiyle Merih yavaş yavaş gözden kaybolmağa başladı.

Genro:

– Merih ile Zühre arasındaki mesafeyi kaç saatte alabiliyorsunuz? diye sordu.

– İftihar edebilecek bir rekorum mevcut değildir. Vasati birşey.

– O halde altı saatten az bir müddetle katetmişsinizdir, değil mi?

– Bazan, evet.
– Bunu beş saate indirmeme müsaade var mı?
– Tabiî, sizin emrinizde.

Boşluk yatlarındaki koltuklar ihtiyaç dolayısiyle gayet rahattır. Havalanmadaki itmeye karşılık olmak üzere koltuklar gayet yumuşak yapılmıştır. Yorgun olmayan bir insana bile böyle bir koltukta rahavet çöker. Şu anda kırık cam parçaları üzerinde bile ayık duramıyacak derecede uykusuz olan Terens kendinden geçtiğinin bile farkına varmadı.

Saatlerce uyudu. Hayatı boyunca böyle uyuyamamıştı.

Hiç kıpırdamadı bile. Başındaki başlık çıkartılırken, âdeta ölü bir insan gibi, kılı bile kıpırdamamıştı.

Yavaş yavaş uyandı. Birkaç dakika için nerede olduğunu bile hatırlayamadı. En nihayet, herşeyi hatırlayınca hafifçe gülümsedi ve hâlâ kontrollarm başında oturan Genro'ya

– Ne zaman iniyoruz?
– Bir saate kadar.

Terens Genro'nun hareket ve tavırlarındaki değişikliği sezecek kadar kendine gelmişti. Birden Genro'nun elindeki alev tabancasına gözü ilişince neye uğradığını şaşırdı. Ayağa kalkmağa uğraşarak:

– Bu ne demek oluyor? Sen...
– Otur yerine.

Genro'nun diğer elinde Terens'in başlığı vardı.

Terens elini başına götürünce herşeyi anlar gibi oldu.

Genro:

– Evet, dedi. Merihli olduğun gayet bariz.

Terens donuk gözlerle Genro'ya bakıyordu. Hiç ses çıkarmadı.

– Daha gemiye binmeden senin Merih'li olduğunu anlamıştım.

Terens'in ağzı kupkuru olmuştu ve gözleri ateş gibi yanıyordu. Tabancanın namlusuna bakıyor, âdeta alevin fışkırmasını bekliyordu. Nihayet partiyi kaybetmişti.

Genro'nun herhalde acelesi yoktu. Yavaş yavaş konuşuyor fakat tabancayı bir an bile Terens'in üstünden ayırmıyordu.

– Senin en büyük hatan gayet iyi organize edilmiş bir polis teşkilâtını atlatabileceğini zannetmen oldu. Sonra Demon gibi bir adamı kurban seçmen yanlış bir hareketti.

– Ben onu seçmedim, tesadüf eseri karşıma çıktı.

– O halde şanssızlığın tutmuş. On iki saat önce Alster Demon Şehir Parkında karısını bekliyordu. Evlenmeden evvel ilk randevularında da orada buluştukları için her sene aynı günde orada birbirlerine randevu verirlerdi. Genç çiftler arasında bu gibi âdetler normaldir.

Normal şartlar altında cinayet belki günlerce meydana çıkmayabilirdi. Fakat Demon'un karısı cinayetten hemen on, on beş dakika sonra oraya varmıştı. Kocasını orada bulamaması hayretini mucip olmuştu. Kendisi biraz geç kaldığı için kocasının orayı terkedeceğini hiç zannetmiyordu, zira Demon karısının bu eski huyuna alışmış bir vaziyetteydi.

Kadın kocasının belki de mağaranın içinde beklediğini zannetti.

Tabiî kadıncağızın mağarada ne bulduğunu izaha lüzum yoktur zannederim.

Terens hırstan nefes alamıyordu:

– Ne bekliyorsun o halde? Ateş etsene!

– Acelesi yok. Hikâyemi bitirmem için daha çok vaktim var. İlk önce maktulün ve katilin huviyetlerinden pek emin değildik, fakat elbise küllerinden, bir polis üniformasının yakıldığı anlaşılınca senin Zühre'li kıyafetinde olduğunu anlamakta güçlük çekmedik. Aynı zamanda Demon'un hüviyeti de meydana çıkınca onun yatına gideceğini düşündük. Seni Zühre'den sağ salim istiyorlardı. Bunun için Emniyet Bürosunu bu işi tek başıma başarabileceğime ikna etmekte oldukça zorluk çektim. Doğrusunu istersen aradığımız adamın senin olduğuna ilk evvelâ pek inanamamıştım. Bunun için seni denemeye karar verdim. Geminin Merih - Zühre arasındaki mesafeyi altı saatten az bir müddette katedip etmediğini sorduğumda «arada, sırada» diye cevap verdin. Hâlbuki rekor dokuz saattir.

Terens sabit nazarlarla silâha bakıyor, hiç sesini çıkarmıyordu. Genro bunun farkına varınca:

– Tabiî kaçmağa uğraşsan bile seni öldürmemeliyim. Kendimi müdafaa için bile seni öldüremem. Maamafih bu seni cesaretlendirmesin; zira ilk yanlış hareketinde bacaklarını yakmağa, karar verdim. Biliyor musun bütün bunları niçin anlatıyorum?

Terens cevap vermeyince:

– İlk evvelâ senin ızdırap çekmen hoşuma gidiyor. Câniler hiç hoşuma gitmez; hele bunlar Merih'li olup ta Zührevileri öldürürse. Hernekadar bana seni sağ salim teslim etmem için emir verdilerse de bu seyahati sana zehir etmemem için hiçbir şey söylemediler. Sonra vaziyeti anlaman için bütün bunları sana anlatıyorum; zira Zühre'ye ayak bastığımızdan itibaren olacaklar sana bağlıdır.

– Ne!

– Emniyet Bürosu senin geldiğini biliyor. Fakat Emniyet Bürosunu bu işi tek başıma halledeceğime ikna etmiştim. İşte bu işleri değiştiriyor.

– Ne demek istediğini anlayamıyorum.

– Seni Zühre'de «onların» beklediklerini ve yine «onların» seni sağ salim istediklerini söyledim; fakat «onlar» deyince Emniyet Bürosu değil, Arz'ı kastediyorum.

XIV
MÜLTECİ

Doktor Selim Conz sinirlerine hâkim olmasını bilen insanlardandı. Fakat bir sene gibi uzun bir müddet çalışmasına rağmen hâlâ bir netice alamaması onu çileden çıkartıyordu. Bar bar bağırıyor ve Zühre'nin Seyyareler Arası Boşluk Analiz Bürosunun adamlarından birini kaçırmasına Arz'ın müsaade etmemesi gerektiğini söylüyordu. Ludigan Abel daha fazla dayanamadı:

– Galiba kendini pek iyi hissetmiyorsun. Gel, bu gece burada kal.

– Yapılacak ondan daha iyi işlerim var.

– Muhakkak, muhakkak. Her ne hal ise, eğer benim adamları bile gündüz gözüyle öldürmekten çekinmiyorlarsa Zühre'liler gizli kapaklı iş yapmıyorlar demektir. Bakarsın gece yarısı olmadan sen de bir kazaya kurban gidiverirsin. İyisi mi, hele bir gece daha dur, bakalım ne oluyor. Gün doğmadan neler doğar.

Conz'un ısrarları hiçbir netice vermedi. Abel âdeta sağır olmuştu. En nihayet Conz'u zorla bir yatak odasına sokabildiler.

Conz yattığı yerden tavanı seyrediyordu. Bir türlü gözüne uyku girmiyordu. O sırada hafif bir tıslama sesini müteakip burnuna bir sosmin gazı kokusu geldi. Demek onu zorla da olsa uyutup kendini toplamasını istiyorlardı. Beş dakika sonra, nereden geldiği belli olmayan bir rüzgâr odayı anastetikten temizlediği vakit artık Conz top atılsa sekiz saat geçmeden uyanamazdı.

Gözlerini açınca karşısında Abel'i buldu:

– Saat kaç?

– Altı. Erken kalkmışsın.

– Hiç uyuyamadım ki.

– Ne?

– Gözlerimden uyku aktığına emin olabilirsin.

Conz müsaade isteyip banyoya girdi. Az sonra odaya geri geldiğinde tamamiyle giyinik vaziyetteydi. Abel'e merakla bakarak:

– Anlat bakalım, dedi. Herhalde boş yere gelip sabahın bu saatinde beni uyandırmadın.

– Doğru, çok doğru.

Abel böyle diyerek? yatağın kenarına otururken uzun bir kahkaha attı:

– Kusura bakma, Conz. Pek kendimde değilim. Uykusuzluk bana pek yaramıyor. Belki de yakında Arz'a beni geri almaları ve yerime daha genç bir eleman göndermelerini teklif edeceğim.

– Yoksa analizcinin Zührelilerin elinde olmadığını mı öğrendin?

– Hayır, canım. Ne yazık ki onların elinde. Onun için gülmüyorum. Sebebi tamamiyle başkia. Kohorofun bizim ajanlardan biri olduğunu bildiklerine eminim. Merih'teki diğer ajanlarımızdan bir kısmının daha kimler olduklarını

biliyorlardır, zannederim. Maamafih onlar pek ehemmiyeti olmıyan ajanlardır. Zühreliler de bunu bildikleri için bu gibi ajanları sadece gözaltında bulundurmaktan başka birşey yapamıyorlar.

– Fakat bir tanesini öldürdüler.

– Ne münasebet? Kohorof'u öldüren senin analizcinin polis kıyafetine giren arkadaşıdır.

Conz âdeta aptallaşmıştı:

– Ne demek istediğini anlıyamıyorum.

– Hikâye biraz karışık. Gel ilk Önce kahvaltımızı yapalım. Açlıktan başım dönüyor.

Kahveyi içerlerken Abel son otuz altı saat esnasında cereyan eden vakaların bir hülâsasını yaptı.

– Hernekadar analizci ve kız o gemiye kaçak olarak binmişlerse de belki kimse farkına varmamıştır. Gemiyi karşılaşan ve...

– Saçmalama. Bir insan modern bir gemiye kaçak olarak binerse vücudunun neşrettiği sıcaklık o şahsın mevcudiyetini hemen belli eder.

– Belki nazarı dikkati çekmemiştir. Âlet bozuk olup bu fazla harareti göstermiyebılir.

– Boş yere ümitlenme. Sonra bu gemi Zühre'ye yaklaşırken bir taraftan da Fife ve diğer dört büyükler uzun bir konferans yapmakla meşguldüler. Bu beş büyüğün konferansları semadaki yıldızlar kadar seyrektir. Buna da tesadüf mü diyeceksin?

– Sırf bu boşluk analizcisi için mi toplantıya lüzum gördüler?

– Mevzu esasında bir hiçten ibarettir, fakat bizim sayemizde ehemmiyet kesbetmiştir. Analiz Bürosu bir senedir kararla bu adamı aramaktadır.

– Analiz Bürosu değil, ben arıyorum. Gayri resmî olarak bu işin peşine ben düştüm.

– Beş Büyükler bilmiyorlar ve söylesen de inanmazlar. Sonra Arz da bu mevzu ile yakından alâkadar.

– Benim ısrarım üzerine.

– Ona da inanmazlar.

– Bütün bunları nasıl öğrendin?

– Bütün neleri?

– Herşeyi: analizcinin ne zaman ve nasıl kaçtığını; köy âmirinin nasıl ve ne zaman ele geçmekten kurtulabildiğini. Yoksa beni aldatmağa mı uğraşıyorsun?

– Ne münasebet, doktorcuğum?

– Senin adamlarının da analizciyi aradıklarını itiraf etmiştin. Sonra dün akşam benim burada kalıp uyumam için fevkaladeisrar ettin,

– Doktor, bütün gece ajanlarımla irtibat halindeydim. Ne yaptığım ve malûmatı nasıl elde ettiğim bir sır olduğu için - işlerimize mâni olmaman maksadiyle - zoraki uykuya yatırmağa mecbur kaldım. Sana şu anda anlattıklarımı dün gece ajanlarımdan öğrendim.

– Anlattıklarını öğrenebilmem için Zühre Hükümetinin içinde casusların olması icap eder.

– Orası muhakkak, meselâ Zühre'nin Emniyet Bürosunda çalışan bir ajanım mevcuttur ve şu anda köy âmirini Zühre'ye getirmektedir.

– Fakat sen köy âmirinin yakalandığını söylemiştin.

– Evet. Emniyet Bürosu tarafından. Fakat benim adamım Emniyet Bürosundadır ve benim adamımdır. Maamafih bu işten sonra öndan pek fayda temin edemiyeeeğim. Mahpusu elinden kaçırdığını söyleyince

Emniyet Bürosu adamı işinden kovacaktır veyahut hapse atacaktır.

– Şimdi ne yapmak fikrindesin?

– Bilmiyorum. İlk evvelâ köy âmirini bir elimize geçirelim. Şimdilik benim adamımın elindedir, fakat gemi meydana indikten sonra ne olacağını Allah bilir. Beş Büyükler de köy âmirini bekliyorlar. Onlar da köy âmirinin kendi adamlarının elinde olduğunu zannediyorlar. Onun için köy âmiri birimizden birinin eline geçinceye kadar başka birşey olamaz.

Fakat Abel bunda yanılıyordu.

Kâinatta mevcut bütün Elçiliklerin binalarının bulunduğu mıntıkalarda bazı hudut hakları mevcuttur. Maamafih bu hak yalnız Arz'ın Elçilerine verilmektedir ve Elçilik binasının arazisine Elçinin müsaadesi olmadan o seyyarenin hükümet adamları bile giremezler.

Zühre'deki Arz Elçilik binasının arazîsi aşağı yukarı iki kilometre kare kadar yardır ve Arz'lı bir polis teşkilâtı tarafından daimî olarak muhafaza edilmektedir. Hiçbir silâhlı Zühreli giremez ve hiçbir Zühre'li davet edilmeden Elçilik arazisine ayak atamaz, Hernekadar Elçilik arazisindeki silâhlı kuvvet ufak bir Zühre askerî bölüğüne iki üç saatten fazla karşı koyamazsa da arkasındaki muazzam imparatorluk herhangi bir teşebbüse imkân vermemektedir.

Hattâ Elçilik arazisindeki bir hava meydanını kullanmak suretiyle Elçilik müstahdemi gerekli gümrük formalitelerine lüzum görmeden Arz ile doğrudan doğruya irtibat sağlayabilmek hakkını bile haizdir.

Elçilik meydanının üstünde beliren gemi ne Arz'dan geliyordu ne de menşei belli idi. Gemi görününce meydanın

etrafındaki topların namluları havaya dikilmiş ve telsiz muhabereleri başlamıştı.

Teğmen Tumek âleti bırakıp geri döndü:

— Anlamıyorum. Eğer inmesine müsaade etmezsek iki dakika sonra berhava edileceğini söylüyor. İnmesinde bir mahzur olmadığını iddia ediyor.

O sırada Yüzbaşı Elyut içeri girmişti:

– Eğer inmesine müsaade edersek Zühre siyasî işlerine karıştığımızı iddia edebilir. Arz da onlarla aynı kanaatte olursa bizler hapı yuttuk demektir.

– Kimmiş?

– Söylemek istemiyor. Elçi ile konuşmak istiyor.

O sırada kısa dalga alıcı cihazından bir ses duyuldu:

– Orada kimse yok mu? Hemen iniyorum. Daha fazla bekliyemiyeceğim.

Kaptan:

– Ben bu sesi tanıyorum! diye bağırdı. Bırakın insin! Mesuliyeti üzerime alıyorum!

Emir verilince gemi yavaş yavaş meydana inmeğe başladı. Topların namluları hâlâ hedefi takip ediyordu.

Yüzbaşı hemen Elçiyi bulmak için harekete geçti.

On dakika sonra havada beliren bir Zühre filosu iki saat kadar dolaştıktan sonra ufukta kayboldu.

Yeni gelen adam, Abel ve Conz yemek masasına oturdular. Okadar heyecanına rağmen Abel sinirlerine hâkim olmasını ve sükûnetini muhafaza etmesini gayet iyi becerebiliyordu. Saatlerdir hâlâ Beş Büyüklerden birinin niçin böyle Arz Büyük Elçiliğine iltica etmek lüzumunu hissettiğini sormamıştı.

Conz daha sabırsız: çıktı. Abel’e dönerek:

– Allahını seversen, bu adamı ne yapacaksın, şimdi? diye sordu.

– Hiçbir şey. Hiç olmazsa koy âmirinin benim elime geçip geçmiyeceğini öğreninceye kadar. Pek blöf yapmasını sevmediğim için biraz beklemeyi daha münasip görüyorum. Sonra o bize iltica ettiği için beklemek bizden ziyade onu sarsacaktır.

Abel doğru söylüyordu. İki kere Efendi konuşmağa başlamış ve her seferinde de Abel:

– Sayın Efendim, aç kamına ciddî mevzulardan bahsetmeyi hiç tavsiye etmem, diye adamcağızın lâfını ağzına tıkamıştı.

Şarap içerken Efendi tekrar denedi:

– Kıt'amı niçin terkettiğimi merak ediyorsunuzdur, herhalde.

– Vallahi Bay Sten, sizin gibi bir şahsın Zühre gemilerinden kaçmasının sebebini bir türlü izah edemiyorum.

Sten her ikisini de dikkatle süzdü. İnce ve solgun yüzü korkuyla doluydu.

– Bugün kıt'alar arası bir konferansımız vardı.

– Evet?

Abel konferansın teferrüatını kılını kıpırdatmadan dinledi.

– Ve yirmi dört saat müddetimiz var, diye Sten hikâyenin sonuna geldi. Doğrusunu isterseniz tam on altı saatimiz kaldı.

Hikâye müddetince yerinde duramıyan Conz atıldı:

– Demek X sizsiniz ve foyanız meydana çıktığı için buraya iltica ettiniz. Güzel, çok güzel. Bizim analizciyi bize teslim edebilirsiniz o halde.

– Siz deli misiniz? Ne demek istiyorsunuz? Böyle saçmalarla uğraşmayı bırakın. Size söylüyorum... Sayın Elçim, bu zat kimdir, kendisini tanımıyorum?

– Doktor Selim Conz.

– Doktor Selim Conz, şu boşluk analizcisi dediğiniz adamı ömrü hayatımda bir kere bile görmedim. Hakikaten! Böyle saçmalıklar hiç işitmemiştim ve ben X değilim. Doğrusu Fife'nin yarattığı melodrama inanmak için bir insanın kaçık olması lâzım gelir.

– O halde niçin kaçmak lüzumunu hissettiniz?

– Allah, Allah! Anlamadınız mı? Doğrusu beni hayrette bırakıyorsunuz! Fife'nin ne yapmağa uğraştığının farkında değil misiniz?

Abel söze karıştı:

– Efendim, eğer izah ederseniz memnun oluruz.

– Hay, hay...

Sten böyle diyerek hikâyesine devam etti:

– Ben şahsen evraklarla, mektuplarla meşgul olmadığım için diğerlerinin bu pek hoşlarına gitmez. Bence Büyük Efendi, Büyük Efendi olmasını bilmelidir. Tabiî konforuma düşkünlüğüm de muhakkak ki tembellikten değildir. Belki diğerleri anlamadılar, fakat ben Fife'nin analizci ile alâkadar bile olmadığına katiyetle eminim. Hattâ ben böyle kayıp bir analizci olduğuna bile inanmıyorum. Fife bir sene önce böyle bir fikre kapıldı ve o zamandanberi bazı şeyler plânlayıp duruyor. Bizi aptal, ahmak yerine koydu. Maamafih diğerleri hakikaten aptalmışlar. Kayıp analizci diye bir hikâye de uydurdu. Hattâ şu polisleri öldüren adamın Fife'nin ajanlarından biri olduğu meydana çıkarsa hiç şaşmam. Eğer bu adam hakikaten bir Merihli ise muhakkak Fife tarafından sırf bu iş için para ile tutulmuştur.

Fife hemcinslerine karşı Merih'lileri kullanacak kadar âdidir. Herneyse, bütün bunları mazeret olarak ileri sürüyor ve kendini Zühre'nın diktatörü yapmağa uğraşıyor. Bunu herhalde şimdi siz de anlamışsınızdır, değil mi? X diye bir şahıs mevcut bile değil, fakat yarın öbürgün ortaya bir şayia atıp her önüne geleni itham edecek ve neticede kendini diktatör olarâk intihap ettirecektir. Anayasaya bile aldırmıyacaktır.

Yalnız beni hesaba katmıyor. Ona mâni olabilmek için kaçtım. Eğer kıt'amda kalsaydım, muhakkak beni lıapse attırırdı.

Konferans biter bitmez hemen hazırlığımı yaptım, fakat Fife çoktan harekete geçmiş ve hava meydanlarını kontrolü altına aldırmıştı bile. Fakat benim bir de kendime mahsus meydanım olduğunu nasılsa unutmuş. Herhalde seyyarede kaçacak bir yerimiz olmadığını zannediyordu. Fakat benim Aklıma Arz Sefareti geldi Eminim diğerleri bunu düşünmediler bile. Onlardan da nefret ediyorum. Hele Bort; Bort'u tanır mısınız? Çok saygısız, pis bir heriftir.

Conz sandalyesinde sabırsızlıkla kıpırdanınca Abel bileğinden tuttu ve Sten'e dönerek:

– Arkada aileni bıraktın, dedi. Unutma ki Fife bunu sana karşı bir silâh olarak kullanabilir.

Sten hafifçe kızarmıştı:

– Bütün sevdiklerimi ufacık gemime sığdırmam imkânsızdı. Fife onlara dokunmağa cesaret edemez. Sonra, yarın nasıl olsa geri dönüyorum.

– Nasıl?

Sten hayretle Abel'e baktı:

– Sayın Elçim, sizinle işbirliği yapmayı teklif ediyorum. Arz'ın. Zühre ile ilgilenmediğini iddia edemezsiniz.

Muhakkak ki Fife'ye Zühre'nin anayasasını değiştirmesinin Arz tarafından hoş karşılanmıyacağım bildireceksiniz.

– Hükümetim bu fikre iştirak etse bile bence bunu yapmak imkânsızdır.

– Nasıl olur? Eğer Fife bütün kört ticaretini, ele geçirirse fiyatları arttıracak ve bir sürü zorluklar çıkaracaktır.

– Fiyat kontrolü beşinizin elinde değil mi?

– Benim demek istediğim, Fife'yi ortadan kaldırabilirsek Arz ile aramızda bir anlaşma yapabiliriz. Tabiî Arz bize yardım edince kört ticaretinde ufak bir hisseye bile sahip olabilir.

– Fakat bu işe karışırsak kâinatta bir harbe sebebiyet vermiyeceğimizi kim temin edebilir?

– Anlamıyor musunuz? Herşey gün gibi meydanda. Kört ticaretinin yok olmasına mâni olmak isteyen bir aracı mevkiini işgal ediyormuş hissini vereceksiniz. Bütün kâinat sizin tarafınızı tutacaktır. Tabiî, sonradan Arz kört ticaretinde hisse sahibi olursa bu da kimseyi alâkadar etmez.

Abel uzun parmaklarını tetkik ederek:

– Hakikaten Arz ile teşriki mesai yapmak istediğinizi zannetmiyorum, dedi.

– Arz'ı Fife'ye tercih ederim.

– Bu şekil pek hoşuma gitmiyor. Biraz beklesek, belki...

– Hayır, hayır. Bir gün bile bekleyemeyiz. Eğer şimdi bana yardım ederseniz diğer Efendiler ve halk ta bizimle işbirliği yapacaktır. Eğer bir gün daha beklemeğe kalkarsanız Fife'nin propaganda sistemi çoktan harekete geçmiş ve beni elâleme bir mülteci, korkak olarak tanıtmış olacaktır. Sonra Arz'a karşı da bir nefret yaratmağa çalışa-

caktır. Siz de biliyorsunuz ki Arz'a karşı iyi hisler beslemeyen bir sürü insan vardır.

– Boşluk analizcisi ile konuşabilmemiz için Fife'den müsaade istesek.

– Onun ne faydası olacak ki? Siz Fife'yi tanımıyorsunuz. Hinoğlu hindir o!

Abel bir dakika kendi kendine bir şarkı mırıldanarak dolaştı; sonra tekrar Sten'e döndü:

– Köy âmiri bizim elimizde biliyorsunuz, değil mi?

– Hangi köy âmiri?

– Zühreviyi ve polisleri öldüren adam.

– Fife böyle şeye aldırmaz ki.

– Ben öyle düşünmüyorum. Köy âmirinin elimize geçiş tarzı çok mühimdir, Zannıma göre Fife hemen teklifimizi kabul edecek ve bizim analizci ile konuşmamıza razı olacaktır.

Conz, Elçiyi tanıyalıdanberi ilk defa sesinde bir heyecan, hareketinde de âdeta bir muvaffakiyet edası sezmişti.

XV

ESİR

Samia Fife, saatlerdir can sıkıntılından yerinde duramıyordu,

Hava meydanının kumandanı olarak karşısına Kaptan Raketi çıkmıştı. Gayet kibarca teessürlerini bildirmiş ve Samia'nın arzuları ve ricaları karşısında katiyen yumuşamamıştı.

Neticede Samia ricalarını emire tahvil etmeğe uğraşmış ve:

– Herhalde Zühre'li bir vatandaş sıfatiyle yere inecek herhangi bir hava gemisini karşılamak hakkına sahibimdir, demişti.

Kaptan hafifçe öksürerek boğazındaki tıkanıklığı gidermeğe uğraştı. Yüzünde ıstırap ifade eden çizgiler belirmişti. En nihayet:

– Hanımefendi, dedi, sizin haklarınıza karşı gelmeyi arzu etmem, fakat babanız, Efendi Fife, sizin gemiyi karşılamanıza mâni olmamız için bilhassa emir verdiler.

– Meydanı terketmemi emrediyorsunuz, o halde?

– Hayır hanımefendi. Meydanı terketmenız emredilmemiştir. Burada kalabilirsiniz, fakat gemiye yaklaşmak için göstereceğiniz herhangi bir teşebbüse mâni olmak mecburiyetindeyiz.

Kaptan böyle deyip oradan uzaklaştı. Samia fevkalâde lüks otomobilinde, meydan çıkış kapısından otuz metre mesafede tek başına kalmıştı. Kendini gözetleyen ve gözetlemeğe devam edecek ajanlar arada bir gözüküyorlardı. Herhalde gemiye yaklaşmak için kılını kıpırdatsa hemen mâni olacaklardı.

Hırsla dişlerini gıcırdattı. Doğrusu babası haksızlık ediyordu. Daima çocuk muamelesi görmekten bıkmıştı artık, Hâlbuki babasını makul bir adam zannederdi.

Odaya girdiğinde kendini karşılamak için ayağa bile kalkmamıştı. Annesi ölelidenberi kimse için ayağa kalkmamıştı. Kızına hasret ve sevgi ile sarılmış, her işini bırakmış ve hattâ, kızının Merih'lilere karşı olan nefretini bildiği için, hususî sekreterini bile dışarıya göndermişti.

– Samia, yavrum, dakikaları sayıyordum. Merih ile Zühre arasındaki mesafe bana hiç bukadar uzun gözükmemişti; Seni aldırtmak için gönderdiğim gemiye iki Merihlinin gizlice bindiğini işitince korkudan neredeyse çıldırıyordum.

– Baba! Korkacak birşey yoktu ki.

– Az kaldı bütün donanmayı harekete geçiriyordum.

Bu fikre ikisi de gülmüşlerdi. Samia tekrar mevzua dönmüştü:

– Bu kaçakları ne yapacaksın, baba?

– Niçin soruyorsun?

– Herhalde seni öldürmeyi tasarladıklarını düşünmüyorsundur?

– Samia, böyle fena şeyler aklından geçmemeli.
– Peki, ama senin fikrin ne?
– Tabii beni öldürmeyi tasarlamıyorlardı.
– Güzel! Baba, onlarla konuştum-ve zannımca, kimseye bir fenalık edemiyecek zararsız kimselerdir. Kaptan Raketi ne derse destin benim fikrim budur.
– Fakat epeyce gayri kanunî şeyler yaptılar.
– Öyle olsa bile onlara âdi câni muamelesi yapmak doğru değildir.
– Başka ne yapabiliriz ki?
– Adam Merihli değil. Sayko - prob edilmiş ve hangi seyyareden geldiğini hatırlamıyor.
– Merak etme, Emniyet Bürosu gerekeni yapacaktır. Sen bu işi onlara bırak.
– Olmaz, bu iş okadar basit değil. Benden başka o adamı kimse anlayamaz!
– Yalnız sen mi?
– Evet, yalnız ben! Herkes onu deli zannedecek. Merih'in büyük bir tehlike ile karşı karşıya olduğunu söylüyor. O adam bir boşluk analizcisidir. Bilhassa kozmojen hakkında fevkalâde bildikleri olduğunu sen de biliyorsun.
– Boşluk analizcisi olduğunu nereden biliyorsun?
– Kendisi söylüyor.
– Ne gibi bir tehlikeymiş bu?
– Bilmiyor. Sayko - prob edilmiş. Bu en büyük delildir, anlamıyor musun? Çok şey bildiği için hakikatin etrafa yayılmasını istemiyen biri tarafından sayko - prob edilmiş. Eğer teorisi doğru olmasa sayko - prob edilmesine lüzum yoktu.
– Eğer dediğin doğru ise niçin öldürmediler?

– Onunla konuşmama müsaade ederseniz öğrenirim. Bana emniyet ediyor; bundan eminim. Emniyet Bürosundan daha çok malûmat alabilirim ben. Ne olur, baba müsaade et te konuşayım, onunla.

– Şimdi değil, kızım. Şimdi değil. Birkaç saat sonra üçüncü şahıs ta elimizde olacak. Belki ondan sonra.

– Üçüncü şahıs mı? Şu cinayetleri işleyen Merih'li mi?

– Evet. Onu getiren gemi bir saate kadar burada olacak.

– O vakte kadar analizci ile kıza birşey yapmıyacak mısın?

– Hayır.

– Güzeli Ben gidip gemiyi karşılayayım.

– Nereye gidiyorsun?

– Meydana, babacığım. Gelen Merih'liye soracak epeyce suallerim var. Kızının da gayet iyi bir detektif olduğunu sana ispat edeceğim.

– Bence bunu şimdi yapmamalısın.

– Niçin?

– Bu adamın gelişinin nazarı dikkati çekmemesi lâzım. Senin meydanda bulunman hemen göze batacaktır.

Samia daha fazla konuşmamış, uzanıp babasının alnından öpmüş, odayı terketmişti.

İşte şimdi de ufuktaki nokta gittikçe büyürken Samia otomobilinde oturmaktan başka birşey yapamıyordu. Önündeki bir düğmeye bastı ve yanda açılan bir kutunun içinden bir dürbün çıkarttı ve yaklaşan gemiyi tetkik etmeğe başladı.

Genro, kontrol sandalyesinde, gitgide büyüyen Zührevi seyrediyordu. Kelimeler ağzından tane tane çıktı:

– Meydanda fazla muhafız bulunmıyacak. Bu da benim teklifimdi. Eğer meydanda gayri tabiîlik olursa Arz Elçiliğinin kuşkulanması ihtimalinden bahsettim. Eğer işe Arz karışmazsa muvaffakiyetten emin olabileceğimi, dolayısiyle ona göre tertibat almalarını tavsiye ettim. Neyse, bunlara boş ver,

Terens omuz silkti:

– Ne fark eder ki?

– Sence çok fark etmesi lâzım. Doğru çıkış kapısına en yakın yere ineceğim. İner inmez arkadaki tahliye çıkış yolundan atla ve nazarı dikkati çekmeden yürümeğe çalış. Belki aksilik çıkar diye senin için şu kâğıtları da hazırladım. Eğer tehlike varsa bunu kendi bildiğin şekilde hallet. Son günlerde yaptıklarına bakacak olursak herhalde bu bakımdan sana güvenebilirim. Kapıdan dışarda seni Elçiliğe götürmek üzere bir araba bekliyor. Hepsi bukadar.

– Sen ne olacaksın?

Genro gülümsedi:

– Sen kendi derdinle uğraş. Seni kaçırdığımı öğrenirlerse herhalde ihanet suçuyla kurşuna dizerler. Eğer beni sıkıca bağlı vaziyette bulurlarsa sersemliğime yerip bir müddet için hapse atarlar. Bu bence daha şayanı tercih olduğu için gitmeden evvel kafama birşeyle vursan ve her tarafımı sıkıca bağlaşan çok iyi edersin.

– Fakat belki seni öldürürüm. Biliyorsun son üç gün zarfında epeyce insan öldürdüm.

– Biliyorum. Fakat beni öldürmenin sana bir faydası olmaz. Sonra ben bundan tehlikeli - vazifelerde bulundum. Yalnız, inşallah Zühre'de tek başına iş yapmağa kalkışmazsın. Eğer bir saate kadar Arz sefaretinde olamazsan güneş batmadan Zührevileri yakana yapışmış bulursun.

Arz Elçiliğinin sana ne yapacağını garantileyemem. Fakat Zühre Hükümetinin ne yapacağım istersen teker teker anlatayım.

— Lüzum yok. Bu bakımdan yetişir derecede malûmatım var.

Meydan gözükmüştü. Genro bahire âletleri karıştırıyordu. Gemi, yere bir buçuk kilometre kala, yavaş yavaş kıçı yere bakar şekilde dikleşti ve inmeğe başladı.

Yere yüz metre kala makineler tam sürat çalışmağa başladı. Terens hidrolik yaylar üstünde bile titremeyi hissediyordu. Koltuğun kenarlarına sıkıca tutundu. Genro'nun sesi duyuldu:

— Haydi çabuk. Kaybedilecek bir saniyen bile yok. Tehlike çıkış yolu arkadan otomatikman kapanır. İlk beş dakika kapıyı niçin açtığımı merak ederler, beş dakika kapıyı kırmaları sürer, beş dakikada da seni bulurlar. Demek ki on beş dakikaya kadar meydanı terketmiş ve otomobile binmiş olmalısın.

Titreme ve gürültü kesilince Terens geminin yere inmiş olduğunu anladı. Diamanyetik dalgalar vasıtasiyle gemi yavaş yavaş yatay vaziyette düzelmeğe başladı. Genro'nun sesi işitildi:

— Şimdi!

Terden üniforması sırsıklam olmuştu.

Terens elindeki sopayı yavaş yavaş havaya kaldırdı...

Sonbaharın rutubeti Terens'in içine kadar işlemişti. Zühre'nin bu fena ikliminden her zaman nefret ederdi. Dâhiliye Servisindeki günleri aklına geldi.

Fakat şimdi kanundan kaçan bir câni idi.

Ayakları sanki kalbinin atışı ile tempo tutuyordu. Gemi ve içinde Genro arkada kalmışlardı. Geniş, beton bir yolda

yürüyordu. Etrafta bir sürü işçi ve makinist vardı; fakat hiçbiri durup Terens'e bakmadı. Bakmaları için sebep yoktu ki...

Acaba gemiden çıkarken kimse görmüş müydü?

Kendi kendine kimsenin görmediğine karar verdi. Aksi takdirde şu anda peşinden polisin gelmesi icap ederdi.

Yavaşça şapkasını az daha aşağı çekti. Yakasındaki rozetin bir işaret olduğunu Genro söylemişti. Arz Elçiliğinin adamları bu rozeti yakasında taşıyan bir şahsı bekliyorlardı.

Rozeti atıp başka bir yere gidebilir, başka bir gemi bulmak için çareler arayabilir, Zühre'den kaçabilirdi.

Fakat ihtimaller çok azdı. Genro'nun dediği gibi: ya Arz, ya da Zühre. Muhakkak ki netice Zühre olmamalıydı.

– Hey! Buraya bak!

Terens olduğu yerde dondu, kaldı. Korku dolu gömerle sesin geldiği tarafa baktı. Kapıdan otuz metre kadar uzaklaydı Köşsa... Fakat koşan bir adamı kolay kolay kapıdan «daları bakmazlardı. Koşmaması lâzımdı.

Ömründe görmediği güzellikte her tarafı pırıl pırıl parlayan bir otomobilin penceresinden genç bir kadın uzanmış «ma tekıyordu:

– Buraya gel.

Terens otomobile yaklaştı. Genro Elçiliğin otomobilinin kapının dışında bekliyeceğini söylemişti. Yoksa o mu yanlış anlamıştı? Acaba böyle bir iş için kadın gönderilir miydi? Hattâ bir kız; güzel gözlü, fevkalâde güzel yüzlü bir kaz:

– Şimdi inen gemi ile geldin değil mi?

Terens cevap vermedi.

– Haydi, canım söyle, gemiden çıkışını gördüm!

Kız böyle deyip dürbününü gösterdi. Terens kekeledi:

– E... Evet.

– Otomobile gir.

Kız kapıyı açmıştı. Otomobilin içi dışından da lükstü. Kanape gayet yumuşaktı ve içeride tatlı bir koku vardı; kız da fevkalâde güzeldi.

– Sen geminin müstahdemininden misin?

Herhalde kız Terens'i yokluyordu. Terens eliyle rozetini tutarak cevap verdi:

– Kim olduğumu biliyorsunuz.

Otomobil hiç ses çıkarmadan hareket etti. Kapıda kız muhafıza:

– Ben Fife'nin kızı Samia'yım ve bu adam benimle beraberdır, dedi.

Kızın söylediklerinin Terens'in yorgun kafasına dank etmesi bir dakika kadar sürmüştü. Kendine geldiği vakit otomobil ekspres yolda son süratle ilerliyordu.

Meydanda çalışan bir işçi başını kaldırıp baktıktan sonra yakasında takılı ufak bir rozete birşeyler fısıldadı. Sonra binaya girdi ve az sonra tekrar işinin başına döndü.

Meydanın dışında bir otomobilde iki kişi oturuyordu. Bunlardan biri kızgın bir sesle konuşuyordu:

– Bir kızın otomobiline mi bindi? Hangi otomobile? Hangi kız?

Bu adam hernekadar Zühre'li gibi giyinmişse de telâffuzundan yabancı olduğu anlaşılıyordu.

Arkadaşı Zühre'li idi. Bahsettikleri otomobil kapıdan çıkıp ta süratlenince adam yerinden doğruldu ve haykırdı:

– Bu Samia Hanımefendimin otomobili! Bu otomobilin eşi yoktur. Şimdi ne yapacağız?

– Takip edeceğiz.

– Fakat Samia Hanım...

– Beni ilgilendirmez. Seni de ilgilendirmemen Aksi takdirde bizimle işin yoktur.

– Fakat o otomobile yetişemeyiz ki. Takip edildiğini anlarsa imkânı yok yakalayamayız.

Az bir müddet sonra:

– Şimdilik fazla süratli gitmiyor; zannıma göre Emniyet bürosuna değil, başka bir yere gidiyor, dedi.

Yine az bir müddet sonra:

– Fife'nin sarayına da gitmiyor, dedi.

Birkaç dakika sonra da:

– Hayret, bu nereye gidiyor acaba? Şehir dışına doğru gidiyor.

– Otomobildekinin o câni olduğu ne malûm? Belki de bizi meydandan uzaklaştırmak için bir oyundur. Gözden kaybolmağa uğraşmıyor; - sonra takip edilmek istemiyorsa böyle tanınmış bir araba kullanmazdı.

– Evet, fakat Fife böyle bir iş için kızını göndermezdi Bir polis- mangası bu işi başarırdı.

– Belki de içindeki Samia değildir.

– Yakında öğreniriz; yavaşlamağa başladı. Onu geç ve köşeye gelince dur.

Otomobil durunca kız Terece'e dönerek;

– Seninle konuşmak istiyorum, dedi.

Terens zannettiği gibi tuzağa düşmediğini anlamıştı. Bu Fife'nin kızı Samia idi.

Bir kere arkasına bakmamış ve takip edildiğinin farkına varmamıştı. Terens arkadan takip eden otomobili görmüştü.

Herhalde bu Arz Elçiliğine ait bir otomobildi - inşallah! Eğer Zühre'lilere ait bir otomobilse Samia'yı rehine olarak kullanabilirdi.

– Konuşmağa hazırım.

– Merih'liyi getiren gemideydin, değil mi?

– Bunu size daha önce söylemiştim.

– Peki. Kimsenin aramıza girmemesi için seni buraya getirdim. Zühre'ye getirilirken Merih'li hiç sorguya çekilmiş miydi?

Anlaşılan kız hakikatin farkında değildi. Terens temkinli bir sesle:

– Evet, diye cevap verdi.

– Sorgu esnasında orada mıydın?

– Evet.

– Güzel, Tam tahmin ettiğim gibi. Niçin gemiyi o şekilde terkettin?

– Hususî bir raporu...

Terens böyle deyip sustu.

Kız heyecanla atıldı:

– Babama mı? Merak etme, seni ben korurum. Benim emrimle hareket ettiğini söylerim.

– Başüstüne hanımefendi. «Hanımefendi» kelimesi Terens'in kulaklarında çınladı.

Evet, kendisi Merih'liydi ve bu kız Zühre'nin en mühim hanımefendisi idi ve Terens bu hanımefendiye bakabiliyordu.

Kızı dikkatle baştan aşağı süzdü. Çok güzeldi.

– Sorguda işittiklerinin hepsini bana söylemeni istiyorum. Merihli'nin söylediklerinin hepsini bilmeliyim. Çok mühimdir..

– Hanımefendi Merih'li ile alâkadar oluşunuzun sebebini sorabilir miyim?

– Hayır!

– Nasıl emrederseniz efendim.

Terens ne söyliyeceğini bilmiyordu. Kendilerini takip eden otomobilin gelmesini bekliyordu. Aynı zamanda kızın yüzünün ve vücudunun güzelliği bütün bünyesini sarmıştı.

Terens hayatı boyunca hiçbir zaman böyle tenha bir yerde, böyle lüks bir otomobilde, böyle güzel bir kıza bukadar yakın oturmamıştı.

Kız ateş gibi yanan kara gözlerini, Terens'e dikmiş konuşmasmı bekliyordu. Dolgun, kırmızı dudakları hafifçe aralanmış sanki davet ediyordu.

- Birden, Terens, adam öldürmekten daha büyük suçlar da bulunduğunu hatırladı.

Hareketlerinin farkına bile varmamıştı. Yalnız kızın güzel ve ufak vücudunun kollarının arasında sertleştiğini ve bir an kızın haykırdığını ve dudaklarının kızın dudaklarına sömürürcesine yapıştığını hatırlıyordu...

Açılan kapıdan gelen rüzgâr ve omuzuna yapışan eller Terens'i kendine getirdi. Silâhına sarılmak istedi fakat geç kalmıştı.

Samia ne söyliyeceğini, ne yapacağını şaşırmıştı.

Zühre'li nefretle:

Gördün mü ne yaptı? dedi.

Arkadaşı:

– Boş ver! dedi. Haydi, yakala şunu.

Zühre'li Terens'i otomobilden dışarı çekerken mırıldanıyordu:

– O da müsaade etti... o da müsaade etti,..

Samia birden haykırdı:

– Siz kimsiniz? Babam mı gönderdi?

– Lütfen sual sormayın.

– Sen bir yabancısın galiba?

Zühre'li hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu:

– Vallahi şu herifin kafasını kırmalıyım!

Diğeri Zühre'lıyi kolundan çekerek bağırdı:

– Kapa çeneni!

– Fakat herşeyin bir haddi var. Zühreli öldürmüş neyse; bazan ben de birkaç kişi öldürmek isterim; fakat burada durup şu Merih'linin yaptıklarını seyretmeğe hiçbir zaman tahammül edemem.

Samia yerinden sıçradı:

– Merihli mi?

Zühre'li eğildi ve sert bir hareketle Terens'in başlığını çekti. Köy âmiri hiç kıpırdamadı. İhtiras - dolu gözleri hâlâ kızın üstündeydi.

Samia âdeta çökmüştü. Hemen elleriyle yüzünü kapadı.

Zührevinin sesi tekrar işitildi:

– Kızı ne yapacağız?

– Hiçbir şey.

– Fakat bizi gördü. Daha bir kilometre gitmeden bütün seyyareyi peşimize takabilir.

– Ne yapalım, öldürelim mi yani?

– Hayır. Maamafih otomobilini bozabiliriz. Bir radyofon buluncaya kadar biz de selâmete erişmiş oluruz.

– Lüzumu yok. Hanımefendi, fazla vaktimiz yok, lütfen beni dinleyin. Sizi çok kritik bir zamanda rahatsız ettiğim için teessür duymaktayım, fakat bu bizim için çok faydalı oldu, zira üç buutlu fotoğraf makinem ile vaziyetinizin hemen bir resmini çektim. Blöf yaptığımı zannetmeyin.

Negatifini, burayı terk eder-etmez, gayet emin bir yerde saklıyacağım; eğer işimizi altüst etmeğe kalkarsanız pişman olursunuz. Herhalde ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

Yabancı geri döndü ve:

– Kimseye birşey söylemiyecektir, dedi. Haydi köy âmiri, gidelim,

Terens yabancıyı takip etti.

Artık ne olursa olsun aldırmıyordu; bir mucize yaratmıştı. Bir an için Zühre'nin en mühim, en onurlu, en güzel hanımefendisini öpmüş ve iç ürperten tatlı, dolgun, biçimli dudaklarına bir an için sahip olmuştu.

XVI

SANIK

Diplomasi bambaşka lisanı olan bir meslektir. İleri gelen memleketlerin represantifleri arasındaki münasebetler eğer tam protokolü takip edecek olursa netice insani çok şaşırtabilir. «Arzu edilmeyen neticeler» harp ile, «müsait ayarlamalar» sulh ile aynı mânaya gelebilir.

Abel, kendi başına iken, diplomatik mecazi konuşmaları hiç sevmezdi.

– Fife, seni bulmak ta oldukça güçmüş.

Fife gülümsedi:

– Bugün epeyce meşguldüm, Abel.

– Evet. Benim de işittiğime nazaran epeyce vakalar olmuş.

– Sten mi?

– Kısmen. Sten bizle beraber.

– Biliyorum. Benim kabahatim. Yoksa onu bize teslim etmeyi mi düşünüyorsun?

– Zannetmem.

– O bir siyasî suçludur.

– Herhalde ona siyasî bir mülteci nazariyle bakabiliriz. Arz Elçiliği arazisinde bulunduğu müddetçe seyyareler arası kanunlar onun lehinedir.

– Senin hükümetin de aynı şekilde düşünecek mi dersin?

– Zannederim, Fife. Otuz yedi senelik hariciyeciliğimde Arz'ın hangi mevzularda benim tarafımı tutacağını öğrendim.

Fakat senin geri çağırılmanı isteyebilirim.

– Bunun ne faydası olacak ki? Ben senin de bildiğin gibi sulhü seven sessiz, sâkin bir adamım. Yerime gelen aynı tipte biri olmayabilir.

Kısa bir sessizlikten sonra Fife:

– Galiba bir teklifte bulunacaktın, dedi

– Evet. Bizim adamlarımızdan biri senin elindedir.

Sizin hangi adamınız?

– Bir boşluk analizcisi. Hangi seyyareden geldiğini hatırlamayan, fakat büyük ihtimalle Arz'ın imparatorluğu altındaki seyyarelerden birinden olan, bir adam.

– Bunu sana Sten mi söyledi?

– Evet ve başka şeyler de söyledi.

– O bu adamı görmüş mü?

– Gördüğünü söylemedi.

– Görmedi. Dolayısiyle onun sözüne pek inanacağını zannetmem.

– Hernehal ise, ben bu analizcinin mevcudiyetinden eminim. Fife, bu işte birleşmemiz icap ediyor. Sten benim elimde, analizci senin elinde. Bir bakıma müsaviyiz. Herşey altüst olmadan şu kört ticaretini umumî olarak bir görüşsek fena mı olur?

– Buna lüzum olduğunu zannetmiyorum. Şu anda Zühre'de olanlar tamamiyle dâhilî bir mevzudur. Şahsen de bu olayların kört ticaretini hiçbir surette aksatmıyacağmı ve siyasî anlaşmazlıklara yol açmıyacağını garantileyebilirim. Dolayısiyle Arz'ın bu işle ilgisi olamaz.

Abel şarabından bir yudum aldı ve:

– Elimizde ikinci bir siyasî mülteci daha var. Çok meraklı -bir mevzu. Sizin Merih'lilerden biri, bir köy âmiri Adı Terensmiş.

Fife'nin gözleri parladı:

– Biz de bunu tahmin ediyorduk. Abel, herşey in bir haddi vardır. Senin kaçırdığın adam bir cânidir. Onım da siyasî mülteci olduğunu iddia edemezsin.

– Peki, o adamı istiyor musun?

– Pazarlık yapmayı mı düşünüyorsun?

– Şu bahsettiğim konferansı yapalım istiyorum.

– Bir Merih'li câni için mi? Tabiatiyle cevabım menfi olacaktır.

– Fakat Merihli'nin kaçış tarzı oldukça tuhaf. İstersen anlatayım da dinle...

Conz kafasını sallayarak odayı arşınlıyordu. Vakit gece yarısına yaklaştığı halde bir türlü uyku tutmamıştа Abel:

– Sten'in tavsiye ettiği gibi tehdit edebilirdim, fakat bu iyi olmazdı, dedi. Dolayısiyle köy âmiri elimize geçinceye kadar oturup vakalara seyirci kalmaktan başka birşey yapamazdım,

Conz sert bir hareketle başını salladı:

– Hayır. Birşey yapmalıydı. Fakat seninki sırf bir şantajdan ibaret.

– Belki. Başka ne yapabilirdim ki?

– Senin metodlarından istifade edebileceğim için aleyhine konuşamam, fakat kız ne olacak?

– Fife sözünde durdukça kıza birşey olmaz.

– Doğrusu kızcağıza çok acıyorum. Merih'lilere yaptıklarından dolayı Zühre'li aristokratlardan oldukça, tiksinirim, fakat kıza acımamak elimde değil.

– Tek şahıs olarak, evet. Maamafih asıl mesuliyet Zühre'nin omuzlarındadır. Buraya bak, sen hiç otomobilde bir kız öptün mü?

Conz hafifçe gülümsedi ve:

– Evet, dedi.

– Ben de: epeyce uzun bir müddet evvel. Belki de şu anda torunlarımdan biri de birini öpüyordur.

– Azizim, bu kız yüksek sosyeteden biridir ve eskazaı bir câni ile aynı otomobilde bulunmuştur. Câni bunu fırsat: bilerek kızın müsaadesini almadan sarılıp öpmüştür. Kız ne yapsın? Babası ne yapsın? Kızsın mı? Hırslansın mı? Evet Utansın mı? Hayır. Babası seyyarenin siyasetini tehlikeye koyacak derecede utansın mı? Saçma.

Fakat vaziyet tam bu merkezde ve bu ancak Zühre'de olabilir.

Samia'nın bu işte hiçbir kabahâti yoktur. Eminim ki birçok kereler öpüşmüş ve öpülmüştür. Bu sefer de bir Merih'li tarafından öpüldü.

Adamın Merih'li olduğunu, bilmemesi farketmez. Adamm kızı zorla öpmesi farketmez. Samia'nın bir Merih'imin kolları arasındaki fotoğrafını neşretmek kızın ve babasının hayatını zehir edecektir. Fife'nin yüzünü, resmin kopyesine bakarken, tetkik ettim. Sonra adamın Merih'li olduğu resimde belli değil. Zührevi gibi giyinmiş ve başında da başlık var. Böyle olduğu halde Fife, şayianın ekseriyet tarafından memnuniyetle hakikatmiş gibi karşılanacağını ve resmi kati delil olarak kabul edeceklerini biliyor. Dolayısiyle siyasî düşmanları bundan azami derecede istifade sağlayacaklardır. Bu belki sence şantajdır, Conz, fakat bu tip şantaj ancak Zühre'de para eder.

– Son karar nedir?

– Yarın öğle vakti toplanıyoruz.
– Ültimatomu tehir edildi demek?
– Evet. Ben ofisime gideceğim.
– Bu tehlikeye atılmana lüzum var mı?
– Pek tehlikeli bir tarafını görmüyorum. Şahitler de bulunacak. Sonra şu uzun müdettir aramakta olduğun boşluk analizcisini de şahsen görmek istiyorum.
– Ben de gelebilir miyim?
– Tabiî. Köy âmiri de. Boşluk analizcisini teşhis etmesi için ona da ihtiyacımız olacak. Tabiî Sten da gelecek. Yalnız hepinizin hayali toplantıda bulunacak.
– Teşekkürler,

Büyük Elçi uzun uzun esnedikten sonra yaşaran gözlerle Doktora baktı:

– Eh, artık müsaade edersen biraz kestireyim. Tam otuz altı saattir gözümü kırpmadım.

Fife Elçinin toplantıda şahsen mevcudiyetine fena halde içerlemişti. Fakat birşey söyliyemezdi, tabiî.

Abel! Arkasında binlerce seyyareyi imparatorluğu altına âlmış olan Arz'ın kuvveti bulunan adam.

Conz! Siyah derili, kıvırcık saçlı, bütün bu krizlere sebebiyet veren müzevirin biri.

Sten! Hain herif! Göz göze bile bakmağa cesaret edemiyor!

Köy âmiri! Ona bakmak hepsinden zordu. Kızına dokunan, namusuyla oynayan böyle olmakla beraber Arz Elçilik binasının duvarları arkasında emniyette olan câni Tek başlarına olsalar bu adama neler yapmazdı. Fakat şu anda yapılacak yegâne şey sinirlerine hâkim olması ve hiçbir şeyi belli etmemesiydi. Eğer Samia... Neyse, şimdi bunları

düşünmeğe lüzum yoktu. Bu bir dereceye kadar da kendi kâbahati idi. Kızcağız mazeret göstermeğe uğraşmamış, tek başına detektiflik yapmağa kalkışmasını ve feci vakayı etraflıca anlatmıştı. Neticeyi babasının anlayışına bırakmıştı, O da elinden geleni yapacaktı. Fife:

– Bu konferansa beni zorladılar, dedi. Dolayısiyle söyliyecek birşeyim yok. Maamafih, dinlemeğe hazırım.

Abel:

– Zannedersem, Sten'in söyliyeeeği bazı şeyler var, dedi.

– Hay, hay. Ben Fife gibi detektiflik iddiasında bulunmuyorum, fakat benim de kendime göre bazı görüşlerim var. Fife dün esrarengiz X adında, bir hain hakkında bazı şeyler anlattı. Tabiî sırf hâkimiyeti ele alabilmek için böyle saçmalar uydurduğunu hemen anlamıştım.

Fife:

– X diye biri yok mu? diye sordu. O halde niçin kaçtın? Kaçan bir adamı itham etmeğe lüzum yoktur ki.

– Öyle mi? Kundakçılığı ben yapmadığım halde yanan bir binadan kaçmamdan daha normal ne olabilir ki?

Abel:

– Haydi, Sten, dedi. Anlatacaklarını bekliyoruz.

Sten dudaklarını ıslattıktan sonra bir müddet tırnaklarını tetkik etti:

– O halde ne diye böyle bir karışık hikaye uyduruyor diye düşündüm. Onun metodu değildir bu. Onu bilirim. Fife böyle metodlar kullanmaz. Hiç tahayyül kabiliyeti yoktur. Emin olun Sayın Elçim, Fife çok yabanidir! Hemen hemen Bort kadar yabanidir.

– Abel, bu adam birşey mi anlatıyor, yoksa sayıklıyor mu?

– Devam et Sten.

– Sözümü kesmezseniz devam edeceğim tabiî. Yemekten sonra kendi kendime düşünüyordum. Acaba Fife gibi biri niçin böyle bir hikâye uyduruyordu? Bunun bir tek cevabı vardı. O kafasiyle Fife böyle bir hikâye uyduramazdı. O halde bu doğru olmalıydı. Evet, doğruydu. Tabiî polisler öldürülmüştü ve. Fife bu cinayetleri plânlayabilirdi.

Yalnız X acaba kim? Tabiî ben değilim ve ben de X›in ancak Beş Büyüklerden biri olacağına eminim. Fakat bu mevzu etrafında en fazla malûmatı olan Efendi kimdi? Bir senedenberi bizleri hayalî bir boşluk analizcisi hikayesiyle korkutmağa uğraşıp bir baş altında toplanmamızı teklif eden Efendi kimdi?

X'in kim olduğunu söyliyeyim.

Sten böyle derken ayağa kalkmıştı. Parmağıyla Fife'yi işaret ederek:

– İşte X, dedi. X Fife'nin tâ kendisidir. Boşluk analizcisini o buldu ve ortadan kaldırdı. Sonradan tehditlerine kulak asmadığımızı görünce tekrardan hikâyeyi ortaya atıp zorla kıtalarımızı işgal etmeğe başladı.

Fife yorgun nazarlarla Abel'e döndü:

– Acaba söyleyecekleri bukadar mı? Eğer bittiyse şunun hayalini silelim. Herhangi namuslu bir adam bu rezilin hayaline bakmakla bile lekelenebilir.

– Söyledikleri hakkında bir mülâhazada bulunmıyacak mısın?

– Ne münasebet! Nefesime yazık. Adam ne söylediğini bilmiyor.

Sten:

– Böyle deyip herkesi aldatacağını sanma, Fife, dedi. Beni dinleyin. Adamlarınız bir doktorun ofisinde bazı do-

kümanlar bulduklarından bahsetti. Doktorun analizci üzerinde sayko - prob teşhisini koyduktan bir hafta sonra bir kazada öldüğünü söyledi, Bu kazaya analizcinin hüviyetini saklamak için, X'in sebebiyet verdiğini anlattı. Sorun kendisine, bunları dedi mi, demedi mi?

– Dediysem ne olurmuş?

– O halde öleli aylar olmuş bir doktorun ofisindeki dokümanlar, ilk başmdanberi elinde değildiyse, sonradan nasıl buldun?

– Yarabbim, amma saçmalıyor. O doktorun yazıhanesi dokümanlarla beraber başka bir doktora devredilmiş. Doktor öldü diye dokümanların da mı imha edileceğini zannediyorsun?

Abel:

– Tabiatiyle hayır, dedi.

Sten kekeliyerek yerine oturdu.

Fife:

– Başka bir diyeceğin var mı? diye sordu.

Abel:

– Bunlar Sten'in lâflarıydı, dedi. Şimdilik onları unutalım. Conz ile ben başka maksatla burada bulunuyoruz. Boşluk analizcisini görmeyi arzu ediyorduk.

Fife'nin elleri masanın üstünde idi. Bu lâflar üzerine masayı kenarlarından kavradı ve kaşları çatıldı:

– Elimizde yarı kaçık boşluk analizcisi olduğunu iddia eden bir adam var. Getireyim de konuşun.

Lona Març hayatında bu gibi muazzam şeylerin mevcut olabileceğini tahmin etmemişti. Zühre'ye indikleri andan itibaren herşey ona bir mucize gibi geliyordu. Hattâ Rik'i ve kendini ayrı ayrı yerlere kapattıkları hapishane odala-

rının bile kendilerine ait bir ihtişamı vardı. Düğmeye bastın mı duvardaki bir delikten su geliyor, dışarıda hava soğuk olduğu halde içeride duvardan bir yerden gelen sıcak hava odayı dolduruyordu.

Girdiği odalarda hayatında görmediği eşyalarla karşılaşmıştı. Bu oda daha büyükçe idi, fakat eşya namına pek birşey yoktu. İçeride, bir masanın arkasında kaşları çatılmış bir adam ve üç kişi daha...

Köy âmiri!

Yerinden fırladı, koşmağa ve:

– Köy âmiri! Köy âmiri! diye 'bağırmağa başladı.

Fakat koy âmiri orada değildi.

Ayağa kalkmış, elini sallamış:

– Lona gelme. Orada dur! demişti.

Lona köy âmirinin içinden geçmişti. Eteğinden tutmak için uzanmış, ileri atılmış, fakat sanki Terens'i yarıp geçmişti. Bir an için nefesi kesilir gibi öldü. Terens dönmüş Lona’ya bakıyordu, fakat kız gözlerini kendi ayaklarından ayıramıyordu.

Her iki ayağı da Terens’in oturduğu koltuğu delip geçmiş gibi gözüküyor fakat Lona hiçbir şey hissetmiyordu. Titreyen elini uzattı; parmakları hâlâ meydandaydı ve bir cisme dokunduğunda duyması icap eden hislerden, hiçbirini duymuyordu.

Korkuyla bağırarak yüzü koyun yere kapandı. Az sonra kendine geldiğinde bir koltuktaydı ve yanında Rik ile kırışık yüzlü bir ihtiyar vardı. İhtiyar:

– Korkma, kızım, diyordu. Gördüğün resimden başka birşey değildi.

Lona etrafına bakındı. Terens hâlâ aynı yerdeydi, Parmağı ile o tarafı işaret ederek:

– O burada değil mi? diye sordu.

Rik:

- Bu bir şahsın trimensik hüzmelerle hayalinin başka yere naklidir, Lona, dedi, O başka bir yerde, fakat biz onu burada görebiliyoruz.

Lona başını salladı. Eğer Rik öyle söylüyorsa doğru idi Öyle olduğu halde gözlerini kaldırıp ta hem orada olan, hem de olmayan insanlara bakmağa cesaret edemiyordu.

Abel Rik'e döndü:

- Demek trimensik hüzmeler hakkında malûmatın var?

- Evet efendim.

– Bunu nereden öğrendin?

– Bilmiyorum. Evvelce biliyordum. Fakat şimdi hatırlamıyorum.

Fife bu hâdiseler esmasında yerinden kıpırdamamıştı:

– Bu toplantının sinirlerine hâkim olmasını bilmeyen bir kadın tarafından rahatsız edilmesine müteessirim, dedi, fakat boşluk analizcisi olduğu iddiasında bulunan adam ısrar etti.

– Ehemmiyeti yok, dedi. Fakat senin yan kaçık Merihli trimensik hüzmeler hakkında birşeyler biliyor.

– Herhalde kendisine gerekli malûmatı vermişler.

– Zühre'ye geldiğindenberi hiç sorguya çekildi mi?

– Tabiî.

– Netice?

– Yeni bir birşey yok.

Abel Rik'e döndü:

– Senin adın ne?

– Rik isminden başka birşey hatırlamıyorum,

– Buradakiler arasında tanıdığın var mı?

– Yalnız köy âmiri ve Lona. - Abel Fife'yi işaret ederek:
– Bu hayatta bulunan en büyük Efendi'dir, dedi. Bütün Zühre onundur. Onun hakkında fikrin nedir?
– Ben başka bir seyyaredenim. Onun malı değilim. Abel tekrar Fife'ye döndü:
– Bence bir Merih'liyi bu şekilde konuşacak tarzda hazırlayamazlar
– Sayko - prob edildiği halde mi?
Abel Doktor Conz'u işaret ederek Rik'e sordu:
– Bu beyi tanıyor musun?
– Hayır, efendim.
– Bu Doktor Selim Conz'dur. Seyyareler Arası Boşluk Analiz Bürosunun ileri gelen şahsiyetlerindendir.
Rik dikkatle doktoru tetkik etti:
– O halde benim şeflerimden biridir, fakat kendisini tanımıyorum. Belki de hatırlamıyorum.
Conz da başını salladı:
Abel; ben bu adamı hiç görmedim.
Fife:
– Kayda değer bir cümle, diye mırıldandı.
Abel:
– Rik beni dinle, dedi. Sana bir hikâye anlatacağım. Gayet dikkatli dinle ve düşün. Anlıyor musun?
Rik evet mahiyetinde başını salladı.
Abel, Fife'nin anlatmış olduğu hikâyeyi aynen nakletti.
– İşte Rik, bütün hikâye bundan ibaret Sana yabancı gelmeyen kısımlar var mı?
– Son kısımları, yani son birkaç günü hatırlıyorum. Fakat başka birşey daha var... Tâ gerilerde...
– Merih'e yaklaşmakta olan tehlikeyi hatırlıyorsun ama.

– Evet, evet. Zaten ilk onu hatırladım.

– Ondan sonra olanları hatırlıyor musun? Zühre'ye indiğinde bir adamla buluştun.

Rik:

– Hatırlamıyorum! diye haykırdı.

– Gayret et! Gayret et!

– Bir kelime hatırlıyorum.

– Ne kelimesi Rik?

– Mânası olnnyan bir kelime.

– Zarar yok. Neymiş, işitelim.

– Çök uzun zaman evvel... Bir masa vardı... Ben oturuyordum... Galiba başka biri daha karşımda oturuyordu... Sonra bu adam kalkıp başıma dikildi ve bana tepemden bakmağa başladı... Ve bir kelime hatırlıyorum...

– O kelime nedir?

Rik avuçlarını sıkarak mırıldandı:

Fife!

Fife hariç herkes yerinden fırladı Sten'in sesi odada çınladı:

Ben size demedim mi?

XVII
İTHAM EDEN

Fife hislerine zorla hâkim olarak:

– Bu saçmalara bir nihayet versek iyi olacak, dedi.

Abel:

– Saçma olduğuna nereden hükrnediyorsun?

– Değil mi? Bu toplantıya sırf senin şantajın yüzünden razı oldum. Öyle olmakla beraber, mülteciler tarafından bu şekilde itham olunacağımı bilseydim katiyen bu toplantıya razı olmazdım.

– Sizi kimse itham etimiyor. Doktor Conz Analiz Bürosunun kayıp elemanlarından birini bulmak ümidiyle bu toplantıya iştirak etti. Ben de karışık vaziyetlerde Arz'ın haklarını korumaktan başka hiçbir şey arzu etmiyorum. Bu Rik denilen şahsın da kayıp analizci olduğuna katiyetle eminim. Toplantının bu kısmı, Rik'i Doktora teslim ettiğiniz takdirde, bitmiş sayılır. Tabiî sayko - prob tatbik eden suçluyu yakalayıp cezalandırmak için sizin de yardımlarınızı esirgemiyeceğinizden eminim.

– Güzel bir nutuk! Fakat bu neticeyi değiştirmiyor. Bu adamı size teslim edersem ne olabilir acaba? Hernekadar Analiz Bürosu hiçbir seyyare ile siyasî ilgisi olmıyan bir birlikse de masraflarının üçte ikisi Arz tarafından temin edildiği için bir dereceye kadar o tarafın menfaatini koruyacağı muhakkaktır. Tabiî zamanla bu adam maziyi hatırlamağa başlıyacak. Analiz Bürosu günlük broşüründe bu adamın hatırladıklarını neşredecek. İlk evvelâ adım, sonra eşkâlim, sonra kullanmış olduğum kelimeler bu adamın maziden hatırladığı hakikatler arasında olacak. Neticede suçlu olarak ilân edileceğim. Tabiî suçluyu cezalandırmak için Arz muvakkaten Zühre'yi işgal mecburiyetinde kalacak ve bu muvakkat işgal neticede devamlı olacak ve Zühre de muazzam Arz İmparatorluğunun emrine tâbi hiçbir kuvveti, hakkı olmıyan seyyarelerden birine dönecektir.

Her cins şantaj da ancak bir dereceye kadar insanı zorlayabilir. Sayın Büyük Elçi, eğer bu adamı istiyorsanız Arz-ın kuvvetli bir ordu ile yardımınıza gelmesi gerekecektir.

– Zora lüzum yok. Eğer dikkat ettiyseniz analizcinin son söylemiş olduğu sözü hâlâ inkâr etmiş değilsiniz.

– İnkâra lüzum görmüyorum ki Bir kelime hatırladığını ve bunun Fife olduğunu söylüyor. Bu ne ifade eder ki?

– Böyle bir kelime hatırlamasının sizce hiçbir kıymeti olamaz mı?

– Fife, Zühre’nin en büyük ismidir. Analizcinin sözlerine dikkat nazariyle baksak bile Merih’te bulunduğu bir sene müddetincet bu ismi defalarca işitmiş olabilir. Kızımı taşıyan gemi ile Zühre’ye geldi; Bu da ismimi işitmesi için bir fırsattır. îsmimi unutup hatırladıkları ile karıştırabilir. Aynı zamanda sözlerinin hakikat olduğundan katiyetle emin değiliz.

Rik kendini Lona’nın ellerinden kurtarıp ayağa kalktı. Benzi solmuş, gözleri pırıl pırıl yanıyordu;

– Beni dinleyin.

Fife:

– Yine bir şeyler hatırladın galiba? dedi

– Dinleyin! Bir 'masada oturuyorduk. Çayda galiba bir ilâç vardı. Ağız kavgası yapıyorduk; sebebini hatırlamıyorum. Birden kıpırdayamaz oldum. Oturuyor fakat ne kıpırdayabiliyor, ne de konuşabiliyordum. Bağırmak, haykırmak, kaçmak istedim fakat imkânsızdı. Adam ayağa kalkıp yanıma geldi. Başıma dikilmiş, tepemden aşağı bana bakıyordu. Ben hiçbir harekette bulunamıyordum. Ancak gözlerimi yukarı kaldırıp ona bakabilmiştim.

Rik burada durunca Doktor Conz atıldı:

– Bu adam Fife miydi?

– Adının Fife' olduğunu hatırlıyorum.

– Şu masanın arkasında oturan zat mıydı?

– Eşkâlini hatırlayamıyorum.

– Emin misin?

– Uğraşıyorum. Ne zorluk çektiğimi bilemezsiniz. Çok acı çekiyorum. Kızgın bir iğne gibi şuramı yakıyor!

Rik böyle deyip başını işaret etmişti

Conz yumuşak bir sesle:

– Zor olduğunu biliyorum. Fakat az daha gayret et. Şu adama bak! Başını döndür de bak!

Rik dönüp Fife’ye baktı;

– Şimdi hatırlıyor musun?

– Hayır, hayır!

Fife acı acı gülümsedi:

– Ne dersiniz? Adamcağız ezberletilen cümleleri unutmağa mı başladı acaba?

Conz kızgın bir sesle:

– Ben bu adamı ömrümde ilk defa görüyorum, dedi. Seni itham etmek için bir hazırlık yapmış değiliz ve senin bu gibi konuşmaların iyice canımı sıkmağa başladı. Ben sadece hakikatin peşindeyim.,

– O halde müsaadenizle birkaç sual sormak istiyorum.

– Buyurun.

– Teşekkürler. Kibarlığınızla hayranıyım. Buraya bak, Rik!

– Evet, efendim.

– Son hatırladığın bu adamın başına dikilip tepeden seni süzdüğüdür, öyle mi?

– Evet, efendim.

– Sen başını kaldırıp adamın yüzüne bakmağa uğraştın.

– Evet, efendim.

– Otur yerine!

Rik sandalyeye çöktü.

Bir an için Fife hiçbir harekette bulunmadı. Sonra yavaşça sandalyesinden aşağı kaydı. Sanki masanın arkasında dizlerinin üstüne çökmüştü.

Fakat masanın arkasından çıkınca ayakta durduğu görülüyordu.

Conz'un âdeta başı dönmüştü. Bütün heybet ve ihtişamiyle masanın arkasında oturan bu adam ayağa kalkınca zavallı bir cüceye dönmüştü. ,

Normal vücudunu, çelimsiz, kısa ayakları zor taşıyordu.

Sten kahkaha ile gülerken Fife'nin ateş gibi yanan gözleri üzerinde dönünce boğazı düğümlenir gibi oldu. Diğerleri hayretten sanki dillerini yutmuşlardı.

Rik faltâşı gibi açılmış gözlerle Fife'nin yaklaşmasını seyrediyordu. Fife:

– Masanın diğer tarafından kalkıp sana yaklaşan adam ben miydim?

– Hatırlamıyorum, efendim.

– Yüzünü hatırlamanı istemiyorum. Görünüşünü, yürüyüşünü hatırlamıyor musun?

– Hatırlamam lâzım, efendim, fakat bilmiyorum.

– Sen oturuyordun ve gözlerini kaldırıp ona bakmağa uğraşıyordun.

– Evet, efendim.

– Okadarından eminsin, değil mi?

– Evet.

– Her ikisi de yüzyüze idiler.

– Ben sana tepeden aşağı mı bakıyordum?

– Hayır, efendim.

– Sen bana bakmak için gözlerini yukarı kaldırmağa mı uğraşıyorsun?

Rik oturuyor, Fife ayakta duruyordu, fakat her ikisinin de gözleri aynı hizadaydı.

– O adam ben olabilir miyim?

– Hayır.

– Emin misin?

– Evet.

– Hâlâ hatırladığın ismin Fife olduğunda İsrar ediyor musun?

– İsmi doğru olarak hatırlıyorum,

– O halde, o şahıs kimse mahsus benim ismimi kullanmış.

– Öyle olsa gerek.

Fife geri döndü ve gururla masanın arkasına geçip sandalyesine tırmandı.

– Bütün hayatım boyunca beni bu vaziyette kimsenin görmesine müsaade etmemiştim. Acaba bu toplantının devam etmesine lüzum var mı?

Abel hem kızmış hem de utanmıştı. O âna kadar toplantı hep aleyhine netice vermişti. Her an Fife tereyağından kıl çeker gibi kendini kurtarmış, diğerlerini müşkül mevkie sokmuştu. Fife şantajla bu toplantıya mecbur edilmiş ve neticede hepsini utandırmıştı.

Muhakkak ki Fife şu anda cereyan eden vakaları Arz'ın aleyhine bir propaganda olarak kullanmak için dakika kaybetmıyecekti,

O sırada Conz'un sesi duyuldu:

– Bence toplantının devam etmesi için gayet bariz bir sebep mevcuttur. Sayko - prob'u tatbik edenin kim olduğu hâlâ tesbit edilemedi. Fife, sen Sten'i, Sten de seni itham ettiniz. Her ikinize de masum nazariyle bakacak olursak suçlu kimdir o halde?

Fife:

– Farkeder mi? diye sordu; Sence farketmemesi gerekir. Zamanla suçluyu ben bulacağım. Unutma ki suçlu kört ticaretini eline geçirmeğe. çabalıyordu. Bu adamı yakalayıp cezalandırdıktan sonra analizcinizi sağ salim size iade ederim. Eğer sen ve Arz Büyük Elçiliği bu işe burnunuzu sokmasaydınız ben çoktan neticeye varmıştım.

– Suçluyu bulursan ne yapacaksın?

– Bu sizi alâkadar etmeyen bir mevzudur.

– Yanılıyorsun. Bu mesele zannından daha mühimdir. Rik sırf boşluk analizcisi olduğu için bu hale konulmadı.

Abel Doktorun ne demek istediğini tam mânasiyle kavrayamamakla beraber onun tarafını tutarak:

– Tabiatiyle Doktor analizcinin ilk mesajından bahsetmek istiyor, dedi.

– Bence, son bir senedir mevzuu bu cihetten ehemmiyete alan kimse olmadı. Maamafih, Doktor, adamınız burada, istediğinizi sorabilirsiniz.

Doktor kızgın bir sesle:

– Tabiî hatırlamıyacaktır, dedi. Belki de bütün hayatı boyunca bulduklarını tam teferruatıyla hatırlıyamıyacaktır.

– O halde ne yapmak niyetindesiniz?

– Sayko - prob'u tatbik eden muhakkak ki bu mevzu hakkında bazı malûmata sahiptir. Ondan alabileceğimiz malûmat bize kâfi gelebilir. Maamafih, yine soralım. Rik, tehlikenin ne olduğunu hatırlıiyor musun?

– Yalnız, tehlikeyi ve bunun boşluktaki akıntılarla alâkalı olduğunu hatırlıyorum.

Fife:

– Öğrensen bile ne olacak ki? dedi, Şu senin hâsta analizcilerin hep deli saçması fikirler ortaya atarlar.

– Belki doğrusun; fakât bu mevzuu aydınlatmaya uğraşmam seni niçin korkutuyor?

– Doğru veya yanlış etrafa yayılacak şayiaların kört ticaretini altüst etmesini hiç istemem. Doğru değil mi, Abel?

Abel, Fife'nin bu gibi kendine atfedilmiş suallerle istikbali garantiye alıp kört ticaretindeki herhangi bir aksaklığı Arz'a yüklemeğe uğraştığını anlıyordu. Maamafih Abel yerinde blöf yapmasını da bilirdi:

– Fife, sayko - prob'u tatbik edenin Rik'i muayene eden doktoru da öldürdüğünü iddia etmiştin. O halde, Rik Merih'te iken bu adamın gizli nezareti altında idi.

– Evet?

– Bu iyi bir ipucu olabilir,

– Yani Merih'liler böyle bir şahsın mevcudiyetinden haberdar olabilirler mi demek istiyorsun?

– Evet.

– Emin ol ki Merih'liler mevkilerini bilirler ve Zühre'lilerden uzak dururlar. Dolayısiyle böyle bir şahsın mevcudiyetinden kolay, kolay haberdar olamazlar.

– Belki herhangi bir Merih'li bunun farkına varmayabilir. Maamafih elimizde zekâsını ispat etmiş bir Merih'li vardır. Şimdiye kadar münakaşaya iştirak etmedi. Bir de onun fikrini soralım,

– Merih'linin vereceği malûmatın kıymeti yoktur. Hattâ bu mevzuda iken Abel'den bu şahsın Zühre mahkemesine teslimini tekrar istiyorum.

– İlk önce ben suallerimi sorayım

O âna kadar parmakları ve tırnaklarıyle oynamakta olan Terens kısa bir müddet için başını kaldırdı.

Conz, Terens'e döndü:

– İlk bulunduğu gündenberı Rik senin köyündeydi değil mi?

– Evet.

– Sen de daima köyde idin. Yani, sık sık vazife ile seyahatlere çıkmıyordun, öyle mi?

– Köy âmirleri vazifeten seyahate çıkmazlar. Onların vazifeleri köyleridir.

– Peki, canım, kızmana sebep yok. Herhalde vazifen icabı, köye gelecek Zühre'lilerden haberin olurdu, tamam mı?

– Tabii.

– Hiç geldiler mi?

– Bir, iki kere, sırf boylarını göstermek maksadiyle geldiler. Efendiler işlenmemiş kört ile ellerini kirletmeyi sevmezler.

Fife:

– Terbiyesizliği bırak! diye gürledi.

– Çeneni kapa!

Abel atıldı:

– Fife, bırak konuşsunlar. Biz seyirci olarak kalalım daha iyi.

Conz, Terens'in kafa tutmasından âdeta hoşlanmıştı:

– Lütfen işe başkalarını karıştırmadan suallerime cevap ver, dedi. Son bir sene zarfında köyünü ziyaret eden Zübhreliler kimlerdi?

– Ne bileyim ben? Hernekadar bir köy âmiriysem de onları köy hududunda karşılayıp isimlerini sormağa hakkım yoktur.

Efendiler geldiklerinde ben de diğerleriyle birlikte sıraya girer onları karşılarım. Gelenlerin kim olduklarını bilmem ve onlarla konuşamam.

– Şehirdeki doktorun öldürülmesinden bir hafta evvel böyle bir ziyaret yapılmış mıydı? Herhalde doktorun öldürüldüğü tarihi hatırlıyorsundur.

– Galiba haberler bülteninde işitmiştim. Zannetmem, o sıralarda böyle bir ziyaret yapılmamıştı.

– Senin köy kime aittir?

– Fife'ye.

Conz tuhaf bir hisle geriye döndü ve Lona'ya baktı. Kızın yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmiş, gözleri korku ve hayretten faltaşı gibi açılmıştı..

– Ne var kızım, hasta mısın?

Kız hayır mânasına başını sallarken zorlukla ayağa kalktı:

Birşey söylemek istiyorum.

– Hay, hay seni dinliyoruz.

– Ben sadece bir köylü kızıyım. Lütfen bana kızmayın. Bence sorduğunuz suallerin bir tek cevâbı vardır. Rik dediğiniz gibi okadar mühim bir şahıs mıydı?

– Evet. Hâlâ da gayet mühim bir şahsiyettir.

– O halde tam dediğiniz gibi, onu Merih'e getiren şahıs daima nezareti altında tutmak mecburiyetindeydi. Farzedelim ki, fabrikadaki şeflerden biri Rik'i dövdü veya çocuklar tarafından taşlandı, hastalandı ve öldü. Tabiî Rik'i köye getiren şahıs bunu istemezdi. Böyle olduğu halde, aynı şahıs Rik'in ölmesini istemiyorsa tarlalarda kolayca bulunacak bir yere bırakırdı veya hemen bulunabilmesi için ipuçları bırakırdı.

– Devam et.

– Başındanberi Rik'i gözünden ayırmayan bir kişi vardır. Rik'i tarlada o buldu, Rik'e benim bakmamı o temin etti, Rik'i daima o korudu. Rik'i muayene eden doktoru bile biliyordu, zira ben ona söylemiştim. İşte, odur. odur!.

Lona haykırırken eliyle köy âmirini, Terens'i gösteriyordu.

Fife bile gayri ihtiyarî yerinden sıçrar gibi' olmuştu.

XVIII

GALİPLER

Sanki hepsine nüzül isabet etmişti. Hattâ Rik bile inanmıyan nazarlarla bir Lona'ya bir Terens'e bakıyordu.

O sırada Sten'in kahkahası derin sessizliği bozdu:

– Hakikaten, doğru! Zaten hep söylerdim. Bu yerli Fife'nin adamıdır. Fife'nin nasıl bir adam olduğunu şimdi anladınız. Bir Merihli'ye bile para verip.

– Yalan söylüyorsun!

Terens böyle derken yerinden fırlamıştı. Gözleri birer ateş parçası gibi yanıyordu.

Abel:

- Yalan olan nedir? diye sordu.

– Ben hiçbir Zühreviden para filân almadım,

– Ya kızın söylediği? O da yalan mı?

– Hayır, doğru söylüyor. Sayko - prob'u tatbik eden benim. Lona, bana öyle bakma. Rik'in canmı yakmak istemedim. Olanların hiçbiri kastî değildir.

Fife:

– Bu da bir oyuna benziyor, dedi. Abel, ne yapmak istediğini pek anlayamıyorum, fakat şunu bil ki ancak Beş Büyüklerden biri sayko - prob'u tatbik edebilecek malû-

mat ve âletlere sahiptir. Yoksa Sten'i kurtarmak maksadiyle bu adamı zorla suçlu mu göstermeğe uğraşıyorsun?

Terens ileri doğru eğildi:

– Ben Arz'ın parasına da tenezzül etmem.

Conz, son birkaç dakikada geçen vakaların tesirinden yeni yeni kurtulmağa başlıyordu. Gidip köy âmiri ile yalnız konuşmak istiyordu. Fakat bu imkânsızdı; zira odada köy âmirinin hayali vardı ve kendisi otuz kilometre ötede Arz Elçilik binasındaydı.

– Adamın söylediklerini dinlemeden, münakaşa etmek saçmadır, dedi. Hele bir teferrüatı öğrenelim. Eğer sayko - prob'u o tatbik ettiyse vereceği malûmata çok ihtiyacım vardır; o değilse zaten sonra yalanı, kendiliğinden meydana çıkar.

– Eğer olanları öğrenmek istiyorsanız anlatayım. Saklamanın bana faydası olmaz artık. Nasıl olsa neticede galip ya Arz, ya da Zühre olacaktır.

Terens eliyle Fife'yi göstererek sözüne devam etti:

– İşte bir Büyük Efendi. Bu Büyük Efendi yalnız bir Büyük Efendinin sayko - prob tatbik edebileceği iddiasında. Buna inanıyor da. Fakat o ne biliyor ki? Büyük Efendiler ne bilirler ki? Hükümet işlerini onlar yürütmez, Merihliler yürütür! Merih Dâhiliye Servisi yürütür. Bütün kâğıtlar Merihlilerin elinden geçer. Evet, bazılarımız nefes bile almağa korkarız. Fakat biliyor musunuz, bunların burunlarının dibinde ne türlü dolaplar çevirebiliriz? Herneyse, bakın ben neler yaptım.

Bir sene önce hava meydanında muvakkat trafik menajeri idim stajım dolayısiyle. Kayıtlarda yazılıdır. Eğer evrakı karıştıracak olursanız menajerin Zühreli olduğunu

görürsünüz; fakat esas işi ben yapıyordum. Benim ismim hususî dosyada «Merihli Personel» listesinde kayıtlıdır. Buraya da bakmak kimsenin aklından geçmez.

Analiz Bürosunun şehirdeki analizcinin gemisini karşılamamız ve bir de cankurtaran göndermemizi isteyen mesajı gönderince bu bana geldi. Notun ehemmiyetsiz kısımları hariç Merih'in tehlikede olmasına ait kısmını sakladım. Analizcinin civarda hususî bir meydana inmesini sağlamak için gerekli tertibatı aldım, Bu çok kolaydı. Herşey benim elimdeydi. Bir Zühre'li Efendi böyle birşey yapmak istese bir Merih'liye emir vermesi gerekirdi. Zira kendisi bunu yapacak malûmata sahip değildir. Hâlbuki benim kimseye ihtiyacım yoktu. Analizciyi hususî meydanda karşıladım ve hem Zühre hükümetinden, hem de Analiz Bürosundan uzak tuttum. Analizciden mümkün olduğu kadar malûmat aldıktan sonra bunu Merih'in lehine, Zühre'nin aleyhine kullanmak için harekete geçtim.

Fife zorlukla konuştu:

– Bize mektubu sen mi göndermiştin?

– Evet. Kört ticaretinin mühim bir kısmını ele geçirdikten sonra Arz ile bir anlaşma yapmayı ve senin gibilerini buralardan uzaklaştırmayı tasarlıyordum.

– Sen delinin birisin.

– Belki. Herneyse, muvaffak olamadım. Rik'e adımın Fife olduğunu söylemiştim; zira seyyarede en büyük şahsiyetin Fife olduğunu biliyordu ve dolayısiyle malûmatı vermekten çekinmemişti. Ne yazık ki çok sabırsızdı. Her geçen günün Merih'i biraz daha tehlikeye soktuğunu iddia ediyordu. Hâlbuki benim mektubumdan netice alabilmek için daha birkaç güne ihtiyacım vardı. Rik'i elde tutmanın güç olduğuna katiyetle kanaat getirince sayko - prob'a

başvurmak mecburiyetinde kaldım. Sayko - prob'un nasıl kullanıldığını hastahanede görmüştüm. Biraz malûmatım vardı; fakat malûmatım tam değilmiş.

Beyninden sabırsızlık hislerini sürmek istiyordum. Bu basit bir operasyondur. Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum. Anlaşılan sabırsızlık ruhuna işlemiş, prob da bu hisleri tahrip edince elimde beyinsiz bir insan kalmış oldu. Kusuruma bakma, Rik.

Heyecanla Terens'i dinleyen Rik:

– İşe karışmamalıydın, dedi. Fakat hislerini anlıyorum.

– Neyse olan oldu bir kere. Rik'in bu vaziyette Zührelilerin eline geçmesi işime gelmiyordu. Aynı zamanda öldürmek te istemiyordum, zira zamanla herşeyi hatırlayacaktı ve malûmatına ihtiyacım olacaktı. Aynı zamanda Arz'ın 've Analiz Bürosunun bana düşman olmasını istemiyordum. Bir zaman sonra onların yardımına ihtiyacım olacağı muhakkaktı.

Merih'e köy âmiri olarak tâyinimi yaptırdım ve sahte kâğıtlar hazırlayarak Rik'i de beraberimde götürdüm ve ona bakması- için Lona'yı seçtim. Ondan sonra doktora ziyaret hariç, tehlike almamıştı, O zaman Yukarı Şehir'in elektrik kuvvet santralına gizlice girmem icap etti Bu da zor olmadı, zira, herhekadar, mühendisler Zühre'li olmakla beraber kapıcılar Merih'li idi. Zühre'de iken kısa devre meydana getirebilecek kadar elektrik mihaniği öğrenmiştim. Üç günlük bir sabırdan sonra en müsait bir zamanda doktorun otomobilinin takip ettiği elektrik kuvvet hattında kısa devre meydana getirip ölüme kaza süsü verdim. Fakat doktorun raporlarını iki nüsha halinde tanzim edip

hem Aşağı Şehir’de, hem de Yukarı Şehirde sakladığından haberim yoktu.

Terens gayri ihtiyarî duvardaki kronometreye baktı:

– Ve tam yüz saat evvel Rik hatırlamağa başladı. İşte bütün hikâyem bundan ibaret.

Conz:

– Hayır, diye atıldı. Olamaz, Analizcinin bahsettiği tehlikenin teferrüatı nedir?

– Söylediklerini anladığımı mı zannediyorsun? .Bence, sırf bir deli saçmasından ibaretti. Böyle dediğim için kusuruma bâkma, Rik;

Rik hırsla atıldı:

– Deli saçması olamaz.

Conz:

– Analizcinin gemisi ne oldu? diye sordu.

– Çoktan çöplüğe atıldı. Böyle bir emir çıkarttırmıştım. Âmirim de imzalamıştı. Tabii, bir Zühre’li hiçbir zaman imzaladığı kağıtları okumak tenezzülünde bulunmaz.

– Rik’in kâğıtları? Sana bazı kâğıtlar gösterdiğini söyledin!

– Beni dinleyin, ben ne dediğimi biliyorum. Rik’in kâğıtlarını ne Zühre’lilerin, ne de Arzuların bulamıyacağı bir yere sakladım. Eğer siyasî bir mülteci olarak muamele görürsem kâğıtları veririm. Yaptıklarımın hepsi kendi seyyaremin, Merih'in Selâmeti içindi. Bir, Zühre'li, Arzlı nasıl vatanperver olabilirse, aynı şekilde bir Merihli de vatanperver olup kendi seyyaresinin selâmeti uğrunda herşeyi göze alabilir.

– Büyük Elçi seni bizim Analiz Bürosuna teslim etmeye söz verdi. Zührevilerin eline geçmiyeceğine emin olabilirsin. Rik’e yaptıklarından dolayı muhakeme edileceksin

ve netice hakkında bir söz veremem, fakat bizimle işbirliği yaparsan bunun da senin menfaatine olacağı şüphesizdir,

– Doktor, sana güveniyorum. Rik'e nazaran Merih'in cazibesindeki bir yıldız son günlerini yaşamaktadır.

– Ne!

– Nerede ise patlıyacak. Bu olunca o yıldızla beraber Merih te mahvolacak.

Abel:

- Ben boşluk analizcisi değilim, fakat bir yıldızın ne zaman infilâk edeceğini tahmin etmenin imkânsız olduğunu işitmiştim, dedi.

Conz:

– Doğru, dedi; Rik nasıl bu neticeye vardığını izah etti mi?

– Herhalde raporlarında yazılıdır. Bütün hatırladıklarım bir karbon akıntısı hakkındadır.

– Ne?

– Boşluktaki karbon akıntısı ve bunun tesirleri. Bir bunları hatırlıyorum.

Conz;

– Bir dakika müsaade, dedi Şimdi geliyorum.

Onbeş dakika sonra Doktor dönmüştü. Gözleri hayret ifade ediyordu. Odada yalnız Abel ve Fife vardı:

– Nerede...

Abel Doktorun sözünü kesti:

– Doktor, seni bekliyorduk, Rik ve kız Elçilik binasının yolundalar ve toplantı sona erdi.

– Sona mı erdi? Ne münasebet, daha yeni başlıyor. Size bu infilâk etme hâdisesini izah edecektim.

– Doktorcuğum, buna lüzum yok zannederim.

– Hiç te öyle zannettiğiniz gibi değil. Beş dakika daha vaktiniz yok mu?

Fife gülümseyerek:

– Bırak anlatsın, dedi.

– Başından bâşlıyalım. İlk zamanlardanberi yazılan kâinat medeniyeti hakkındaki İlmî raporlardan da anlaşıldığı gibi yıldızlar enerjilerini içlerindeki nüve transformasyonundan temin ederler. Aynı zamanda bu enerjiyi ancak, iki tip nüveden temin etmek imkânı mevcuttur. Her ikisinde de hidrojenin helium'a tahvili mevzuubahistir. İlk transformasyon direktir. İki hidrojen ve bir nötron birleşip bir heliüm nüvesi meydana getirirler. İkincisi ise endirek olup birçok safhadan geçer. Neticede hidrojen helium'a tahvil edilmiş olur; fakat aradaki safhalarda karbon nüvelerinin de rolü olur. Reaksiyonlar devam ettikçe bu karbon nüveleri kullanılıp kaybolmaz, bilâkis toplanır; neticede gayet az bîr miktar karbon, hidrojenin helium'a tahvilinde defalarca kullanılmış olur. Bunlar insanların daha diğer seyyarelerle irtibat tesis edemedikleri zamanlarda bilinmekteydi.

Fife:

– Eğer bu hepimizce malûm olan birşey ise ne diye boş yere nefes tüketiyorsun? diye sordu.

– Fakat bildiklerimiz bundan ibaret. Yıldızların bu iki transformasyon şeklinden hangisinin tesiri altında olduğu bilinmemektedir. Her iki şık için çeşitli mütalealar yürütülmüş, fakat kati bir neticeye varılamamıştır. Maamafih, ekseriyet direk hidrojen - helium tahvili şeklinin mevcudiyetine inanmaktadır.

Rik'in teorisi şudur, zannederim. Bir yıldızın normal enerji kaynağı hidrojenin direkt olarak helium'a tahvilin-

de elde edilmektedir; fakat bazı zamanlar karbon bu tahvilâta, süratlendirip yıldızın hararetinin artmasına sebep olur.

Boşlukta akıntılar mevcuttur. Bu hepimizce malûmdur. Bunların bazıları karbon akıntılarıdır. Bu akıntılardan yıldızlara sayısız miktarda atomlar takılır. Tabiî bu atomların yekûnu yıldızın kendi ağırlığına nazaran bir hiç kadar olduğu için hiçbir zararı dokunmaz. Karbon hariç! Fazla miktarda karbonu hâvi bir akıntıdan geçen yıldız intizamını kaybeder. Bu münasebetten belki binlerce, milyonlarca sene sonra karbon nüveleri yıldızın içine kadar işlemiş olur. Yıldızın içine işleyen karbon nüvelerinin miktarı kritik dereceyi geçince o yıldızın radiasyonu fevkalâde artar. Yıldızın dış tabakaları bu radiasyona dayanamıyarak çöker ve infilâk meydana gelmiş olur.

Anladınız mı?

Fife:

– Neticenin buna varacağını çoktan tahmin etmiştim, dedi.

Abel:

– Conz, çok müteessirim, fakat bu imkânsız, diye atıldı.

– Niçin imkânsız?

– Bu yıldız ne zaman infilâk edecek dersin?

– Bilmiyorum. Rik'in bir sene önceki sabırsızlığını nazarı itibara alacak olursak, herhalde çok yakında...

– Fakat kati bir tarih söyliyemiyorsun.

– Tabiî söyliyemem.

Fife söze karıştı:

– Doktor Conz, müsaadenizle izah edeyim. Analiz Bürosu bu infilâkin kati olduğunu tesbit etse bile Zühre hiç-

bir zaman Merih'in tahliyesine razı olamaz. Arz da bizi buna itibar edemez.

Abel:

– Çok doğru, dedi! Arz bile buna razı olmıyacaktır

- Conz sert bir sesle:

– Beni dinleyin! dedi. Bu yalnız bir seyyareyi değil, bütün kâinatı alâkadar eder. Kâinatta her sene yirmi yıldız bu safhaları geçirmeğe başlar. Kâinatın milyonlarca yıldızının iki bin kadarı üzerinde insan yaşayamıyacak şekilde radiasyon karakteristikleri değiştirmektedir. Kâinattaki seyyarelerin büyük bir kısmına insanlar yerleşmiş vaziyettedirler. Dolayısiyle, vasatî olarak her elli senede bir üzerinde insan yaşayan bir seyyare haddinden fazla ısınmağa başlayacak ve yaşamayı imkânsız kılacaktır. Her beş bin senede bir seyyare infilâk edecektir.

Abel, eğer Arz, Merih'in tahliyesi için bir teşebbüste bulunmayıp seyyarenin infilâkından bütün halkının mahvolmasına göz yumarsa, kâinattaki diğer seyyarelerde yaşayan insanlar kendi sıraları geldiği zaman sırf birkaç kuvvetli kimsenin şahsî menfaatlerinden dolayı hiçbir yardım göremiyeceklerini bilmeleri herhalde senin lehine değildir.

– Herneyse. Zannımca Arz'ın Analiz Bürosunun yapacağı herhangi bir tahkikata mâni olacak kadar bir nüfüzu vardır.

– Bu gibi tahkikatlara Arz'ın mâni olabileceğini hiç zannetmiyorum. Baylar, çok yakında kört'ü ucuza temin etme sırrına erişmiş olacağız. Bir seneye kadar kört inhisarı diye ortada birşey kalmıyacaktır.

– Ne demek istiyorsun?

– Fife, toplantının en mühim kısmına geliyoruz şimdi: Kört yalnız Merih'te yetişmektedir. Tohumları başka seyyarede ekildiği vakit elde edilen âdi selülozdur. Belki de şu anda infilâk çağına erişmiş yegâne seyyare Merih'tir. Belki de binlerce sene evvel Merih bir karbon akıntısının içinden geçmiştir. Belki de kört ancak infilâk çağma erişmiş seyyarelerde yetişmektedir ve ancak o seyyarelerin toprak ve hava karakteristiklerini havi yerlerde büyüyebilmektedir. .

– Fakat Merih'in güneş ışığının radiasyon kalitelerini de adapte ettikleri halde bir netice elde edilemedi.

– Evet, ark ışıkları ile görülebilen ve ultraviolet şuaları adapte ettiler. Fakat daha infra-red şualar, manyetik sahalar, elektron misyonları, kozmik şuaların tesirleri gibi bir sürü adapte edilmeyen, edilemiyen şeyler de mevcuttur. Bu gibi mevzuların âlimi olan bir sürü kimyager bundan böyle sun'î kört yetiştirme çarelerini arayacaklardır. Bir seneye kadar da problemi halledeceklerine katiyetle eminim. Kâinat ucuz kört istemektedir ve bunun çaresi bulunursa veya insanlar böyle bir ihtimalin mevcudiyetine inandıkları anda Merih'in tahliyesini isteyeceklerdir.

Fife:

– Amma da blöf ha! diye mırıldandı.

– Abel, sen de mi böyle düşünüyorsun? Eğer Zühre'nin tarafını tutarsanız kâinat Arz'ın da kört inhisarını eline getirmek ihtirasına kapıldığına kanaat getirecektir. Bunu arzu eder misin?

Fife:

– Arz harbi göze alabilir mi? diye sordu.

– Harp mi? Saçma! İhtilâl vuku bulsa da Merih'i elinizde tutabilmenin kıymeti bir seneye kadar nasıl olsa sıfıra

inecektir. Merih'i satsan daha iyi olur. Arz'ın satın alacak kadar parası vardır.

Abel hayretle:

– Koca bir seyyareyi satın almak mı? diye sordu.

– Neye olmasın? Arz'ın bütçesi müsaittir ve kâinatın takdirini kazanmak suretiyle bu paranın birkaç mislinir en kısa bir zamanda tekrar kazanabilir. Eğer milyonlarca insaflın hayatını kurtarmanın kâinata bir tesiri olmıyacağmı zannediyorsan onlara ucuz kört temin etmek vaadinde bulun.

– Doğrusu düşünmeğe değer.

Abel böyle deyip Fife'ye baktı. Fife bir müddet durduktan sonra:

– Ben de biraz düşüneyim, dedi.

Conz bir kahkaha attı:

– Fazla düşünmeye gelmez. Kört hikâyesi yakında her tarafa yayılacaktır. O andan itibaren hareketlerinizin, kararlarınızın hiçbir kıymeti olmıyacaktır. Şu anda bir pazarlık yapıp işi neticeye bağlamanız her ikiniz için de daha hayırlıdır.

Köy âmiri sanki on yaş daha ihtiyarlamıştı:

– Hakikaten doğru mu? diye sordu. Doğru mu? Merih'in sonu mu geldi?

Conz:

– Evet, diye cevap verdi.

– Eğer Rik'ten aldığım kâğıtları istiyorsanız, köydeki evimde, gizli bir gözde saklıdır.

– Beni dinle; Analiz Bürosu ile bir anlaşmaya varacağımızdan eminim. Merih'te halkın huyunu suyunu bilen tahliyeyi en müsait bir şekilde idare edebilecek kabiliyette

zeki, açıkgöz birine ihtiyacımız olacak. Bu işte bize yardum eder misin?

– Yani bu şekilde işlemiş olduğum cinayetlerin cezasından kurtulabilir miyim? Memnuniyetle!

Terens'in gözleri birden yaşla dolmuştu:

– Fakat, nasıl olsa kaybediyorum, diye devam etti. Bundan böyle bir dünyam, bir evim olmıyacak. Hepimiz kaybediyoruz. Merihliler dünyalarını, Zühreliler gelir kaynaklarım, Arzlılar Merih gibi bir gelir kaynağını ele geçirmek ihtimalini kaybediyorlar. Kazanan diye bir kimse mevcut değil.

– Yalnız, unutma ki, yeni bir kâinatta - herkesin kullanabileceği kadar ucuza kört temin edilebilen, sulh ve süktân içinde yaşayan kâinatta - kazananlar olacaktır. Galîpler kâinatın insanları olacaklardır.

SONUÇ

BİR SENE SONRA

Selim Conz kollarını açıp yere inmiş geminin kapısına doğru koşarken:

– Rik! Rik! diye bağırıyordu. Lona! Nerede ise ikinizi de tanıyamıyacaktım. Nasılsınız? İyi misiniz?

Rik:

– Tahmininden de iyiyiz. Demek mektubumuzu vaktinde aldın.

– Tabiî. Söyle, olanlar hakkında fikrin ne?

Lona teessür dolu bir sesle:

– Bu sabah köyümüzü ziyaret ettik, dedi. Tarlalar bom boştu.

– Doğru. Orada doğmuş, büyümüş bir insan için görmeğe değer bir manzara değil. Fakat elden gelen bir şey yok.

– Bir seneden kısa bir müddet içinde bukadar insanın tafihliye edilebilmesine aklım ermiyor. Doğrusu fevkalâde "bir organizasyon kurmuşsunuz.

– Elimizden geleni yapıyoruz, Rik. Pardon, artık seni hakikî adınla çağırsak daha iyi olur.

– Sakın ha! Benim adım Rik'tir. Diğer isimlere alışabileceğimi hiç zannetmiyorum.

– Boşluk analizcisi olarak işine devam edip etmiyeceğine karar verdin mi?

– Evet, ve cevabım menfidir. Artık hayatımın o faslı bence kapanmıştır. Bizim köy âmiri ne âlemde? Onu da görmeyi çok isterdim.

– Bugün ortalarda yok. Herhâlde seninle karşılaşmayı pek arzu etmiyor. Seni gördükçe utancından ne yapacağını şaşırıyor. Herhalde ona karşı bir garezin yoktur zannederim?

– Ne münasebet? O vatanına hizmet etmeğe uğraşıyordu. Zaten neticeden şikâyetçi değilim ki. Hiç olmazsa o sayede Lona ile tanışabildim.

Rik böyle derken kollarını Lona'nın beline doladı. Lona Rik'e bakarak tatlı tatlı gülümsedi:

– Daha nekadar insanın tahliye, edilmesi lâzım?

– Yirmi milyon kadar kadar. Bazan umulmadık zorluklarla karşılaştığımız için bu son aylarda tahliye işi biraz yavaş gidiyor.

– Son insan seyyareyi ne zaman terkedecek dersin?

– Hiçbir zaman.

– Anlamadım?

– Köy âmiri, gayri resmî olarak, Merih'te kalabilmek için müracaatta bulundu ve gayri resmî olarak arzusu kabul edildi. Tabiî bundan kimsenin haberi oîmıyacak.

– Fakat niçin kalmak istiyor? Sebep ne?

– İlk evvelâ anlamamıştım, fakat biraz düşününce hislerini tahlil etmek zor olmadı. Terens kendi dünyasında, kendi evinde, kendi toprağında, kendi dünyası ile beraber ölmeyi yaşamaya tercih ediyor.

S O N

31 ARALIKTA
6000
ALTIN
1 kişiye 3000 altın
30 ARALIKTA
BAHÇELİ
SEKİZ EV
zengin para ikramiyeleri

İntikam Roketi

BEŞERİYETİN
MAZİSİNDE
VE
İSTİKBALİNDE
BİR İNSANA
VERİLMİŞ
VE
VERİLECEK
EN
KORKUNC
VAZİFE

Yakında
Çıkıyor